EDGAR WALLACE

UN INDIVID PERICULOS

CAPITOLUL I.

Moartea lui John Millinborn „Nu ştiu dacă există o lege care să mă împiedice să o fac dar, dacă există, va trebui să cauți să o ocoleşti. Eşti jurist deci vei şti ce-i de făcut."

Muribundul privi fix în ochii vechiului său prieten, care îl privea cu milă şi citi în ochii lui un consimțământ. Nu se putea imagina diferență mai mare ca cea existentă între cel culcat în pat şi silueta fină, îngrijită a celui ce era aşezat lângă el. John Millinborn, bine clădit, fusese un sportiv, cu voce puternică şi mâini mari şi îndemânatice; James Kitson iubise întotdeauna studiul, îşi petrecuse viața în birourile prăfuite ale tribunalelor.

Şi totuşi, între cei doi oameni – armatorul milionar şi marele avocat – aşa de diferiți în gusturile lor şi felul de viață, există o prietenie profundă şi sinceră. „Voi face tot posibilul, John. Dar îi laşi acestei fete o mare responsabilitate cu suma de 2 milioane şi jumătate de lire." „Mă eliberez de o responsabilitate şi mai mare, Jim. La moartea tatălui meu am primit eu şi sora mea câte o sută de mii de lire. Eu mi-am sporit partea şi am făcut un milion dar nu asta e important. Pentru că sora mea era bogată şi cu un caracter independent şi-a stricat viața; ştiindu-se că are bani, bărbații cei mai josnici au înconjurat-o şi ea l-a ales pe cel mai rău dintre ei".

EDGAR WALLACE

UN INDIVID PERICULOS

CAPITOLUL I.

Moartea lui John Millinborn „Nu ştiu dacă există o lege care să mă împiedice să o fac dar, dacă există, va trebui să cauţi să o ocoleşti. Eşti jurist deci vei şti ce-i de făcut.”

Muribundul privi fix în ochii vechiului său prieten, care îl privea cu milă şi citi în ochii lui un consimţământ. Nu se putea imagina diferenţă mai mare ca cea existentă între cel culcat în pat şi silueta fină, îngrijită a celui ce era aşezat lângă el. John Millinborn, bine clădit, fusese un sportiv, cu voce puternică şi mâini mari şi îndemânatice; James Kitson iubise întotdeauna studiul, îşi petrecuse viaţa în birourile prăfuite ale tribunalelor.

Şi totuşi, între cei doi oameni – armatorul milionar şi marele avocat – aşa de diferiţi în gusturile lor şi felul de viaţă, există o prietenie profundă şi sinceră. „Voi face tot posibilul, John. Dar îi laşi acestei fete o mare responsabilitate cu suma de 2 milioane şi jumătate de lire.” „Mă eliberez de o responsabilitate şi mai mare, Jim. La moartea tatălui meu am primit eu şi sora mea câte o sută de mii de lire. Eu mi-am sporit partea şi am făcut un milion dar nu asta e important. Pentru că sora mea era bogată şi cu un caracter independent şi-a stricat viaţa; ştiindu-se că are bani, bărbaţii cei mai josnici au înconjurat-o şi ea l-a ales pe cel mai rău dintre ei”.

După ce tăcu un moment pentru a-şi recăpăta respiraţia, continuă: „S-a căsătorit cu un mizerabil care a ruinat-o, i-a

cheltuit ultimul ban şi a abandonat-o plină de datorii, cu o fetiţă de o lună. Sărmana mea Grace a murit… el s-a recăsătorit. Am încercat să iau copilul dar el l-a păstrat ca zălog. I-am pierdut urma când fetiţa avea doi ani şi nu am mai regăsit-o. Abia acum o lună am aflat totul.

Acest om era un escroc internaţional, căutat de poliţie.

A fost arestat la Paris şi condamnat sub numele lui adevărat, căci cel cu care se căsătorise era fals. La eliberare şi-a reluat numele adevărat şi, bineînţeles, a schimbat şi numele copilului”.

Avocatul se înclină:

— Şi vrei ca eu

— Înregistrează testamentul meu şi caut-o pe Olivia Predeaux. Ea nu trăieşte sub acest nume; ştii numele pe care-l poartă şi ţi-am spus unde locuia. Nimeni nu o cunoaşte pe Olivia Predeaux; tatăl său a dispărut când avea şase ani şi probabil că este mort iar mama sa vitregă care a crescut-o, ignoră rudenia ei cu mine; apoi a murit şi ea şi micuţa munceşte de la vârsta de cincisprezece ani.

— Deci nu trebuie să-i spun nimic?

— Nu înaintea căsătoriei. Supravegheaz-o Jim! cheltuieşte oricât şi nu căuta s-o influenţezi… doar dacă nu cade în mâinile unui mizerabil.

Vocea sa, care îşi reluase vechea forţă, încetă deodată şi capul îi căzu pe pernă…

Kitson se sculă şi alergă la uşă. Aceasta ducea spre un salon spaţios prin ferestrele căruia, larg deschise, se vedea o mare suprafaţă a câmpiei din Sussex. Un bărbat era aşezat pe marginea ferestrei cu bărbia în mână privind largul câmpiei.

Avea circa 30 de ani şi purta bărbuţă. S-a sculat când avocatul a intrat în cameră.

— E ceva în neregulă? întrebă el.

— Cred că a leşinat. Vrei să vii doctore?

Tânărul se îndreptă rapid spre pat şi examină bolnavul.

— Ei, bine?

Doctorul dădu din cap:

— Greu de spus. Inima este epuizată. Are un medic de casă?

— După câte ştiu, nu. Detestă medicii şi de altfel nu a fost niciodată bolnav. Mă întreb cum de v-a suportat.

— N-avea de ales pentru că i s-a făcut rău în tren. Eram din întâmplare în acelaşi compartiment. L-am adus aici şi m-a rugat să rămân. Este ciudat că un om atât de bogat ca domnul Millinborn să nu fie însoţit de un servitor, şi să trăiască singur în această casă nu mai mare ca o vilă oarecare.

Cu toată neliniştea sa, Kitson nu se putu împiedica să nu râdă.

— Aparţine acelei specii de oameni cărora nu le place să se afişeze. Nu cred că a cheltuit mai mult de o mie de lire pe an pentru el în orice perioadă a vieţii. E prudent să-l lăsăm singur?

Doctorul făcu un gest de neputinţă.

— Nu pot să fac nimic, nu mi-a permis să chem un specialist şi cred că a avut dreptate. Se întoarse la căpătâiul bolnavului şi avocatul îl urmă. John Millinborn părea că avea un somn agitat şi, după ce doctorul îl examină din nou, cei doi bărbaţi se reîntoarseră în salon.

— Şi-a făcut testamentul?

— Da! răspunse Kitson.

— Aş avea nevoie de stricnină! zise deodată doctorul, în caz că?…

— Trimitem pe cineva sau preferi să merg eu? propuse Kitson. Se poate găsi în comună.

Doctorul făcu un semn afirmativ:

— Prefer să mergeţi dvs. Am trimis maşina la Eastbourne ca să caute ce n-am găsit aici. Mi-e teamă ca farmacistul să nu refuze să dea servitorului stricnina chiar cu reţeta mea căci nu sunt de pe aici.

— Voi merge cu plăcere, mersul îmi va face bine, zise avocatul. Dacă putem face ceva pentru a prelungi viaţa

sărmanului meu prieten…

Doctorul scrise reţeta şi o dădu lui Kitson. Hill Lodge, proprietatea lui John Millinborn se află pe vârful unei coline. La jumătatea sa drumul străbătea o pădurice de frasini pe care John Millinborn o populase cu fazani. În momentul în care Kitson intră pe plantaţie auzi un zgomot de crengi călcate.

— Cu siguranţă că nu am dreptul să fiu aici! spuse un bărbat cu o voce răguşită, îndreptându-se spre avocat.

Necunoscutul avea o atitudine degajată şi făcea tot posibilul să atenueze impresia defavorabilă a aspectului său neplăcut. Putea să aibă la fel de bine 50 sau 60 de ani. Hainele sale rupte şi slinoase erau totuşi bine croite. Cămaşa era murdară, cu gulerul zdrenţuit, dar cravata sa şifonată era împodobită cu o camee. Faţa lui a atras atenţia lui Kitson: era ceva diabolic în figura lui buhăită, în ochii întunecaţi ce luceau sub sprâncenele negre şi groase.

— Bănuiesc că nu am dreptul să fiu aici. Ciudat, foarte ciudat.

Râse ca un astmatic şi deodată începu să spună obscenităţi încât avocatul rămase uluit.

— Scuze… scuze! spuse oprindu-se la fel de brusc cum începuse. Vezi, când un gentleman are necazuri… Se căută în buzunare şi scoase un monoclu pe care-l puse la ochi. Era în aspectul acestei epave umane ceva cinic care-l nelinişti pe avocat.

— Nu am dreptul?! Dacă aş putea să fac ceea ce doresc aş suci gâtul la toată lumea.

— Ce cauţi aici? îl întrebă sever, avocatul. Eşti pe o proprietate particulară!

— N-am dreptul? n-am dreptul? Bine… îşi scoase melonul cu un gest larg arătându-şi chelia, se întoarse şi plecă legănându-se.

Kitson se grăbi spre comună. După o oră se întoarse la vilă. Doctorul stătea la fereastră.

— Cum se simte?

— Aproape la fel. A avut o criză. Aţi adus stricnina? Luă pachetul cu medicamente şi-l puse pe marginea ferestrei.

— Sincer, doctore! ce crezi de starea lui?

— Nu cred că-şi va recăpăta cunoştinţa.

Avocatul avu un şoc. Sperase că finalul nu va fi atât de aproape. Merse spre camera prietenului său urmat de medic.

John Millinborn zăcea pe spate, cu ochii închişi. Faţa sa era palidă, cu mâinile crispate la gât iar cămaşa sfâşiată la piept. Avocatul se aplecă cu ochii umezi şi puse mâna pe fruntea lui.

— John! John! murmură el cu ochii în lacrimi. Îşi şterse faţa cu batista şi merse la fereastră… privi peisajul, apoi începu să se plimbe prin cameră. Bolnavul nu se mişcase. Avocatul se gândi la fata ştiută numai de el: ce va face cu milioanele pe care le va moşteni în curând?

— Jim…Jim!

Se întoarse brusc. Era vocea lui John Millinborn.

— Vino repede! Doctorul se repezi spre patul bolnavului. Millinborn se ridicase şi privea fix pe avocat.

— Jim, el… Capul îi recăzu pe piept şi doctorul îl întinse cu grijă pe pat.

— Ce s-a întâmplat John? Spune-mi prietene…

— Mi-e teamă că nu mai e nimic de făcut! spuse medicul acoperindu-l cu cearceaful.

— Este mort?

Cu un gest îl invită în salon.

— Iată un lucru ciudat. Cine este?

Arătă prin fereastră silueta greoaie a unui bărbat care alerga ca un nebun în direcţia păduricei. Kitson recunoscu bărbatul: era vizitatorul nepoftit pe care-l întâlnise în pădurice. Dar era în fuga sa, ca şi în aspectul său îngrozit, ceva aşa de uimitor încât avocatul uită tragedia pe care o trăia. Doctorul era palid ca şi cum resimţea şi el groaza ce cauza această fugă.

Kitson se reîntoarse în camera unde odihnea muribundul, dar rămase ţintuit pe pragul uşii.

— Doctore, doctore! chemă el.

Doctorul îi urmă privirea: ceva cădea din pat spre podea, ceva roşu şi oribil. Kitson strânse din dinţi şi mergând spre pat ridică cearceaful. Se dădu înapoi îngrozit căci din pieptul lui John Millinborn ieşea mânerul unui pumnal!

CAPITOLUL II.

Beţivul domn Beale.

Cabinetul Dr. van Heerden ocupă unul din cele patru apartamente din parterul imobilului cunoscut sub numele de Krooman Chambers.

Acest edificiu fusese construit de un bogat filantrop pentru a pune la dispoziţie, la un preţ mic, apartamente mici dar bine situate, celor mai puţin înstăriţi. Doctorul van Heerden avea cabinetul său în această casă de şase ani. În timpul războiului fusese bănuit de spionaj, fără a putea fi dovedit. Născut în Germania, lângă frontiera cu Olanda, purta nume olandez. Ocupa apartamentul cel mai mare al casei, una din camere servindu-i ca laborator căci avea pasiunea cercetărilor.

Moartea misterioasă a lui John Millinborn îi fu de folos căci fiind medicul milionarului îi crescu brusc popularitatea.

Teoria sa că moartea fusese provocată de cineva intrat pe fereastră în timpul când cei doi bărbaţi erau în salon, fusese admisă pentru că poliţia găsise urme de paşi în faţa ferestrei.

La trei luni după crimă doctorul se afla în holul de la intrarea spre apartamente privind trecătorii. Era ora şase seara şi străzile erau foarte animate. Fuma o ţigară şi era mai puţin atent decât părea, la spectacolul străzii.

După plecarea ultimului bolnav uşa cabinetului său, cu ferestre verzi fusese închisă. Deodată tresări când văzu o tânără venind spre el dinspre Oxford Street. La ora aceea circulau puţine maşini aşa că fata mergea pe mijlocul străzii. Era îmbrăcată cu o eleganţă naturală într-un costum

albastru cu guler alb. Olivia Cresswell avea un farmec greu de definit. Ridică mâna cu un gest simplu şi natural şi salută doctorul cu un surâs strălucitor.

— Ei bine, domnişoară Cresswell, de mult nu te-am văzut.

— Două zile! spuse ea cu un ton solemn. Medicii cunosc remedii pentru asemenea situaţii?

— Nu fiţi răutăcioasă cu meseria mea. V-aţi schimbat apartamentul.

— D-ra Millit pretinde că nu poate să-mi dea altul.

— Este ruşinos. I-ai vorbit de Beale?

— Da! (…şi imitând scena trăită:) D-ră Millit, ştii că domnul ce locuieşte vis-a-vis de mine este mereu beat? V-a deranjat? m-a întrebat ea. Beţivii mă deranjează întotdeauna! am răspuns eu. Iar d-l Beale vine acasă în fiecare seară într-o stare deplorabilă.

Fata făcu o grimasă şi îşi reluă acrul serios.

— Ea mi-a declarat că dacă d-l Beale nu-mi vorbeşte şi mă lasă în pace, totul e O. K. Dealtfel apartamentul este minunat şi ieftin aşa că nu mă pot hotărî să-l părăsesc. Vă sunt recunoscătoare că m-aţi recomandat, căci d-ra Millit nu este binevoitoare cu tinerele singure! spuse ea zâmbind.

— Mă gândeam la felul ciudat în care ne-am întâlnit.

Împrejurările întâlnirii lor fuseseră curioase. Era casieră într-un mare magazin. El plătise cumpărăturile cu o hârtie falsă de cinci lire. Când se descoperise, ea avusese neplăceri, fiind nevoită să suporte această sumă importantă pentru ea. Şi atunci se produse miracolul. Doctorul a revenit scuzându-se şi explicând că păstra biletul ca o curiozitate întrucât la primirea lui fiind bine imitat, nu-şi dădu seama…

— Aţi început cu rolul intrigantului şi aţi terminat cu rolul zânei bune! spuse ea. Nu aş fi ştiut fără dumneata că era un apartament liber şi nu aş fi fost admisă de d-ra Millit dacă nu se temea de d-ta.

Pe când se pregătea să plece o reţinu o exclamaţie de mânie a doctorului.

— Ce mai este? Aha, numărul 4.

Ea se apropie şi privi la bărbatul care provocase exclamaţia doctorului. Oare de ce face asta? Cum poate un bărbat să ajungă în halul ăsta?

Bărbatul mergea clătinându-se pe trotuarul opus ca şi când ar fi mers pe o frânghie. Cu toată cravata strâmbă, pălăria murdară, făcea impresia unui bărbat bine. Dar cu părul blond care-i cădea pe frunte şi cu pălăria căzută pe ceafă, era fără prestanţă.

Încercă cu ajutorul bastonului să-şi ţină echilibrul pe bordura trotuarului. Aluneca, se redresa, aluneca din nou, şi… renunţând, traversă strada spre casă. Deodată, recunoscându-l pe doctor îl salută.

— O vreme magnifică dragă Esculap! spuse cu o voce nesigură dar cu veselie în ochi. O vreme minunată pentru tripanosoma şi toţi ceilalţi microbi pe care-i am. Avu pentru doctor un surâs suav ignorând privirea aluzivă a acestuia către tânăra fată ce se retrase pentru a nu fi amestecată în discuţie. Vă părăsesc, doctore pentru a mă sui la etajul superior, departe de mirosurile perverse ale ştiinţei şi de momeala fatală a frumuseţii. Ridică pălăria şi urcă, clătinându-se, scara de piatră apoi dispăru după colţ şi se auzi trântindu-se o uşă.

— Oribil! murmură fata… şi totuşi…

— Totuşi?

— Mi-a părut caraghios… Dar ce păcat! E tânăr şi cu siguranţă bine educat. Clătină tristă din cap apoi urcă şi ea.

Pe palier erau trei uşi: numerele 4, 6 şi 8. Privi cu teamă când trecu pe lângă numărul 4 dar nu auzi nici un zgomot aşa că intră la nr. 6 şi închise uşa. Apartamentul era compus din două camere: dormitor şi salon, baie şi o mică bucătărie. Chiria era foarte mică (un sfert din salariu). După ce-şi pregăti ceaiul luă o gustare gândindu-se bucuroasă la doctor ca la un prieten inteligent şi corect: nu încercă să-i ia mâna (ca unii clienţi) sau să o sărute (ca unii colegi). A mâncat încet citind ziarele de seară până se

întunecă. Apoi ieşi pe culoar. Trecând prin faţa camerei nr. 4 văzu uşa întredeschisă. Pentru a evita o întâlnire cu beţivul se îndreptă spre apartamentul nr. 8 al doctorului. Dar la uşa acestuia era un anunţ: „Mă voi înapoia la miezul nopţii”.

Coborî în stradă până la tutungeria din colţ. La înapoiere acasă observă silueta unui bărbat la poarta, casei. Trecând pe lângă el nu i s-a părut cunoscut. Era mic şi solid. Urcă scara în fugă şi văzu deschise uşile la apartamentul nr. 4 şi la al său, deşi era sigură că la plecare îşi încuiase apartamentul. Înfricoşată, nu ştia ce să facă: ar fi intrat pe lumină dar nu pe întuneric! Făcându-şi curaj intră totuşi. Deodată o opri un zgomot. Era ca şi cum cineva umbla la o mobilă.

— Cine e? întrebă ea. Neprimind răspuns înaintă cu un pas. Deodată o mână îi apucă mâneca bluzei în timp ce auzi o respiraţie adâncă. Oprindu-şi un strigăt se smulse şi fugi pe culoar trântind uşa. Se opri la nr. 4 bătând disperată în uşă.

Beat sau nu, este totuşi bărbat! îşi zise.

Uşa se deschise şi Beale o întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— La mine este un bărbat necunoscut… stă pe întuneric… un bărbat!

Beale îi ceru cheia şi luând o lanternă şi un revolver, intră în apartamentul fetei.

— Sus mâinile! auzi vocea lui autoritară. O altă voce mormăi nervos câteva cuvinte în vreme ce Beale o chema: Fă lumină fără frică… îl ţin eu la respect în salon.

Într-un colţ al camerei, un bărbat palid, cu aspect bolnăvicios cu un cap prea mare pentru corpul său, era cu mâinile ridicate tremurând de frică. Beale îl percheziţionă: lasă mâinile jos şi goleşte-ţi buzunarele!

Bâlbâindu-se într-o limbă necunoscută, bărbatul se execută.

— Ce este asta? întrebă Beale arătând o hârtie pe care era un semn care ar putea fi 6 sau 8.

— Am înţeles. Goleşte şi buzunarul interior al hainei. Bărbatul îi întinse un portvizit, pe care Beale îl deschise, înăuntru găsi un pliculeţ cu pudră. I se adresă în germană pe un ton sever.

Bărbatul aproba din cap şi repeta mereu ceva ceea ce părea a fi „rău”.

— Vă las puţin, spuse Beale. După câteva clipe reapăru perfect lucid, cu privire clară, părul pieptănat şi cu un aer serios îi spuse fetei: D-ră Cresswell, îţi cer o mare favoare.

— O voi satisface… dacă este posibil! zise ea surâzând.

— Nu cer decât să nu vorbiţi nimănui despre ce aţi văzut aici astă seară.

— Nimănui? nici doctorului?

— Nici lui! Daţi-mi cuvântul de onoare.

— Promit! spuse fata după o clipă de gândire.

— Să nu vă temeţi de individ. Eu îl aşteptam…

— L-aţi aşteptat? Unde?

— În apartamentul doctorului, spuse el liniştit. Suntem rivali în domeniul ştiinţei şi…

— Dar cum aţi intrat?

— Cu cheia asta. Nu uita promisiunea dumitale. Omul nu ştia dacă trebuie să intre la numărul 8, la doctor, sau la 6. Ori, cheia deschide ambele uşi. Şi iată ce aşteptam…

Desfăcând cu grijă pacheţelul găsit la omuleţ îl puse pe masă: conţinea puţină pudră de culoare verzuie.

— Ce este? întrebă ea cu teamă presimţind un mare pericol.

— Asta, spuse Beale este imitaţia „ruginii verzi” sau, cu alte cuvinte „teroarea verde”.

— Ce înseamnă „rugina verde”? Ce poate face?

— Sper să nu aflăm niciodată! spuse el cu spaimă în ochi.

CAPITOLUL III.

Punsonby dă afară o salariată.

Olivia Cresswell se trezi devreme, se spălă şi-şi pregăti micul dejun. Plecând la serviciu, pe drum îşi dădu seama că este neliniştită la gândul promisiunii făcute beţivului Beale de a nu-i spune nimic bunului Dr. van Heerden. Dar… era o coincidenţă faptul că aceeaşi cheie descuia două uşi?

Intrând la serviciu, în marele magazin de confecţii Punsonby, se găsi faţă în faţă cu Beale. Acesta era îmbrăcat îngrijit, elegant chiar, spre uimirea ei.

— Scuză-mă, d-ră Cresswell, pot să-ţi spun două vorbe?

— Aş fi preferat alt loc şi alt moment! spuse fata.

— Te înţeleg dar nu te reţin decât două minute. Şi eu sunt grăbit spre serviciul meu deşi nu se pare. Am un birou în City şi te rog din nou să păstrezi secretul: sunt expert în grâne.

— Expert în grâne? întrebă ea intrigată.

— Pare ciudat nu-i aşa? Am însă nevoie de o secretară particulară. Biroul este agreabil, salariul bun şi munca uşoară. Eşti dispusă să primeşti?

— Eşti foarte amabil, d-le Beale şi mă obligi şi mai mult dar nu doresc să părăsesc magazinul.

— Ghinionul meu! spuse el. Pot să te asigur însă că dacă vei lucra la mine nu te voi deranja prin comportarea mea. În plus te rog să-mi promiţi că dacă părăseşti cumva actualul servici, te vei angaja numai la mine.

— Dacă îmi voi schimba serviciul – spuse ea râzând – îmi voi oferi inestimabilele mele calităţi… dar acum mă grăbesc. Îţi sunt recunoscătoare pentru cele ce ai făcut aseară pentru mine.

El o privi fix şi spuse:

— Nu-mi amintesc nimic şi ţi-aş fi recunoscător dacă ai uita şi d-ta.

Îi strânse mâna, ridică pălăria şi plecă brusc. Ea îl urmări cu privirea apoi intră la serviciu. În marele vestiar se întâlni cu o fată brună ar privire gânditoare.

— Bună ziua! spuse Olivia mai mult din politeţe decât din prietenie.

Hilda Glaum era elveţiană de origine, drăguţă, puţin cam misterioasă şi tăcută.

— Bună ziua! răspunse scurt. Ai urcat sus?

— Nu, de ce?

— Aşa, pentru nimic.

Olivia urcă la etaj unde era micul său birou. Ea şi Hilda primeau corespondenţa, controlau banii sosiţi prin poştă şi transmiteau comenzile diverselor servicii. Pe masă erau trei pachete sigilate şi un tânăr aştepta să-i semneze de primire. Ceea ce ea făcu după verificarea necesară. Era singură căci Hilda nu o urmase. Lăsă să cadă pe masă conţinutul primului pachet, când directorul apăru la fereastra biroului şi-i făcu semn să vină la el. Ea ieşi fără a bănui ce-o aşteaptă.

— D-ră Cresswell, spuse el, regret că nu te-am văzut înainte de a te dezbrăca. Vrei să vii în biroul meu…

— Bineînţeles, d-le White! răspunse ea mirată.

El trecu primul, cu aer important şi-o pofti să ia loc. Aşezându-se în fotoliu, privi în plafon şi-i spuse:

— Îmi pare rău d-ră Cresswell… am o obligaţie neplăcută de îndeplinit.

— Obligaţie neplăcută? spuse ea îngrozită.

— Trebuie să-ţi spun că firma Punsonby nu mai are nevoie de serviciile d-tale.

Ea rămase consternată.

— Nu mai are nevoie de serviciile mele? Vreţi să spuneţi că voi fi şomeră?

— Pe lângă luna de preaviz îţi vom plăti o lună de salariu plus săptămâna în curs.

— Dar pentru ce sunt dată afară?

D-l White, care deschisese ochii un moment pentru a o supraveghea, îi închise din nou.

— Punsonby nu are obiceiul să explice salariaţilor săi hotărârile luate. Destul să-ţi spun că până acum ne-ai dat satisfacţie dar pentru un motiv pe care nu-l discutăm, vom renunţa la serviciile d-tale.

Ea nu reuşea să priceapă ce se întâmplase. De cinci ani lucra aici în cele mai bune condiţii şi-şi iubea serviciul.

— Deci trebuie să plec imediat?

D-l White aprobă din cap întinzându-i cecul pe care fata îl luă în mod mecanic.

— Şi nu-mi spuneţi de ce?

D-l White scutură din cap.

— Punsonby nu face nimic întâmplător.

Ea se înclină şi ieşi repede din cameră, merse în vestiar, se îmbrăcă şi părăsi clădirea pentru totdeauna. Abia în stradă îşi aminti de cuvintele lui Beale. Se opri gânditoare: de ce venise el în aceeaşi dimineaţă? Deodată, spre uimirea ei, îl văzu în stradă fumând o ţigară. Părea complet absorbit de munca unui electrician.

Ea se îndreptă spre el apoi se opri. Crezând că nu o observase se întoarse să plece. Abia ajunse la capătul magazinelor când o ajunse.

— Te înapoiezi acasă cam devreme, d-ră Cresswell!

— Ştii de ce?

— Nu… doar dacă…

— Doar dacă ce?

— Doar dacă nu ai fost cumva concediată.

— Ce te face să crezi? spuse ea încruntându-se.

— Se mai întâmplă.

— Ştiai că voi fi concediată?

— Nu eram sigur că se va întâmplă astăzi dar bănuiam. Tocmai de aceea ţi-am oferit acel serviciu.

— Pe care, bineînţeles, nu-l voi accepta.

— Pe care, bineînţeles, îl vei accepta.

— Totul mi se pare misterios! spuse ea. Chiar ai nevoie să lucrez la d-ta? Nici nu ştiu adresa biroului d-tale.

— Tocmai de aceea am revenit.

— Atunci ştiai că voi ieşi…

— Ştiam că vei ieşi în cursul dimineţii.

— Vrei să spui că m-ai fi aşteptat toată dimineaţa?

— Mă resemnasem! spuse el râzând. Adresa mea este 342 Lothdury. Poţi începe să lucrezi chiar după masă.

— Şi…

— Cred că ar fi înţelept să nu-i spui prietenului d-tale doctorul ca eşti angajata mea. Am motivele mele.

— După emoţiile de astăzi aş prefera să încep lucrul de mâine dimineaţă. La ce oră?

— La ora zece. Voi fi acolo pentru a te instala; vei avea cinci lire pe săptămână… de asemenea şi conducerea biroului pentru că eu voi lipsi foarte des şi munca dumitale va consta să întocmeşti statistici despre recoltele de grâu din lumea întreagă pe ultimii cincizeci de ani.

— Pare interesant, spuse ea zâmbind.

— Mult mai interesant decât crezi. Spunând aceasta el plecă.

Ajunse acasă în momentul plecării doctorului care o privi mirat.

— Ce repede te-ai întors!

Trebuia să-i spun motivul? El fusese ca un prieten şi era sigură de simpatia lui. În plus, Beale nu-i arătase nici o compătimire pentru cele întâmplate.

— Am fost concediată!

— Concediată? Dar este imposibil!

— Nu, dovadă că s-a întâmplat.

— Dar e monstruos… Şi pentru care motiv?

— Niciunul. Mi s-a dat un cec şi am plecat ca o salariată disciplinată.

— Dar e scandalos! Cunosc bine pe Punsonby care-mi este pacient.

— Te rog să nu intervii!

— Dar ce-ai să faci? am o idee splendidă: am nevoie de o secretară.

Comicul situaţiei o făcu să râdă.

— Ce ţi se pare caraghios? întrebă el.

— Încep să cred că sunt foarte valoroasă pe piaţa muncii.

— Ai o altă ofertă?

— Tocmai am acceptat una.

Doctorul nu-şi ascunse dezamăgirea.

— Deci nu eşti şomeră?! vocea lui îşi pierduse entuziasmul. Şi ce slujbă ai găsit?

— O slujbă la un birou din centru.

— Îmi pare rău… dar dacă te-ai hotărât s-o primeşti eu nu-ţi pot schimba hotărârea. Ţi-aş da bucuros cinci sau şase lire săptămânal pentru o muncă foarte uşoară.

— Îţi sunt recunoscătoare, doctore! zise ea şi-i întinse mâna.

Fata se simţea liniştită. În timp ce urca scara deschise uşa şi intră după o privire amuzată spre cele două uşi: a noului său patron şi a celui ce-ar fi dorit să fie… Hotărâtă să protesteze în scris contra concedierii sale brutale, se aşează la birou să-şi scrie protestul. Încercând să descuie sertarul, constată ca era deschis deşi îşi amintea cu certitudine că îl încuiase. Deschizând sertarul, rămase uimită: totul fusese răscolit şi îngrămădit la un loc; de asemeni lipseau timbrele şi creioanele.

CAPITOLUL IV.

Scrisori dispărute.

Făcu repede un inventar al hârtiilor sale. Nu erau importante; doar scrisori din partea unor colege de la magazin şi programe vechi de teatru. De asemeni reţete copiate din jurnale, flori uscate. Aranjă totul într-o ordine relativă şi îşi inspectă camera. Era evident că cineva o percheziţionase. Sertarele toaletei erau deschise şi, evident, fuseseră examinate.

Mai descoperi ceva: fereastra dormitorului era crăpată fără a fi asigurată cu cârligul său; fereastra dă spre o mică pasarelă de fier ce mergea de-a lungul etajului spre scara de evacuare în caz de incendiu. Privi afară. Fără îndoială intrusul venise şi plecase pe acolo şi probabil că venirea ei inopinată îl deranjase căci altfel n-ar fi lăsat hârtiile şi biroul într-o asemenea dezordine. Verifică rapid sertarele toaletei: nu părea să lipsească ceva. La birou verifică lucrurile care

fuseseră scoase de la locul lor. Întâmplarea o puse pe gânduri: cine îi cotrobăise în birou? Ce căuta? Nu avea impresia că ar fi un hoţ obişnuit şi treaba asta o îngrozea. Ce legătură putea fi între această percheziţie şi concedierea sa? Renunţând să înţeleagă ceva, se gândi ce va face în restul zilei: va mânca în oraş apoi va căuta ceva distractiv. Nu-i surâdea să petreacă seara singură acasă. Merse în dormitor, scoase o rochie din garderobă şi o puse pe pat. În acel moment auzi o bătaie în uşă. Deschise uşa şi rămase uimită văzând trei oameni: erau White şi doi necunoscuţi cu aer de poliţişti.

— D-ra Cresswell? întrebă unul din necunoscuţi.

— Eu sunt.

— Putem intra? Trebuie să discutăm.

Ea le arătă drumul spre micul salon.

— Vă numiţi Olivia Cresswell, fostă casieră la Punsonby?

— Exact! răspunse ea întrebându-se ce va urma.

— Am primit unele informaţii despre d-ta a căror urmare a fost concedierea d-tale de azi dimineaţă.

— Ce fel de informaţii?

— Sunteţi acuzată ca aţi luat bani din casierie pentru a-i folosi în scopuri personale. Aşa este domnule? zise întorcându-se spre d-l White care aprobă din cap.

— Este o minciună îngrozitoare! strigă fata mânioasă pe director. D-le White, ştiţi că este o minciună! mi-au trecut prin mână milioane de lire dar eu niciodată…

— Dacă vreţi să m-ascultaţi – spuse poliţistul care era obişnuit cu astfel de negări – recunosc că în momentul concedierii nu existau dovezi sigure împotriva d-tale.

— Şi acum? întrebă fata.

— Acum d-ră suntem informaţi că trei scrisori recomandate conţinând în total suma de 63 de lire, pe care le-aţi sustras ieri, sunt ascunse aici.

— În sertarul de jos din stânga biroului! precizăWhite.

— Am un ordin… începu detectivul.

— Nu este nevoie, spuse fata, căutaţi tot apartamentul sau aduceţi o femeie să mă percheziţioneze. Nu există nimic ce nu v-aş putea arăta.

Poliţistul se întoarse spre tovarăşul său.

— Fred, controlează biroul. Este încuiat, d-ră?

Ea îi întinse cheia rămânând imobilă în faţa fostului ei patron. Deodată, în uşa rămasă deschisă, apăru van Heerden.

— Ce-am auzit? se adresă furios lui White. Cum îndrăzneşti să o acuzi de furt pe d-ra Cresswell?

— Dragă doctore… începu White.

— Este o eroare infamă, de care sunt surprins! îi spuse lui White care ţinea ochii închişi.

— Îţi mulţumesc doctore că te interesezi de mine şi nu sunt surprinsă.

— Pot să te ajut? Contează pe mine până la ultimul shiling.

— Nu am de ce mă teme de acuzaţia de furt a d-lui White. Dealtfel de unde ştiţi că sunt acuzată?

Doctorul rămase descumpănit un moment.

— Am văzut poliţia intrând la d-ta şi pe d-l White care te-a concediat azi dimineaţă şi am tras concluzia…

În acel moment poliţistul reveni din dormitor.

— Nu am găsit nimic! spuse el.

D-l White căscă ochii mari.

— În sertarul de jos al biroului? întrebă el.

— Nici jos, nici sus. Fred, tu ai găsit ceva?

— Nimic răspunse acesta.

— Caută în spatele tablourilor.

Căutară sub covor, sub mese fără succes.

— D-ră, sper că nu v-am deranjat prea mult spuse detectivul. D-ta ce ai de gând să faci? întrebă pe White.

— Aţi căutat bine? Nu aţi găsit banii?

— Am căutat peste tot. Şi acum vreau să ştiu dacă mai menţineţi acuzaţia adusă. Fără dovezi, veţi fi dat în judecată.

— Ştiu, ştiu! spuse White repede. Nu depun plângere. Sper ca d-ra să nu se supere.

Întinse mâna fetei pe care aceasta o ignoră. D-l White ieşi, respirând greoi.

— Scuză-mă un moment! spuse doctorul. Am ceva să-i spun lui White.

— Te rog să uiţi întâmplarea, spuse Olivia. El aprobă şi ieşi.

— Pot să-ţi vorbesc la mine, White?

— Desigur.

— Mai aveţi nevoie de noi? întrebă poliţistul.

— Nu, spuse White. Aţi căutat în sertarul de jos al biroului?

— Desigur! spuse poliţistul plictisit.

În acel moment apăru Beale. Se sprijini de uşă, surâzând.

— Dacă nu mă înşel este doctorul şi episcopul?

White tresări ştiind că puţini prieteni îi cunoşteau porecla.

— Şi ei sunt inspectorul Petersen şi poliţistul Fairbank.

Doctorul îşi mângâia barba în timp ce White încerca să iasă.

Beale îl luă de reverele hainei imaculate:

— Dragă de Whithney, spuse el.

— Nu te cunosc domnule! dă-mi drumul.

— Dumnezeule! vă iau drept martori că mă reneagă! zise Beale.

— Beale, termină cu prostiile, spuse doctorul, nu te amesteca în lucrurile grave.

Beale îşi şterse ochii de lacrimi imaginare şi părăsi camera.

— Îl cunoaşteţi? întrebă doctorul pe poliţist.

— Îmi pare cunoscut, spuse inspectorul. Hai Fred, să plecăm.

După plecarea poliţiştilor, doctorul îi spuse lui White, brusc:

— Vino la mine, White! şi acesta îl urmă supus, închiseră uşa şi intrară în biroul plin de cărţi, cu o masă lungă, plină de eprubete.

— Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat! spuse White aşezându-se.

— Asta aş dori şi eu să aflu – spuse doctorul.

— Crezi că a găsit scrisorile şi le-a ascuns?

— Este imposibil! spuse van Heerden. White aprobă şi-şi aprinse furios o ţigară. Doctorul nu-şi găsea locul. Se opri la fereastră prost dispus.

— Mă întreb ce s-a putut întâmpla? repetă el. În fine, important este să-mi spui exact care-i situaţia cu Punsonby.

— Am toate cifrele, spuse White. Pot să-mi procur 40.000 de lire vânzându-mi obligaţiile. Dar ce-i asta? Scoase din buzunar un pachet alb, închis cu un elastic. După ce-l deschise rămase cu gura căscată: ţinea în mână trei scrisori recomandate pentru Punsonby toate fiind deschise.

CAPITOLUL V.

Bărbatul cu cap mare.

La numărul 342 din strada Lothbury era un imobil pentru birouri nu prea aspectuos dar foarte mare. Biroul lui Beale era la capătul unui culoar şi era format dintr-o cameră spre stradă şi alta spre curte. Prima era mobilată cu o masă, două scaune. Olivia găsi un tânăr aşezat la o masă, care încerca să bată la maşină cu un singur deget. La intrarea ei, sări în sus:

— D-ra Cresswell? d-nul Beale vă aşteaptă. O conduse spre uşa marcată, bătu în uşă şi deschise chiar Beale.

— Intră, d-ră Cresswell, spuse el vesel. Te aşteptam abia peste o jumătate de oră.

— Voiam să păşesc cu dreptul, spuse ea zâmbind. Petrecuse o noapte albă, cumpănind dacă era înţelept să devină colaboratoarea unui bărbat cu un defect bine cunoscut şi ajuns de râsul lumii.

Dar dacă promisese trebuia să se ţină de cuvânt.

— Iată biroul d-tale! spuse el arătându-i un birou mare în mijlocul camerei – şi iată mica mea bibliotecă, are numai rapoarte agricole. Citeşti franţuzeşte? (ea aprobă), bine… şi spaniola?

— Vorbesc şi citesc foarte bine spaniola – spuse ea. Am copilărit la Paris, Lyon şi Barcelona. Prima mea slujbă a fost la serviciul telegrafic anglo-spaniol la Barcelona…

— Este un adevărat noroc! spuse el uşurat. Ceea ce mă interesează în mod deosebit este situaţia exactă a marilor regiuni de cultură a grâului, numărul de hectare cultivate în timp normal, metoda de separare între câmpurile cu grâu, suprafaţa medie a unei singure proprietăţi şi, dacă este posibil, lărgimea drumurilor sau potecilor ce le despart. Ai 2-300 de ghiduri ce te vor ajuta.

— Dumnezeule! spuse ea consternată.

— Pare o treabă monumentală dar vei vedea că-i simplă. Ministerul agriculturii din SUA procedează la fel.

Ea se aşeza la birou şi-şi luă notiţe.

— Altceva? întrebă ea.

— Am nevoie de numele oraşelor din centrele de cultură a grâului şi o listă a hotelurilor lor. Vei găsi toate datele în ghiduri! Vreau să ştiu unde pot fi închiriate automobile, adresa băncilor, numele directorilor, a şefului poliţiei sau comandantului jandarmeriei. Fata îşi dădu seama că vorbea serios, cu tot aerul lui vesel şi că avea motive să-i ceară toate datele. Ai să vezi că munca va fi mai puţin aridă decât crezi, poate chiar distractivă.

— Râzi de mine?! spuse fata zâmbind.

— Deloc. Cheia biroului este în sertarul din dreapta. Poţi merge la masă când vrei, vei primi salariul în fiecare vineri.

— Dar unde lucrezi d-ta? întrebă fata.

— Eu nu lucrez, o faci d-ta şi eu recoltez onoarea şi gloria. Când voi veni, voi sta pe marginea biroului d-tale, deşi nu este prea politicos. Altceva: cunoşti alfabetul Morse? (Ea făcu semn că da). Bănuiam că îmi vei fi utilă. Dacă mai ai nelămuriri, mă găseşti la telefonul nr. 87-91 Gerrard.

— Unde este?

— La barul meu favorit, spuse el vesel.

— Nu intră în atribuţiile mele să-ţi fac morală.

După plecarea lui, fata se puse pe treabă şi găsi lucrul său mai interesant decât bănuise. Când se uită la ceas, văzu uimită că era ora trei şi că rămăsese singură. Tânărul din prima cameră plecase de mult la masă. Neştiind dacă să plece şi ea, auzi un zgomot de paşi. În cameră intră un omuleţ de o paloare cadaverică, cu un cap enorm.

— Scuzaţi, doamnă, doresc să vorbesc cu d-l Beale! spuse el cu o voce astmatică, cu accent german puternic.

Fata rămase uimită: era bărbatul pe care-l găsise în camera ei, cel cu „rugina verde”. Evident, el nu o recunoscuse.

— D-l Beale mi-a spus să-i telefonez dar am uitat numărul.

— Ia loc te rog! îl voi chema eu pe d-l Beale.

— Bine! spuse el docil. Spune-i că este Herr Profesor.

La telefon veni Beale.

— Te caută bărbatul care era ieri la mine, spuse fata precipitat, Herr Profesor. Ea auzi o exclamaţie plictisită:

— Îmi pare rău. Spune-i că vin în zece minute. Nu trebuie să te temi de el.

— Totuşi te rog să te grăbeşti.

Auzi vocea lui Beale vorbind în germană şi răspunsul bărbatului. După plecarea acestuia intră Beale în birou.

— Îmi pare rău, dar uitasem de vizita lui.

— Domnule Beale, spune-mi cinstit este prietenul d-tale?

— Nu, doar îl cunosc… este un neamţ ce se pretinde rus. Deşi sărac şi dezagreabil, este un chimist reputat care merita o soartă mai bună.

Fata se îmblânzi cu gândul la bietul om.

— Mulţumesc! mai spune-mi, te rog – ce este misterul ăsta cu „rugina verde”? De ce te prefaci că eşti beţiv, de ce apari providenţial când am nevoie de d-ta – afară de ieri când era să fiu arestată de furt?

— La prima întrebare nu-ţi pot răspunde. La a doua, mai sunt şi alte lucruri decât berea sau dragostea care pot îmbăta pe un bărbat.

— Ce anume? insistă ea.

— Munca, vânătoarea, ştiinţa, primăvara… şi eram prezent când trebuia să fii arestată, eram în cameră când te-ai întors acasă şi am ieşit pe fereastra şi scara de serviciu.

— Domnule Beale, d-ta erai? Eşti detectiv?

— Ţi-am deranjat biroul şi toaleta! Da, eu eram, căutam ceva.

— Ce puteai căuta la mine?

— Trei plicuri recomandate care fuseseră puse în camera d-tale ieri dimineaţă şi, din fericire, le-am găsit.

CAPITOLUL VI.

Dl. Scobbs de la Valea Calului Roşu.

D-l White era administrator delegat şi director general al casei Punsonby. Poseda – sau se credea că posedă – o treime din acţiunile acestei afaceri pe care le moştenise de la unchiul său, John Punsonby fondatorul casei. Avea un salariu princiar şi dividende substanţiale; se credea că are un număr mare de acţiuni şi era socotit bogat. Dar d-l White nu era bogat! Salariul său, ca şi dividendele erau absorbite de o agenţie misterioasă care se numea „Union Jack Investment and Mortgage Corporation” autorizată şi înregistrată conform legii drept agenţie de împrumutat bani, şi a fi în mâinile acestei agenţii era mult mai rău decât ai fi dat faliment. În seara când Olivia Cresswell începuse să lucreze pentru noul său patron, d-l White ieşea cu un pas majestuos din casa sa unde plecarea sa dădea o mare satisfacţie servitorilor. Se îndreptă spre estul oraşului, cu umbrela în mână şi pălăria de mătase dată pe ceafă. Avea atitudinea unui om important.

La un moment dat, când era pradă unei mari nesiguranţe, a apărut d-rul van Heerden care-i inspira încredere şi respect. Se întâlniseră din întâmplare la o şedinţă convocată pentru lichidarea societăţii „Shining Stand Alluvial Gold Mining Company”.

Van Heerden nu era acţionar dar se interesa de naivii ce căutau acţiuni şi le cumpărau la tot felul de societăţi fictive

de mine aurifere. White asista incognito, acţiunile fiind pe numele unui avocat (care se gândea serios să-şi mărească biroul numai pentru a păstra acţiunile fără valoare a lui White), acolo a avut el bucuria de a întâlni pe cineva, care credea în asemenea speculaţii.

Găsindu-l pe doctor, acesta îl conduse în cabinetul lui; în apartamentul Oliviei era lumină căci fata îşi adusese de lucru acasă.

— Ei bine, White, te-ai hotărât?

— Şi da şi nu; 40.000 de lire înseamnă o avere.

— Le-ai procurat?

— Fratele meu mi le-a vândut şi îi sunt obligat; da… am banii la bancă. Iartă-mă, doctore, dacă sunt prudent, vreau să ştiu mai mult despre proiectul dumitale.

— Îmi pare rău dar trebuie să ai încredere în mine; îţi pot promite că vei primi partea dumitale. Dacă doreşti să intri în afacere trebuie să-mi dai banii chiar mâine. Proiectul meu ţi s-ar putea părea ilegal dar fără pericol pentru investitori: eu voi fi singurul responsabil. Poţi sau nu să intri în afacere dar dacă intri va trebui să nu spui nimănui.

— Sindicatul „Ruginii verzi”, spuse cu teamă White. Ce este „Rugina verde”?

— Am oferit proiectul meu unui guvern dar a fost respins fiindu-le teamă. Dumnezeule, Germania fricoasă?! când te gândeşti că făcea să tremure toată Europa! Cu greutate îşi recăpătă calmul. Războiul s-a terminat. Guvernul meu m-a refuzat de teama ONU. Mă va ajuta însă discret. Dacă reuşesc, va pune la dispoziţia mea toate resursele sale.

White îşi căută pălăria şi spuse:

— Doctore van Heerden, poţi fi sigur de discreţia mea dar vreau să uităm că mi-ai vorbit de ilegalitatea lui: nu vreau să ştiu nimic! White îşi puse mâna la inimă şi spuse retoric: Să uităm totul, afară de faptul că mă inviţi să subscriu suma de 40.000 lire la un sindicat… să spunem că pentru construirea de locuinţe ieftine pentru muncitori. Subscriu

bucuros că voi trimite un cec cu suma respectivă. Bună seara, doctore!

Îşi strânseră mâna şi, la ieşire, se lovi de un bărbat ce se pregătea să sune la uşă.

— Scuză-mă! mormăi d-l White care se grăbi să coboare scara.

Doctorul privi cu furie la noul vizitator:

— Intră, imbecilule! strigă el. De ce ai părăsit Scoţia?

— Detest Scoţia! spuse vizitatorul cu voce răguşită. Nu ai fost cinstit îngropându-mă la dracu în praznic.

— Când ai sosit? întrebă van Heerden.

— Cu clasa a treia la ora 7. Un om de calitatea mea cu clasa a treia! cu toată gloata aia… i-aş fi omorât pe toţi!

Doctorul examină obrazul marcat de băutură şi-i dădu un pahar de whisky.

— Ai greşit că ai venit. Te trimitem în Canada săptămâna viitoare.

— Nu mă voi duce! spuse bărbatul golind paharul. De ce naiba trebuie mereu să mă ascund şi să fug?

— Fugi ca un evadat din închisoarea Cayenne, spuse doctorul, ca unul căutat de poliţia a trei ţări pentru infracţiuni mergând de la incendiu la omor.

Interlocutorul său se cutremură.

— Toate au fost lupte cinstite! pretinse el. Şi dacă nu aş fi fost prost, beţiv şi vorbăreţ n-ai fi ştiut nimic. Fii blestemat! Eşti la discreţia mea căci am văzut tot: cum l-ai chinuit pe muribund smulgându-i secretul şi am văzut cum l-ai înjunghiat…

— Taci, nebunule! poţi fi auzit!

— Te-am văzut alergând ca să-l înjunghii când începuse să strige. L-ai omorât pentru a-i închide gura, doctore!

Figura lui van Heerden se albise dar mâna nu-i tremura.

— Ai avut noroc că m-ai găsit căci aveam de gând să te denunţ.

— Nu ai nici un motiv să regreţi că te-am găsit, Jackson… parcă aşa te cheamă.

— Da, aşa mă cheamă. Era mai bine să nu mă fi găsit.

— Eşti ingrat! spuse van Heerden. Cred că ţi-am salvat viaţa, te-am ascuns la Eastbourne şi te-am adus la Londra când te căuta poliţia.

— Glumeşti! nu mă caută nici o poliţie.

— Nu fi idiot: pe cine ar fi crezut, pe mine sau pe tine? Şi acum să vorbim serios: joi te îmbarci pentru Quebek…

Îi dădu instrucţiuni şi Jackson, liniştit de mai multe pahare, aproba. De cealaltă parte a coridorului, după uşa închisă, Olivia Cresswell lucra serios, cu masa plină de hârtii şi cărţi.

Dorea să-i arate lui Beale munca sa pe o zi şi făcea o copie impecabilă a listei hotelurilor.

— Ce nume caraghioase! remarcase ea dimineaţa. Este unul numit Scobbs din Valea Calului Roşu… Scobbs!

— E curios, dar îl cunosc pe acest Scobbs care este o persoană importantă în acea parte de lume. Are multe hoteluri în vestul Canadei, precizase Beale când îi spusese observaţiile ei.

Se întreba în timp ce se dezbrăca, dacă îl va visa pe Scobbs sau nu. Verifică dacă e uşa încuiată. Deodată recunoscu vocea doctorului apoi altă voce, necunoscută: „Nu-ţi face griji, am o memorie minunată”… Nu auzi şi răspunsul doctorului. „Da… da… Scobbs hotel, la Valea Calului Roşu… cunosc bine locul… Cu bine, bătrâne!”

Un pas nesigur cobora scara şi ea rămase ţintuită nerevenindu-şi din uimire.

CAPITOLUL VII.

D-l Beale vorbeşte lămurit.

Olivia Cresswell îşi dădu seama că-i fugise somnul, îmbrăcă un capot şi luă o carte, sperând să-i vină somnul. Deşi cartea era interesantă, gândurile îi fugeau de cealaltă parte a peretelui unde se afla tânărul ce-i intrase în viaţă aşa ciudat. Deodată auzi o lovitură surdă: deci Beale era acasă. Bătea cuie în toiul nopţii? Sunetul surd părea făcut cu pumnalul, cel sec cu vârful degetului. Deodată fata îşi dădu seama râzând că îi trimisese iniţialele sale: 0, C în

Morse. Lovi şi ea de trei ori cu degetul, încă odată cu palma apoi încă odată: trimesese mesajul „Am înţeles”. Loviturile reîncepură şi fata notă pe marginea cărţii „Foarte important: nu te servi de săpun şi adu-l la birou”. Fata surâse: se aştepta la o glumă mai reuşită din partea lui Beale. Anunţă receptarea mesajului şi se culcă.

Poştaşul o trezi la ora 8,30 ciocănind insistent la uşă.

— Aveţi un pachet, domnişoară! Strecură mâna prin uşa întredeschisă şi primi un pachet şi o scrisoare. Scrisoarea era pe hârtia unei parfumerii şi spunea: „Scumpă d-ră, vă trimitem cu plăcere un eşantion al noului nostru săpun. Sperăm să vă placă.” „Ce amabil!” exclamă ea, pregătindu-se să-l folosească dar… brusc îşi aminti de recomandarea lui Beale. Deci Beale prevăzuse că urma să primească un săpun şi avertismentul nu era o glumă.

Se îmbrăcă repede şi sosi la birou cu zece minute mai devreme ca de obicei. Patronul său o aştepta, aşezat la locul său… pe marginea biroului. Îi făcu un semn din cap şi fără o vorbă, întinse mâna.

— Săpunul? întrebă ea.

— Da, spuse el. Văd că ai păstrat ambalajul şi scrisoarea… Nu-l atinge cu mâna… ţine-l în hârtie. Îşi scoase nişte mănuşi din buzunar şi cu ele îl examină la lumină, îl mirosi şi îl reambală. Acum, să vedem scrisoarea! De la parfumeria Brandan. Să verificăm! Se duse la telefon de unde reveni spunând: nu l-au trimis ei! Între timp fata se dezbrăcase şi-şi reluase locul la birou, aşteptând.

— Cred că e cazul să ştiu şi eu despre ce e vorba.

— Aşa cred şi eu dar nu este cazul să-ţi explic deocamdată. Totuşi îţi pot spune că dacă te-ai fi servit de săpun, până seara ai fi avut o erupţie cutanată generalizată cu mâncărimi intolerabile.

— Şi cine şi-a permis să-mi trimită aşa ceva? zise îngrozită.

— Cine poate şti? Dar mai bine spune-mi dacă astă seară ţi s-ar fi întâmplat ce ţi-am prevăzut, ce ai fi făcut?

— Bineînţeles, aş fi chemat un medic.

— Pe cine?
— Pe d-rul van Heerden… Doar nu vrei să spui că el mi l-a trimis.
— Nu insinuez nimic… van Heerden ar fi venit, te-ar fi compătimit şi ţi-ar fi recomandat să stai la pat 4-5 zile… probabil că ţi-ar fi dat şi medicamente… gustoase:
— Ce vrei să spui?
— Eu nu văd în dr. van Heerden un rival ci servesc interese mult mai mari.
— Dr. van Heerden a fost totdeauna binevoitor cu mine.
— Ţi-a procurat apartamentul şi era gata să-ţi ofere o slujbă atunci când ai fost concediată în mod miraculos de la magazin; nu ţi se pare ciudată aceasta amabilitate subită? Nu crezi că scopul era să devii şi mai dependentă de el dacă ai fi acceptat serviciul ce ţi-l destinase?
— Destinat? spuse ea uimită.
— Da-da. Ai fost concediată la insistenţele dr. van Heerden.
— N-am s-o cred niciodată!
— Totuşi aşa este. Erai să fii arestată tot la denunţul lui. Te aştepta când ai fost concediată ca să-ţi ofere el serviciu. Când a aflat că eşti deja angajată, i-a telefonat lui White ca să însceneze arestarea d-tale încât să fii dezonorată şi să revii la el – singurul prieten „adevărat”. (Ea îl asculta încremenită). Mai mult! afirm că în scop personal, el vrea să-şi asigure un ascendent fizic şi moral asupra d-tale; adică să te facă să te supui voinţei sale.
— D-le Beale, eşti absurd!
— De ce? Seamănă a melodramă?
— De ce ar dori să-i devin supusă? Vrei să spui… spuse roşind.
— Nu insinuez nimic, spuse Beale coborând de pe marginea mesei, îţi expun doar faptele. Cred că vrea doar să te măriţi cu el. Ce zici?
— Cred că ai văzut prea multe piese de teatru şi ai citit prea multe romane poliţiste, d-le Beale. Nu m-am gândit

niciodată la doctor ca la un soţ posibil – şi dacă ar avea această intenţie aş fi flatată. Dar cred că există şi alte metode de a face curte unei fete decât să-i provoci urticarie. Ştii că… numele Scobbs mă înfricoşează!

— De ce?

— Explică-mi, te rog, cum se face că acest nume a apărut din necunoscut… auzindu-l de la un necunoscut?

— De la cine ai auzit acest nume? spuse Beale devenit brusc serios.

— Un musafir al dr. van Heerden a pomenit numele Scobbs din Valea Calului Roşu. L-am auzit întâmplător.

— Nu ai văzut cine era?

— Nu.

— A mai pomenit şi alte nume?

— Nu. Are vreo importanţă?

— Desigur, trebuie să ne punem serios pe treabă! spuse cl plecând.

Ziua trecu la fel de repede ca şi precedenta pentru ea, fiind absorbită de noua muncă în care progresase rapid. Căutând un raport găsi sub un vraf de dosare unul fără nici un titlu.

Deschizându-l, văzu pe prima pagină scris: „Uciderea d-lui Millinborn” şi conţinea rezumatul anchetei. Citi neatentă începutul, până găsi, uimită, numele d-rului van Heerden. Dosarul cuprindea multe nume dar cel mai frecvent era acela de James Kitson. A lui Beale nu apărea deloc. La ora şase dădu drumul băiatului, încuie biroul şi coborî în stradă, când se auzi strigată: era dr. Heerden!

— Te aştept de o oră! îi reproşă acesta amical.

— De unde ştii d-ta unde lucrez?

— Foarte simplu: vizitând un bolnav, te-am văzut plecând la masă şi m-am gândit că ar fi bine să te însoţesc până acasă. Faci o treabă foarte imprudentă! completă el.

— Stând de vorbă cu d-ta în loc să merg acasă, nu?

— Nu! ci colaborând cu un om ca Beale. Îi cunoşti reputaţia; am fost scandalizat aflând cine este patronul d-

tale.
— Nu cred că este cazul… D-l Beale e foarte agreabil…În momentele sale de luciditate (adăugă ea zâmbind).
— Apropo, ce face el?
— Un gen de afaceri despre care nu sunt dispusă să vorbesc.
— Un moment! te invit la un ceai la „Marea Alianţă”.
După o scurtă ezitare fata fu de acord.

CAPITOLUL VIII.

Crima de la „Marea Alianţă”

Hotelul şi cafeneaua „Marea Alianţă” erau pline de lume şi nici un pericol sugerat de Beale nu i se putea întâmpla. La intrare au fost întâmpinaţi şi conduşi la o masă reţinută într-un separeu.
Sala, cu stâlpi numeroşi şi palmieri era acoperită cu sticlă colorată şi o lumină blândă cădea pe podeaua de marmură.
— Nu ştiam că eşti celebru, d-le doctor, spuse fata. Ţi-am găsit numele în relatarea uciderii lui Millinborn.
— Ai citit relatarea întâmplării? zise el privind-o fix.
— Este pasionantă ca un roman poliţist neterminat.
— Ce subiect macabru pentru o masă! spuse el chemând chelnerul.
Acesta, venind, îi şopti doctorului: am avut necazuri cu amicul d-tale.
— Despre cine vorbeşti?
— Despre Jackson.
— Jackson? tresări d-rul. Credeam că a plecat.
— Trebuia să plece cu trenul de dimineaţă dar a leşinat.
— Unde se află? întrebă d-rul.
— În camera lui. Pleacă în seara asta în Irlanda pentru a prinde vaporul de Queenstown.
— Să nu ştie că sunt aici. E vorba de un cunoscut al meu, complet dezaxat! îi spune fetei.
— Nu ar fi bine să-l vezi, dacă nu se simte bine?
— Are frecvente asemenea atacuri. După şase luni de aer în Canada se va vindeca. A avut şi la mine, aseară.

Cu greutate fata îşi opri o exclamaţie. Era deci individul care fusese aseară la doctor, cel care trebuia să plece la Valea Calului.

Ea reluă conversaţia de unde doctorul încercase s-o schimbe.

— Îl cunoşti pe Kitson?

— Kitson? Avocatul? Da! Cred că este amestecat în moartea lui Millinborn ca şi Beale.

— Beale?

— Beale! repetă el. Spui că ai citit relatarea crimei. Millinborn era muribund şi am părăsit camera cu Kitson. Cineva a intrat pe fereastră şi l-a înjunghiat pe Millinborn. Cred că cel pe care vreau să-l trimit în Canada a fost martorul crimei.

— Atunci Jackson e cel văzut de Kitson în plantaţie?

— Exact! spuse doctorul.

— Nu pricep. Poliţia nu-l caută?

— Nu cred. De aceea îl trimit în Canada pentru a fi tratat de un prieten de-al meu.

— D-le Heerden – spuse fata – îl trimiţi pe Jackson la Valea Calului Roşu?

El tresări şi spuse bâlbâindu-se:

— Cum? Ce ştii…

Faţa lui deveni palidă ca ceara iar ochii exprimau o mare teamă. Fata fu înspăimântată de reacţia lui.

— L-am auzit pe Jackson spunându-ţi la revedere şi pomenind de Valea Calului Roşu.

El îşi reveni deşi era tot palid.

— L-am făcut să creadă asta dar va merge pentru dezintoxicare alcoolică în Ontario.

— Pe cine văd? Nu este doctorul? spuse o voce răguşită.

Toată lumea privea spre Jackson care era în mijlocul camerei. Deşi bine îmbrăcat, figura lui inspira repulsie.

— Iată-mă gata de plecare fără ca cineva să-mi spună adio… tocmai eu care am fost… ştii ce-am fost d-le Heerden?

— Nu ţi-e ruşine? Nu vezi că sunt cu o doamnă?
— Pardon – spuse Jackson adresându-se fetei. Nu ţi-am văzut faţa din cauza pălăriei dar sunt sigur că gustul doctorului…
— Linişteşte-te şi întoarce-te în cameră! spuse doctorul, vin şi eu.
Aşezându-se într-un fotoliu fără să ţină seama de doctor, spuse:
— Nu te cunosc d-ră dar sunt sigur că ai nume nobil. Am cunoscut peste o mie de femei dar numai pe una o regret.
— Jackson! pleci sau te voi obliga…spuse doctorul furios.
Jackson se sculă râzând zgomotos.
— Văd că sunt de prisos – spuse el întinzând mâna pe care van Heerden o ignoră iar fata i-o luă cu dezgust.
Lăsându-i mâna Jackson o privi uimit:
— Tu eşti… Grace?
— Pleacă naibii! strigă Heerden împingându-l.
— Grace…şi mai cum te numeşti?
— Nu mă numesc Grace spuse fata stăpânindu-se. Mă numesc Olivia Cresswell.
— Olivia Cresswell, repetă el.
Se îndreptă spre fată dar Heerden îi bară drumul, vorbindu-i furios. Din discuţia lor fata auzi:
— Numele meu este Predeaux, ea este fata mea. M-am căsătorit sub numele Cresswell. Fata mea…
— Ce vrei să faci? întrebă doctorul împingându-l într-un fotoliu.
— Am să-i spun. Ce faci aici cu ea?
— Nu te priveşte! răspunse van Heerden.
— Nu mă priveşte? Am să-i spun tot ce ştiu despre d-ta. Am fost un ticălos, am nenorocit multe femei dar nu voi permite să strici viaţa fetei mele.
— Stai liniştit! o voi expedia apoi voi reveni.
Jackson n-a mai zis nimic. Heerden reveni spre fată.
— Sunt obligat să te las să pleci singură. Cred că are o criză de delirium tremens.

— Taci! strigă Jackson venind împleticindu-se spre fată. Trebuie să-ţi spun ceva. Vrea să te facă să plăteşti pentru „Rugina verde”.

În acelaşi moment se prăbuşi la pământ. Doctorul se repezi, îl ridică şi-l duse într-un fotoliu apoi îl acoperi cu haina lui.

— Nu-i nimica… doar un leşin! zise şi chemă chelnerul.

— Jack, adu-mi alcool să-l încălzim.

— Să chem ambulanţa?

— Lasă-l liniştit, îşi va reveni. Se reîntoarse la separeu.

— Cine este? întrebă fata cu voce tremurândă.

— L-am cunoscut în vremuri mai bune pentru el. Trebuie să pleci.

— Prefer să-l văd revenindu-şi.

— Dar mie mi-ar place să nu mai stai.

— Iată chelnerul cu alcoolul. Nu vrei să i-l dai?

În prezenţa mulţimii adunate, doctorul dizolvă o pilulă albă în alcool şi-l forţă pe Jackson să bea. Acesta se zvârcoli de câteva ori apoi deveni inert. Doctorul îl examină ridicându-i o pleoapă.

— Mi-e teamă că a murit! murmură el.

— Mort? Dar cum este posibil? spuse fata.

— Din cauza inimii.

— Acelaşi accident cardiac ca şi John Millinborn! spuse o voce în spatele lui. Creşte preţul „Ruginii Verzi”, doctore!

Fata tresări. Beale era lângă ea dar ochii lui îl fixau pe doctor.

CAPITOLUL IX.

O crimă împotriva umanităţii

— Ce vrei să spui? întrebă d-rul Heerden.

— Repet doar spusele celui care tocmai a murit de o embolie! zise Beale.

Luă de pe masă cutia scoasă de doctor din buzunar. Conţinea patru tuburi, unul deschis având pe etichetă „Digitalină”.

— Aşa ceva nu ar trebui să omoare! spuse el. Îl privi gânditor pe von Heerden apoi tubul ce părea proaspăt deschis, cu eticheta unei firme bine cunoscute. Aţi chemat poliţia? îl întrebă Beale pe şeful restaurantului.

— Da, domnule! Iată poliţiştii, spuse acesta mergând spre ei.

Ceva îl intriga pe Beale în atitudinea d-rului: stătea nemişcat, chiar când oamenii ambulanţei ridicară corpul şi când poliţiştii începură ancheta, mângâindu-şi bărbia. O conduse pe fată într-o cameră a hotelului.

— E groaznic! n-am văzut pân-acum pe nimeni murind.

Beale era intrigat de atitudinea d-rului: de ce rămăsese nemişcat tot timpul? Fata îi vorbea şi el n-o auzea. Simţea că în atitudinea d-rului era explicaţia morţii lui Predeaux.

— Scuză-mă puţin! îi spuse fetei. Cu paşi mari coborî în curtea restaurantului dar Dr. Heerden dispăruse. Pe pardoseala de marmură unde stătuse doctorul era o pată proaspăt spălată. Chemându-l pe şef îl întrebă cine-o spălase. Acesta răspunse ridicând din umeri:

— Doctorul! A cerut un pahar cu apă şi-a muiat batista şi a frecat rapid locul.

— Idiot şi dobitoc! spuse Beale.

— Cum? ripostă şeful indignat.

— Nu te supăra, d-le Barri, mă adresam mie însumi. Sunt un idiot!

Îngenunche apoi examinând podeaua.

— Să nu se atingă nimeni de locul ăsta! E treaba justiţiei.

Era clar că Heerden rămăsese nemişcat căci sub picior sfărâmase tableta de digitalină – înlocuită cu ceva mai nociv. Dacă s-ar fi mişcat s-ar fi văzut pudra. Se întoarse în camera fetei. Aceasta era şocată neputând să-şi dea nici o explicaţie celor întâmplate.

Beale se adresă inspectorului care conducea ancheta:

— Ce zici?

— Cred că avem o probă suficientă pentru a-l aresta pe Heerden. S-au găsit pe podea urme de digitalină.

Beale nu fu de acord:

— Riscăm un eşec! Ce probe avem? Nu am confiscat trusa medicală. Ar fi fost posibil să cadă întâmplător o tabletă de digitalină. Singura dovadă ar fi dacă am putea stabili că i-a introdus o tabletă de cianură în gură. Nu putem face nimic fără o mărturie.

— Care crezi că este motivul crimei?

— Sunt convins că Heerden l-a ucis pe Millinborn după ce i-a smuls un secret, în lipsa lui Kitson; acesta, revenind, l-a crezut mort ca şi dr-ul de altfel. Spre surpriza lor acesta încercă să vorbească obligându-l pe Heerden să-l înjunghie – pretextând că îl culcă. Aici a fost cu totul altfel: un om leşină iar d-rul îi dă un medicament aparent inofensiv în cantitate mică. Ancheta a stabilit că a murit în cinci secunde otrăvit cu cianură – ce s-a găsit şi în buzunarul lui. Dar cine este acest bărbat? Este chiar cel care a asistat la uciderea lui Millinborn, căutat de noi.

— Bănuieşti care era secretul lui Millinborn?

— Da! o să ţi-l spun mai târziu.

— E o afacere ciudată la care mă mir că eşti amestecat, d-le Beale. Nu ştiu ce rol ai?! Nu eşti poliţist dar avem ordine de la Ministerul de externe să te ajutăm. Ce fel de joc e ăsta?

— Cel mai mare joc din lume! spuse Beale – care, dacă ar reuşi, ar aduce mizerie şi suferinţă la mii de oameni, ar pune în pericol cele mai mari afaceri şi v-ar forţa, pe d-ta şi pe copii copiilor noştri sute de ani să plătiţi o nouă datorie naţională.

— Vorbeşti serios?

— Nu am fost niciodată mai serios! De aceea nu doresc ca poliţia să fie indiscretă privind moartea lui Jackson-Predeaux. Asistăm la complotul cel mai diabolic conceput vreodată. Ia loc, te rog! Ştii ce s-a petrecut anul trecut?

— Anul trecut?

— S-a terminat războiul prin înfrângerea Germaniei, obligată să accepte condiţii umilitoare. Cel mai rău a fost

pentru ea faptul că a fost obligată să plătească despăgubiri de război şi să cedeze teritorii, toate putând s-o paralizeze pentru un secol.

— Ei, şi?

— Ei bine, zise Beale, Germania vrea să-şi recupereze banii.

— Prin alt război?

— Deloc! Pot să-ţi spun că oficial, guvernul german ar dezminţi orice legătură cu acest complot. De fapt el nu a cheltuit nici o marcă până acum, dar când complotul va fi pus în execuţie va găsi repede banii necesari. Pentru moment, inventatorul planului are nevoie de bani lichizi. Până acum a împrumutat 40.000 lire de la White, administratorul de la Punsonby.

Inspectorul Mac Norton fluiera.

— Mai sunt şi alte mijloace, spune Beale şi el le poate încerca pe toate – afară de unul! Căci în ziua în care va pune mâna pe această avere, am să-l omor.

— Chiar ai de gând s-o faci? spuse Mac Norton.

— Jur c-o voi face! zise Beale.

Auzindu-se o bătaie în uşă, Mac Norton se ridică.

— Nu pleca, vreau să cunoşti un domn. Deschise uşa şi intră un bărbat cu păr grizonat şi figură ascetică.

— D-le Kitson sunt bucuros să-l cunoşti pe inspectorul Norton.

Cei doi îşi strânseră mâinile.

— Mi se pare că amicul nostru, doctorul, a scăpat uşor! spuse Kitson luând loc. Inspectorul ştie totul?

— Aproape tot! răspunse Beale.

— Fără să ştiu ce este „Rugina verde”, spuse inspectorul.

— Nici eu nu ştiu, spuse Kitson privindu-l curios pe Beale; cred că ai să ne spui. Beale a aflat şi el întâmplător, în timp ce o proteja pe d-ra… (Beale îl aprobă).

— Persoana care a asistat la uciderea lui Jackson…

— Nu mai este cazul să-ţi ascundem că d-ra Olivia Cresswell este nepoata lui Millinborn. Mama ei s-a căsătorit

cu un ticălos al cărui nume era Predeaux. După ce i-a cheltuit averea a părăsit-o cu un copil.

— Predeaux? spuse Mac Norton. Era adevăratul nume al lui Jackson.

— Jackson sau Predeaux era tatăl ei. A fost crezut mort dar după moartea lui Millinborn am aflat că fusese la Cayenne condamnat pe viaţă. Venise să-l vadă pe Millinborn în ziua în care bietul meu prieten a fost omorât. Acum, recunoscându-şi fata, a avut unul din leşinurile sale obişnuite.

— Dar cum şi-a recunoscut fata? O mai văzuse?

Kitson scoase din portofel 2 fotografii: una a unei femei frumoase, îmbrăcată după moda de acum 25 de ani şi alta a Oliviei Cresswell.

— Da – spuse el – ar putea fi aceeaşi persoană. Când Jackson a văzut-o pe fată, a strigat-o: Grace. Era numele soţiei sale. Millinborn şi-a lăsat toată averea Oliviei dar mi-a interzis categoric să o fac să profite de avere înaintea căsătoriei. Îi era teamă de vânătorii de zestre. Acesta este secretul smuls de Heerden prin violenţă, prietenului meu muribund. De atunci încearcă să se căsătorească cu fata numai pentru averea ei. Relaţiile sale cu White i-au permis să ia legătura cu fata. A convins-o să vină aici şi i-a găsit un apartament. Nu era greu pentru că ea este proprietara imobilului fără ca să ştie.

— Şi bănuiesc că asta explică prezenţa d-lui Beale? zise inspectorul.

— Eu l-am adus special de la New-York pentru a-l supraveghea pe Heerden şi a o proteja pe fată. În cursul anchetei sale a mai descoperit ceva a căror amănunte nu le cunosc.

— De ce nu i-aţi spus fetei adevărul?

— Nu mi-aş fi ţinut promisiunea faţă de Millinborn. Trebuie doar s-o protejez. Ce avem acum de făcut este să plecăm de-aici! spuse adresându-se lui Beale. Nu-ţi poţi muta biroul la New York?

— Pot şi nu pot! spuse Beale clătinând din cap. Uiţi că afacerea „Ruginii verzi” este mai importantă ca securitatea d-rei Olivia.

— Nu-mi place să aud aşa ceva! zise Kitson încruntându-se.

— Iar mie nu-mi place s-o spun! replică Beale. Dar cred că rămânând aici pot să-i asigur o protecţie mai eficace şi să împiedic realizarea marelui complot a lui van Heerden.

— Poate ai dreptate, spuse Kitson. Aş dori s-o văd, cred că nu voi întâmpina greutăţi.

— Niciuna, spuse Beale. Îi voi spune că sunteţi interesat de munca ei. V-aş putea prezenta ca domnul Scobbs, zise surâzând.

— Cine este Scobbs?

— Este proprietarul mai multor hoteluri în vestul Canadei şi de asemeni, conducătorul unei industrii mai puţin cunoscute iar d-ra Cresswell se interesează de el. I se pare că numele său e curios.

— Vă deranjez cumva? întrebă inspectorul.

— Nu, vă rog să rămâneţi! spuse Beale. Aş dori să vă întâlniţi cu fata. S-ar putea ca într-o zi să avem nevoie de ajutorul d-tale oficial.

D-l Beale ieşi din apartament şi sună la uşa vecină dar fără rezultat. Văzu că apartamentul este în întuneric. Îşi privi ceasul: era ora 9. Nu văzuse fata toată ziua dar o auzise închizând uşa acum două ore. După ce sună din nou fără rezultat, se înapoie în apartamentul său.

— Este plecată! spuse; şi totuşi îi recomandasem să nu iasă câteva zile după căderea nopţii.

Intră în dormitorul său şi deschise fereastra. Încă nu era noapte. Luă o lanternă pentru a putea merge pe balconul de fier comun pentru toate apartamentele şi cu scară de serviciu. Găsi fereastra închisă dar, ca un hoţ profesionist, o deschise. Camera era în întuneric. Aprinse lumina pentru a cerceta camera fetei. Hainele ei pentru serviciu erau pe pat. Deschise dulapul unde îşi păstra puţinele rochii. Le

cunoştea pe fiecare în parte. Erau toate împreună cu cele trei pălării. Toate sertarele biroului erau încuiate, totul era în ordine. Intră în salon şi când aprinse lumina îşi dădu seama că acolo avusese loc o luptă: lucruri deranjate, un pantof cu bareta ruptă, pe care-l băgă în buzunar. În anticameră preşul era deplasat iar pe zidul din stânga erau două zgârieturi. În aer plutea un miros de produs farmaceutic: eter!

Găsi în camera de zi, pe birou, o notiţă ce îi era adresată: „Dragă d-le Beale, din motive urgente trebuie să plec la Liverpool”. Puse cu grijă notiţa în buzunar şi ieşi. După ce le explică lui Mac Norton şi Kitson cele descoperite, sună la uşa doctorului.

CAPITOLUL X.

O percheziţie fără succes.

Anticamera era luminată. Uşa se deschise şi doctorul, în papuci şi haină de casă apăru în faţa lui. Nu arăta nici o surpriză.

— Trebuie să-ţi vorbesc! spuse Beale.

— Vrei să intri?

Beale nu aşteptă să fie invitat de două ori.

— Când ai văzut-o ultima dată pe d-ra Cresswell?

— Azi n-am mai văzut-o. După ce mi-am scris depoziţia n-am mai ieşit.

— Vreau să-ţi percheziţionez apartamentul.

— Eşti poliţist? întrebă doctorul zâmbind. Dacă ai şi mandat de percheziţie se schimbă treaba.

— Nu am mandat dar tot voi percheziţiona.

— Te pot reclama pentru violare de domiciliu.

— Ştiu, doctore dar dacă n-ai nimic de ascuns nu văd de ce te-ai opune.

— Nu mă opun. N-ai decât să cauţi… de unde vrei să începi? Poate de-aici? spuse arătând cu degetul spre trei lăzi aproape de uşă. N-ai să găseşti nimic interesant. Tocmai am primit nişte piese anatomice de la Berlin.

Capacele sunt înşurubate doar cu o şurubelniţă. Mai am o singură cameră, dormitorul. Să-ţi arăt drumul.

Trecu primul şi aprinse lumina: era o cameră mare, mobilată cu un pat de fier, un dulap şi un scrin. În spate era o sală de baie.

Beale, examinând camera, auzi uşa trântită în spatele lui. Sări la uşă dar fusese închisă. I se păru că aude murmur de voci.

— Deschide! strigă el bătând cu pumnii în uşă.

Nici un răspuns decât un strigăt: „D-le Beale!” îi îngheţă sângele la auzul strigătului căci era vocea Oliviei şi venea din camera ce-o părăsise.

Se izbi în uşă dar fără rezultat căci era din stejar masiv. Când se pregătea să spargă broasca cu revolverul, uşa se deschise.

— Te-ai închis? spuse doctorul zâmbind.

— Unde-i domnişoara Cresswell? I-am auzit vocea.

— Eşti nebun, prietene.

— Unde-i domnişoara Cresswell? şi-l apucă pe doctor de guler.

Acesta se smuci, înjurând.

— Du-te naibii! De unde vrei să ştiu?

— I-am auzit vocea!

— Ţi s-a părut. Ţi-aş fi deschis mai repede dar tocmai ieşisem pe palier să sun la domnişoara Cresswell; am găsit uşa deschisă, am închis-o şi m-am înapoiat.

Fără un cuvânt Beale îl dădu la o parte şi păru să ezite. Din cele trei lăzi nu mai erau decât două. Sări afară şi coborî în fugă scările. Nu văzu nici un camion iar poliţistul din colţul străzii nu observase nimic anormal. În timp ce revenea gânditor, doctorul îi strigă batjocoritor de la fereastră: „Ai găsit-o?” Beale nu răspunse. Urcă scara şi merse drept în apartamentul doctorului. Acesta calm, fuma o ţigară.

— Ei bine, ai găsit-o?

— Eu nu, dar dumneata cu siguranţă ştii unde-i.

— Încep să cred, d-le Beale, că alcoolismul te face să ai vedenii. Intri în apartamentul meu cu un aer tragic. Unde aş ascunde o fată de care mă interesez cel puţin cât şi d-ta… deoarece este logodnica mea şi viitoarea soţie.

— Chiar aşa? spuse Beale. Te felicit. Şi pot să ştiu când va avea loc fericitul eveniment?

— Tocmai am publicat anunţul. Logodnica mea este în drum spre Liverpool unde va locui cu una din mătuşile inele. Nu-ţi dau adresa.

— Doctore van Heerden, când am venit aici erau trei lăzi în cameră. La înapoiere nu am mai văzut decât două. Ce-ai făcut cu a treia pe când eram închis în camera dumitale?

— Mi-e teamă că ai viziuni, spuse uitându-se spre lăzi.

Beale privi şi el şi rămase cu gura căscată: cele trei lăzi erau acolo.

— Admit că te-am înşelat că sunt cu piese anatomice. De fapt sunt goale… poţi să le inspectezi dacă vrei.

Beale nu aşteptă invitaţia: merse spre lăzi şi le cercetă pe rând. Capacele aveau şuruburi. Pe latura uneia descoperi un orificiu… introduse vârful briceagului, se auzi un declin şi capacul se descuie dar lada era goală. La fel şi celelalte două. Proiectă lumina lanternei spre fundul fiecăreia fără să găsească urme.

— Eşti mulţumit? întrebă doctorul.

— Nicidecum! răspunse Beale şi fără alt cuvânt coborî scara.

Pe la mijlocul ei găsi un pantof – perechea aceluia din buzunarul său. La urcarea scării acesta nu era acolo!

CAPITOLUL XI.

Casa de lângă Stains.

Olivia Cresswell nu-şi amintea nimic. Nu-şi amintea că fusese introdusă într-o ladă nici că auzise vocea lui Beale, nici zgomotul uşii închise la camera doctorului. Nu-şi amintea că ar fi strigat.

— Duceţi-o în apartamentul ei. Uşa e deschisă! murmură van Heerden celor doi bărbaţi care se ascunseseră în lăzi

când Beale sunase.
— Şi după asta?
— Mă aşteptaţi… Haideţi mai repede!
Traversă palierul ducând lada cu fata în apartamentul acesteia. Doctorul închise uşa după ei apoi veni tocmai la timp ca să-i deschidă uşa lui Beale. Pândi cursa acestuia pe scară apoi se repezi spre camera fetei închizând uşa. În zece secunde a fost scoasă din ladă şi culcată pe pat. Lada a fost pusă la loc în cabinetul doctorului şi bărbaţii îl regăsiră pe Heerden în salonul întunecat al fetei. Doctorul trecu în camera sa şi observă că fata avea numai un pantof, îl scoase la repezeală…
— Aşteptaţi aici! spuse bărbaţilor… până îl veţi auzi pe Beale întorcându-se. Apoi, plecaţi repede. Când coborâţi, lăsaţi pantoful pe scară. Ne va ajuta să-l punem pe o pistă falsă. La o jumătate de oră după descoperirea pantofului, Beale plecă.
Doctorul pândi plecarea lui de la fereastra salonului său şi se înapoie în apartamentul fetei. Aceasta era culcată acolo unde o lăsase. Avea ameţeli şi greaţă şi îşi închise ochii la aprinderea luminii.
— Cum se simte mica mea prietenă? întrebă el rece.
Fata observă că el avea un pahar în mână pe jumătate umplut cu un lichid albicios.
— Bea asta! porunci el.
Ea luă paharul şi-l bău: era amar şi cald. Îi arse gâtul dar efectul a fost rapid. În trei minute îşi reveni şi, când ne ridică, nu mai avea ameţeli.
— Acum îmbrăcă mantoul şi pălăria, strânge tot ce ai nevoie pentru un voiaj şi vino cu mine.
— Nici nu mă gândesc. Te rog să pleci altfel voi anunţa poliţia de purtarea dumitale.
— Îmbracă-te şi nu mai vorbi prostii. Doar nu crezi că am riscat totul ca să-mi scapi tocmai acum! zise doctorul pe un ton aspru.
— Unde vrei să mă duci?

— Într-un loc sigur. Sigur pentru mine! Nu ai de ce să te temi… doar dacă te vei purta ca o nebună. Să ştii că nu sunt îndrăgostit de dumneata şi nimic nu m-ar împiedica să-ţi tai gâtul dacă o să fiu obligat.

Fata stătea la marginea patului cu buzele strânse.

— Nu-ţi mai muşca buzele că nu-ţi foloseşte la nimic. Nici să nu te gândeşti că ai să-mi scapi. Hai, îmbracă-te!

Tonul era de comandă şi fata ascultă. Fu gata repede. Pe scară o luă de braţ, ieşiră împreună şi cotiră spre stânga. Păreau o pereche de îndrăgostiţi pentru că braţul lui o ţinea strâns. La capătul străzii Marylebone ce ducea spre Portland Place îi aştepta o maşină în care doctorul o împinse şi se sui alături de ea.

— Am fost obligat să las maşina departe pentru a nu fi remarcată de Beale.

— Unde mă duci? întrebă fata.

— La o proprietate foarte agreabilă pe malul Tamisei. Mi se pare ideală pentru o lună de miere.

Fata nu răspunse nimic. Când ieşiră din oraş, îl întrebă:

— Vrei să fii amabil să-mi spui ce ai de gând să faci?

— Ce am de gând? Să ne căsătorim!

— Şi dacă refuz?

— Nu ai să refuzi. E cel mai sigur mod de a fi sigură de viaţa ta. Altfel viaţa îţi va fi în pericol.

— Dar de ce insişti să ne căsătorim? spui că nu mă iubeşti… sunt o mulţime de femei ce ar fi încântate să se mărite cu dumneata, de ce-ţi trebuie o fată săracă şi fără relaţii?

— Vreau să-mi satisfac un capriciu.

— Şi dacă am să refuz până la urmă?

— Ai să regreţi. Îţi repet că dacă eşti ascultătoare nu păţeşti nimic… dar dacă nu… te voi trata astfel încât ai să regreţi.

Fata se stăpâni şi rămase calmă.

— Bănuiesc că ai pregătit totul?

— Personalul meu lucrează totdeauna foarte bine. Este pregătit totul: actele, pastorul chiar şi locul unde vei rămâne singură după ce vei semna nişte hârtii.

— Voi semna acte că m-am căsătorit de bună voie?

— Nu, căsătoria noastră nu necesită nici o justificare.

Maşina părăsi şoseaua oprindu-se în faţa unei case impunătoare. Van Heerden o ajută să coboare. Casa era în întuneric. Intrară într-un hol mare. Cel ce le deschisese era palid, cu părul aspru şi negru şi cu o mustăcioară.

— Poţi să-l chemi, Gregory.

Omul o privi pe furiş. Luă un sfeşnic şi-i conduse spre capătul holului.

— Iată sufrageria, spuse Heerden. Aici va avea loc ceremonia. Camera ta este chiar deasupra. Nu vei avea cameristă pentru că nu am încredere în nimeni. Urcă primul, deschise o uşă şi intră. Ea văzu o fereastră cu draperiile trase.

— Fereastra are gratii! spuse el. A fost camera copiilor şi este foarte potrivită. Casa este foarte veche şi parchetul scârţâie iar eu voi sta în camera de dedesubt. N-ai cum să evadezi!

CAPITOLUL XII.

Facem cunoştinţă cu pastorul Homo.

Când Beale părăsi casa Krooman cu însoţitorii săi, nu ştia ce ar trebui să facă.

— Eşti sigur că i-ai auzit vocea?

— La fel de sigur cum am simţit şi mirosul de eter.

— Poate l-a folosit chiar ea la spălatul mănuşilor şi…

— Posibil – întrerupse Beale – dar asupra vocii nu am nici un dubiu. Apoi fluieră şi un om ce aştepta vizavi veni spre el. Fensen, supraveghează apartamentele. Dacă vezi venind vreo maşină apropie-te de poartă. Nu lăsa pe nimeni să urce în maşină sau să pună un pachet în ea până nu te asiguri că nu e vorba de domnişoara Cresswell. Ştiu că la Londra aşa ceva nu e prea legal dar – spuse Beale adresându-se lui Mac Norton – te rog să închizi ochii.

— Fă ce crezi că trebuie! spuse acesta.
— Fensen, o cunoşti pe domnişoara Cresswell?
— Da! afirmă acesta şi se înapoie.
— Unde mergi acum? întrebă Kitson.
— La cineva care cunoaşte diferite domicilii ale lui Heerden.
— Are mai multe?
— De trei luni închiriază case şi apartamente.

La sud de Tamisa există un cartier popular cu case vechi lângă blocuri tip ce compensează prin utilitate lipsa de frumuseţe. În subsolul unuia din acestea erau doi oameni diferiţi. Mobilierul era simplu: un pat de fier sub fereastră permiţând ocupantului să vadă picioarele trecătorilor. Cel mai bătrân privea într-un microscop. Tocmai îşi oprise observaţiile şi scria ceva cu litere gotice. Capul mare, corpul mic şi bărbuţa ar fi fost recunoscute de d-ra Cresswell. Cel din faţa lui avea alt aspect: era mare, voinic, proaspăt ras, bine pieptănat, ceea ce contrasta cu hainele ponosite; uneori, în vreme ce citea, îl observa pe profesor. Tăceau de o oră când Beale ciocăni la uşă. Voinicul, încruntat îl întrebă în germană pe profesor: „Aşteptaţi pe cineva?”

— Nein, nein! spuse bătrânul. Cine să vină? Poate doar Fraulein.

Se îndreptă spre uşă, trase zăvorul şi deschise. Rămase uimit văzându-l pe Beale, iar voinicul se ridică.

— Sper că nu vă deranjez?! spuse detectivul în germană. Credeam că locuieşti singur.
— Este un prieten! spuse bătrânul Heyler, jenat. Locuim împreună. Nu ştiam că-mi cunoşti adresa.
— Prezintă-mă! ceru celălalt.
— Este prietenul meu, d-l Homo! spuse bătrânul.
— Numele meu este Beale.
— Sunteţi poliţist?
— Nu aşa cum crezi. Oricum, nu am venit pentru anchetă.

— Bănuiesc, pentru că altfel ai fi venit însoţit, începură discuţia în engleză, profesorul întorcându-se la muncă.
— Sunt pastorul Homo şi aici e locuinţa mea. Şi noi, criminalii locuim undeva când nu suntem în închisoare. Avea accentul unui om cultivat, vorbind degajat, cu siguranţa unui universitar. Trebuie să vă spun că tocmai am ieşit din puşcărie. Sunt spărgător profesionist, sper că nu vă scandalizez.
— Deloc! spuse Beale privind spre profesor.
— Văd că sunt în plus! spuse pastorul Homo. Din păcate, pe stradă aş fi arestat.
— Inutil. Cred că profesorul nu are secrete faţă de dumneata.
— Crezi ce vrei. Adios!
Salută cu mâna şi trecu după perdeaua de creton. Bătrânul îşi părăsi instrumentul.
— Caut miracolul bolii somnului! spuse el solemn. La docuri sunt mai multe cazuri şi profesorul Şcolii Tropicale mi-a trimis puţin sânge.
— Profesore! spuse Beale luând loc. Mai lucrezi pentru Heerden?
— Nu vreau să vorbesc despre el – spuse bătrânul negând din cap. A fost foarte bun cu mine. Fără el aş fi murit de foame pentru că eram considerat nebun.
— Spune-mi, unde l-aş putea găsi astă-seară?
— Cu siguranţă în laboratorul lui, unde în altă parte? Bătrânul se gândi puţin apoi vorbi: nu pot să spun nimic căci doctorul efectuează o mare experienţă care l-ar îmbogăţi. Ar fi o ingratitudine, spuse bătrânul privind la Beale.
— Dacă ţi-aş spune că doctorul s-a angajat într-o mare conspiraţie şi că dumneata rişti foarte mult dacă îl ajuţi?
— Doctorul are mulţi duşmani! spuse Heyler, nu-ţi pot răspunde.
— Spune-mi numai dacă cunoşti un loc unde doctorul putea duce fata în apartamentul căreia te-am găsit aseară?

— Nu, nu cunosc nici un loc!

— Bine, nu te mai deranjez, profesore. Nici pe dumneata, d-le Homo.

Perdeaua fu dată la o parte şi bărbatul cu alura distinsă intră.

— Mi-e teamă că te-ai deranjat degeaba; şi parcă văd că vrei să mă întrebi dacă te pot ajuta. Îţi spun de la început că nu pot!

— Te înşeli. Nu aveam de gând să te întreb şi pe d-ta! zise Beale.

Îi salută pe amândoi şi-i văzu schimbând o privire. Profesorul părea înspăimântat. Se auzi o bătaie în uşă.

— Daţi-mi voie! spuse Beale.

— Aşteaptă – aşteaptă! spuse profesorul, dar Beale deschise uşa.

În prag era Hilda Glaum, fosta colegă de birou a Oliviei. Având lumina în faţă nu îl recunoscu.

— De ce nu aţi deschis imediat? întrebă furioasă în germană, lăsând jos greul geamantan ce-l căra. Mi-era frică să nu fiu arestată. Iată obiectul ce va fi cerut mâine.

Abia atunci îl văzu pe Beale.

— Cine eşti?… a, da eşti Beale, beţivul.

Ochii ei fugiră la valiză voind s-o ridice. Beale o apucă de braţ dar ea se zmuci astfel că valiza misterioasă se izbi de zid şi se auzi un zgomot de sticlă spartă. Mai iute ca el, ea luă valiza şi fugi pe uşă, trântind-o. El avea mâna pe clanţă.

— Sus mâinile, d-le Beale! spuse o voce în spatele lui. Pune mâinile deasupra capului ca să le vedem.

Beale se întoarse încet, ridicând mâinile. Pastorul Homo îl ţintea cu un revolver.

— Miroase urât, nu-i aşa? întrebă el în glumă.

Şi Beale simţise mirosul acru şi ştia că vine de la valiza fetei: era mirosul greţos al „Ruginii Verzi”.

CAPITOLUL XIII.

La Dean's Folly.

Sprijinită în coate pe marginea ferestrei cu obrajii pe gratiile de fier, Olivia privea spre bruma care dispărea treptat sub razele soarelui. Dormise noaptea într-un fotoliu, se sculase devreme şi îmbrăcată, era gata de orice. În timpul nopţii nu auzise nici un zgomot şi bănuia că Heerden plecase la Londra. De ce dorea acesta – el, care mărturisise că n-o iubeşte – să se însoare cu ea? Şi de ce a fost nevoie s-o răpească? Şi de ce când el pomenise numele detectivului american Beale, se simţise emoţionată? În acest moment auzi o bătaie în uşă şi o voce anunţând: „Micul dejun!” Trase zăvorul şi deschise uşa. Gregory îi arătă camera din faţă: „Puteţi folosi ambele camere dar nu aveţi voie să coborâţi. Aveţi alături micul dejun.”

Fata traversă palierul şi intră într-un salon. Pe masă era micul dejun care o satisfăcu pe deplin. Observă că şi fereastra de aici avea gratii. Mai era o bibliotecă plină cu cărţi religioase. Deodată auzi clopote de biserică şi fata îşi aminti că e duminică. Era aproape ora 11 deci dormise mai mult decât crezuse. Examinând camera, găsi un birou mic, cu hârtie, un toc şi două formulare telegrafice. Deodată îi veni o idee: pe o foaie de hârtie făcu inventarul camerei. Încerca astfel să-şi mai domolească frica. Examină cărţile bibliotecii care purtau, înscrise pe copertă numele L. T. B. Stringer. Fiind sigură că e vorba de un pastor, căută un anuar al personalului religios din 1879. Găsi: Striger-Thomas-Benjamin vicar la Reach-le-Haut, lângă Stains, locuind la Dean's Folly. Bucuroasă că aflase locul închisorii sale, bănui că se afla într-o casă închiriată. Căutând mai departe, găsi sub fereastră un dulăpior. Acesta comunica cu bucătăria pentru urcatul mâncării. Într-un colţ era un cărucior de invalid. Căuta să-şi imagineze viaţa fostului ocupant, pastorul invalid ce-şi trăise aici ultimii ani. Luă un formular telegrafic şi scrise adresa lui Beale: Baloctty, Londra – sunt prizonieră la Dean's Folly, comuna Reach-le-Haut, lângă Stains – şi semna, Cresswell. Apoi înveli cu formularul telegrafic o monedă de argint şi se întrebă cum

să facă să ajungă la poştă. Fiind duminică, totul era închis. De asemeni, era greu de găsit un mesager.

Bănuia că furnizorii veneau dimineaţa iar uşa bucătăriei era chiar sub fereastra ei. Până luni deci trebuia să ascundă formularul în corsaj. Continuând inspecţia camerei, găsi agăţată de perete o cască de radio. O puse la ureche şi auzi o predică. Apoi o tuse şi o voce clară care spuse: „Difuzez pentru a doua oară anunţul căsătoriei dintre Henry Colebrook şi Jane Marie Smith… apoi după o pauză, deasemeni cea dintre Henry Victor van Heerden şi Olivia Cresswell-Predeaux. Este al treilea şi ultimul anunţ. Dacă cineva cunoaşte un motiv ce poate împiedica aceste căsătorii, s-o spună!”

Fata rămase nemişcată. Auzise anunţul căsătoriei sale! Se duse la ascensorul ce comunica cu bucătăria şi-l examină. Intră în el şi împingând cu mâinile se lăsă în jos. Ieşind cu greutate, observă că se afla într-o cameră mare din care se ajungea într-o curticică. Pentru traversarea ei trebuia să treci prin faţa unei ferestre. Merse spre dreapta casei şi ajunse într-un mic parc de rododendroni. Se târî de-a buşilea sub ei până la gardul casei. Se răsuci în poziţia în care putea observa uşa casei. La intrare era o baracă lângă poarta grilajului. Sări iute spre poartă, trase zăvorul şi poarta se deschise cu greu. În spatele ei auzi o voce ursuză. Cu un strigăt de groază se aruncă înapoi. Pe pragul barăcii era un om îmbrăcat într-o haină verde şi pe faţă cu o mască. Fata se aruncă spre poartă dar o mână o trase înapoi. Auzind un fluierat peste gard, în şosea, aruncă telegrama peste zid şi auzi cum, brusc, fluieratul încetase. În acelaşi moment individul îngrozitor îi astupă gura şi… fata leşină.

CAPITOLUL XIV.

Domnul Beale vorbeşte de căsătorie

— Cum spui? Păzită de un om înarmat? întrebă Kitson, neîncrezător.

— Pare extraordinar, nu-i aşa? spuse Beale.

Povesti în câteva cuvinte întâmplările nopţii precedente.

— Acest Homo face parte din bandă?
— Nu cred. Mai curând pare un ambasador al lui Heerden.
— Ambasador?
— Îţi voi explica jocul lui Heerden. Nu, cred că pastorul e doar un cavaler ajutând o fată… Oricum, mi-a dat drumul după plecarea fetei. În acel moment nu mai aveam de ce să plec. Am rămas şi am discutat: un om amabil şi cultivat.
— Nu te recunosc, Beale. Te credeam mai interesat de pistă.
— D-le Kitson, trebuie să ştiu mai multe despre testamentul lui Millinborn.
Avocatul îl privi cu un aer întrebător.
— Te rog să mă lămureşti despre formalităţile căsătoriei în Anglia. Cred că şi aici este greu să forţezi o fată să se mărite şi dacă o faci, căsătoria nu este legală?!
— În Anglia căsătoria se poate face doar la domiciliu şi la interval de trei săptămâni după anunţarea publică.
— Nu este şi alt mijloc?
— Ba da. Plătind taxe speciale, cu un motiv plauzibil, fără anunţarea publică, căsătoria poate fi autorizată de episcopul de Cantorbery. Însă asta este o licenţă specială şi atunci căsătoria poate fi oficiată oricând şi oriunde. Eu cred că Heerden se va căsători în mod obişnuit, adică făcând cele trei anunţuri. Pentru autorizaţia specială trebuie să-şi dea adevărata identitate. În celalalt mod, poate s-o facă şi sub un nume fals.
— E valabilă o căsătorie sub un nume fals?
— După legea engleză, da!
Stanford Beale rămase gânditor.
— Se pot acorda două licenţe speciale pentru căsătoria cu aceeaşi fată?
— Nu! de ce mă întrebi?
— În legătură cu ce mi-a spus Homo, când i-am explicat că o căutam pe fată: „Aha, e vorba de fata care se mărită cu doctorul?” Nu mi-a spus mai mult dar am o idee. Pentru a fi

sigur că nu i s-a acordat lui Heerden o licenţă specială, cer una pentru mine!

— Vrei să te însori cu fata?

— Nu te alarma, d-le Kitson. O licenţă specială pe numele meu ar împiedica una pentru Heerden şi i-ar bara drumul spre bogăţie. Spune-mi, te rog, după testament, soţul va dispune de avere sau va primi doar ce-i dă soţia?

— Ar profita direct. La căsătorie ar primi jumătate din moştenire. Fiind independenţi financiar, ar avea o şansă în plus de fericire. Aşa cred că a gândit şi Millinborn.

— Înţeleg. Şi Heerden ştie. Ajunge să arate actul de căsătorie ca să pună mâna pe 2 milioane jumătate de dolari. Înseamnă că are nevoie de bani şi conform cu prevederile testamentului…

— I-ar obţine imediat! spuse Kitson. Dacă ar veni mâine cu actul de căsătorie, chiar ştiind că a forţat-o pe Olivia, va trebui să-i dau partea lui. Eu aş da oricât să-l trimit la spânzurătoare. Cu voce tremurândă merse spre fereastră apoi reveni: cred că nu e rea ideea cu licenţa.

— Am s-o cer şi am să mă căsătoresc…

— Să vă căsătoriţi? Pentru prima dată deveni bănuitor.

— D-le Kitson, voi fi cinstit! spuse Beale. Nu putem ignora unele lucruri. Mai întâi, d-ra Cresswell este în mâinile unui individ lipsit de scrupule care urmăreşte doar averea. Frumuseţea, farmecul ei, nu au nici un efect asupra lui…

— Aşa este, spuse avocatul, dar…

— Dacă am şti unde se află l-am ataca pe Heerden şi am împiedica căsătoria, dar mi-e teamă că vom afla prea târziu.

— Vrei să te căsătoreşti iar apoi să anulezi căsătoria… să-ţi spun drept, Beale nu-mi place nici soluţia asta.

— Cunosc un om, pastorul Homo, care mă poate ajuta…

— Cum?

— Este cunoscut de poliţie ca pastorul Homo. Pare să fie un fost preot acum decăzut dar încă are aspectul unui om de lume. Îmbrăcat corespunzător poate să pară pastor. Căsătoria oficiată de el n-ar avea nici o valoare dar nici

Olivia nici Heerden nu ar şti. Dacă judec corect, când Heerden va afla că este căsătorită, nu va mai încerca nimic. Doar s-o facă văduvă! spuse surâzând. După ce-l vom aresta, îi vom spune adevărul, Oliviei.

— Crezi că Homo nu ştie nimic despre ea?

— L-am auzit vorbind pe Heerden… a mai aflat probabil ceva şi de la Hilda Glaum… şi-a dat seama însă că Heerden urmăreşte o excrocherie care probabil nu-l interesează…

— Şi crezi că te va ajuta?

— Cu siguranţă! este urmărit şi disperat. Ca să scape de poliţie i-am oferit un bilet pentru Australia şi 25.ooo dolari.

— I-ai explicat planul?

— Trebuia. Nu i-a plăcut, pare să aibă oarecare scrupule dar l-am convins în cele din urmă. A plecat să-şi caute cele necesare şi va locui la mine.

— Totul a început prost dar am încredere în d-ta. N-ai decât un interes profesional pentru d-ra Cresswell?

— Aş minţi dacă aş spune asta. Am un sentiment profund pentru d-ra Cresswell dar ea nu va afla niciodată.

Apoi Beale plecă acasă. La ora 16 primi un vizitator: pastorul Homo, bine ras, cu cravata albă şi redingota neagră, părea chiar un pastor adevărat.

— Ţi se potriveşte rolul! zise Beale.

— Ce trebuie să fac acum?

— Vei locui aici. Ţi-am pus un pat în birou.

— As vrea să ştiu mai multe amănunte.

— Ţi-am spus esenţialul. Nu intenţionez să-ţi spun mai mult. Faci aşa cum ne-am înţeles iar eu mă voi ţine de cuvânt.

Cineva bătu în uşă: era inspectorul Norton. Homo încerca să se ascundă…

— Nu te ascunde. Ştiu că eşti aici. Ce părere ai de asta, Beale? şi puse pe masă jumătatea superioară a unui formular telegrafic.

— Belocity, Londra”, citi el…„Sunt prizonieră la Dean's”… restul mesajului lipsea.

CAPITOLUL XV.

Bunul domn Stardt

— Unde-i restul? întrebă Beale.

— Ăsta-i tot!

— E scrisul d-rei Cresswell.

— Şi e pe adresa d-tale. Hârtia a fost găsită la un vagabond.

— Unde?

— La Kingstone pe Tamisa, spuse inspectorul. Vagabondul a fost arestat în timpul unui scandal şi dus la poliţie. La percheziţie s-a găsit hârtia care nu fusese trimisă. Îl vei ajuta pe d-l Beale?

— Da! răspunse pastorul Homo căruia îi fusese adresată întrebarea.

— Văd că te reîntorci la vechea d-tale profesiune.

— Dacă vrei să mă acuzi, e dreptul d-tale! răspunse Homo înţepat, dar despre profesiunea mea... înainte de a fi ceea ce sunt...

— Nu te supăra, pastore! spuse inspectorul. Nu ştii de glumă?

— Am pierdut doar simţul decenţei nu şi al glumei.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă inspectorul pe Beale.

— Câţi Dean's sunt în tară?

— Cam o duzină.

— Există şi unul aproape de Kingstone?

— Nu.

— Înseamnă că este numele unei case – cum se obişnuieşte în Anglia, în loc de numere – mai ales în suburbii. Poţi să ne ajuţi?

— De obicei mă ocup de suburbii, spuse pastorul.

— Avem la Scotland-Yard toate adresele din Kingstone.

Deodată, Beale le ceru linişte: se auzeau paşi pe culoar.

— Este van Heerden! a lipsit toată ziua.

— A fost urmărit? întrebă inspectorul.

— A fost urmărit de cel mai bun detectiv din America dar a scăpat de fiecare dată.

— Oricum, ştim că fata nu a plecat la Liverpool… şi nici de bună voie! Dacă era numele ei pe telegramă l-aş fi arestat pe doctor.
— Vei avea motiv mai serios după ce o vei găsi pe d-ra.
— Te gândeşti la „Rugina Verde”?
— Tot ce pot spune este că Rugina Verde este cea mai mare conspiraţie contra lumii civilizate. Ştii ceva despre asta? îl întrebă pe Homo.
— Nu ştiu nimic… o fi un secret al bătrânului Heyler.
— Este şi el amestecat.
— E o excrocherie? Nu-l credeam pe Heyler excroc.
— Este ceva mult mai grav! spuse Beale. Vei merge la Kingstone.
— Nu pot veni cu d-ta, spuse inspectorul. La cinci am şedinţă la Scotland-Yard.
— Te rog, mai întâi, să semnezi certificatul acesta de bună purtare! spuse Beale punând pe masă o hârtie albastră.
— Ce-i asta? O licenţă de căsătorie? Vrei să te-nsori?
— Aşa sper.
— Vrei ca eu să atestez urgenţa? Când vrei să iei licenţa?
— Chiar mâine.
— Şi numele fetei?
— Credeam că bănuieşti! zise Beale împăturind hârtia.
— E vorba de d-ra Cresswell?
— Bineînţeles!
— Eu credeam că
— Nu insista. Planul meu trebuie să rămână secret.
— E în legătură şi cu Rugina verde?
— Evident!
— Bine. Voi telefona poliţiei din Kingstone să-ţi dea tot ajutorul deşi nu cred să afli mai mult de la vagabond.
— De-acum – spuse Beale după plecarea inspectorului — începe treaba noastră. Nu ne mai despărţim. Te rog să mă aştepţi aici până mă întorc.
— Stai puţin, zise Homo, accept totul pentru că este singura şansă ce mi s-a oferit pentru reabilitare…

— Te-nţeleg.
— Aş putea să te-nşel.
— Accept riscul.
Maşina lui Beale era în stradă dar la poartă văzu un individ citind numele locatarilor.
— Pot să te ajut cu ceva?
— Eşti foarte amabil, îl caut pe van Heerden.
— Aici locuieşte, dar lipseşte momentan! spuse Beale crezând că e în legătură cu un bolnav.
— Ce ghinion. Puteţi să-mi spuneţi unde-l pot găsi? E ceva urgent şi vin de departe, (spuse el cu un uşor accent – „din Germania" ghici Beale).
— Sunt prieten cu d-rul Heerden… şi aş putea să te ajut. E vorba de ceva important? Poate ceva în legătură cu Rugina Verde? spuse Beale în germană.
— Nu ştiu nimic despre aşa ceva! protestă omul. Trebuie doar să-i transmit un mesaj…
— Pot să i-l transmit chiar eu! spuse Beale cu siguranţa celui care e la curent cu secretele doctorului.
— Trebuie să i-o duc personal. Voi aştepta.
— În cazul ăsta aşteaptă-l în apartamentul meu.
Îi arătă drumul şi-l făcu să intre în biroul unde prezenţa pastorului păru să-l liniştească.
Beale nu ştia cum să facă să afle conţinutul mesajului căci necunoscutul refuza orice-i oferea: nici ceai, nici cafea, nici vin. Deodată acesta spuse: „De fapt este vorba doar de o scrisoare de introducere pentru doctor. Mesajul meu este verbal. Mă numesc Stardt, poate doctorul ţi-a vorbit despre mine pentru că am corespondat."
— Parcă îmi amintesc.
— Mesajul este numai pentru el şi chiar dacă ţi l-aş spune n-ai înţelege mai nimic căci este doar un cuvânt.
— Un cuvânt? spuse Beale pălind. E vorba de un cod?!
CAPITOLUL XVI.
Chitanţa de la amanet.

Olivia Cresswell îşi reveni în timp ce era dusă în camera ei. Probabil că-şi revenise şi mai devreme pentru că-şi amintea vag că fusese culcată în iarbă şi cineva spusese: „E mai grea decât aş fi crezut.” În vreme ce individul ce-o capturase împingea uşa camerei, ea se smulse din braţele lui şi se sprijini de bara patului.

— Mă simt bine acum… dar m-ai speriat.

Bărbatul surâse şi era gata să vorbească dar o voce aspră îl chemă afară şi el ieşi trântind uşa. Olivia merse la baie, se spălă pe faţă şi-şi reveni. Începu să se plimbe prin cameră privind tablourile, cărţile, apoi deschise sertarele noptierei în afara unuia care era încuiat. Îşi aminti că avea câteva chei în geantă. Sertarul, în fine se deschise şi conţinea un portofel de piele. Era plin cu hârtii pe care scria „Argentina” cu o adresă: Alsignar Hotel, Fournas, proprietar Miguel Porcorini, Index 2. Pe alta scria: Canada şi fata recunoscu o listă pe care o făcuse pentru Beale: o listă de hoteluri, cu proprietarii lor, mijloacele de comunicaţie… dar fără adresele poliţiei. Şi deodată îşi dădu seama: era scrisul Hildei Glaum. Continuă cercetarea noptierei şi găsi diverse obiecte feminine, probabil ale Hildei ce locuise în această cameră. Dacă i-ar fi servit şi de birou ar fi găsit şi un creion şi un bloc-notes. Găsi o cutie de oţel care se deschidea la apăsarea unui buton. Cutia era căptuşită cu un material ignifug iar în ea se afla doar un plic albastru. Înăuntru lui găsi o chitanţă eliberată de o casă de amanet. Pe ea scria că: d-nii Rosenbaum – fraţi din Comercial Road din Londra împrumutaseră 10 shilingi pentru un ceas din argint. Împrumutul era făcut pe numele van Heerden. Rămase uimită: doctorul nu era omul care să aibă nevoie de 10 shilingi sau de 10 dolari. De ce amanetase un ceas şi de ce păstra chitanţa cu atâta grijă? Olivia ezită, apoi aşează plicul în cutie pe care o închise şi repuse în sertar după ce ascunse recipisa. Încuie sertarul, în aceeaşi clipă cineva bătu în uşă.

— Intră! spuse ea.

Intră bărbatul care o adusese în cameră dar ceva din comportarea lui o intriga.

— Nu face zgomot, să nu audă Gregory.

Ea văzu că în uşă cheia era pe dinafară. Omul închise uşa după el.

— Mă numesc Bridgers, şopti el. Cred că van Heerden ţi-a vorbit despre mine, Horace Bridgers.

Scoase din buzunar o mică cutioară în care se alia o pudră albă.

— Nu vrei o priză? Ia numai una şi vei uita toate necazurile.

— Nu, mersi. Ce este?

— Este teroarea albă! Mai bună decât teroarea verde.

— Nu am chef de nici o teroare! spuse ea.

— Eu sunt Bridgers, ajutorul lui Heerden. E o decădere pentru mine, un chimist ca mine… iar acum fac treburi ciudate pentru un neamţ. Merse la uşă, o deschise, ascultă, apoi reveni: eşti prietena lui Heerden… spune-mi planul lui.

— Planul lui?

— Da, despre ce este vorba?! nu am putut afla nimic de la Gregory sau Milsom. La dracu cu misterele! De ce trimit oameni în America, Australia, Canada, India? Fii bună şi spune-mi. Am văzut biroul şi ştiu ce se face acolo.

Am văzut sute de plicuri cu bani, bilete de vapor şi avion. Sute de formulare telegrafice cu adrese gata scrise.

— Îţi voi spune tot ce vrei dacă mă duci acasă. Aici nu pot să-ţi spun nimic.

— Nu te cred. Eu nu pot pleca de aici. Te-am pândit cum lucrai noaptea scriind ore întregi.

Olivia Cresswell pricepu. Hilda Gaum avea cam aceeaşi siluetă cu ea şi omul le confunda.

— De ce ai fugit? reluă el.

— De ce ţi-aş spune? îl readuse ea la subiectul iniţial. Ştii la fel de multe ca şi mine.

— Ştiu doar pe bucăţele… nu ştiu însă ce urmăreşte d-rul Heerden. Ştiu de ce se însoară cu cealaltă fată. Nu ştiu

când.
— Care fată?
— Cresswell sau Predeaux, n-are importanţă. Era funcţionară la un magazin, nu-i aşa?
— Dar, spuse fata stăpânindu-se cu greu, de ce crezi că vrea să se căsătorească cu ea?
— Nu face pe proasta, că nu mă păcăleşti! Toată lumea ştie că valorează un milion.
— Valorează un milion? întrebă ea uimită.
— Bineînţeles, un milion! spuse el scoţând din buzunar cutioara. Încearcă o priză, vei avea impresia că eşti moştenitoarea lui Millinborn.
Tocmai termina de vorbit când auzi zgomot în hol. El ieşi pe palier, îl văzu dispărând în josul scării. Coborî în goană scara până la parter. Holul era gol. O uşă cu geamuri îl separa de uşa de la intrare ce era deschisă. Dintr-o săritură ajunse acolo, împinse uşa şi… se găsi nas în nas cu Heerden!

CAPITOLUL XVII.

Omul din Cracovia.

La Scotland Yard totul se petrece în mod discret. Dacă s-ar afla ceva ar fi cu totul din întâmplare. Există un serviciu numit Parley Voos (sau PV) al cărui câmp de activitate se întinde dincolo de graniţele şi apele teritoriale ale Regatului Unit. El se află pe malurile Tamisei iar inima sa este la Central Office sau la Surete (la Paris) sau chiar la poliţia din Pekin. Un evreu se certase cu un polonez pe străzile Cracoviei pentru nişte bani (vreo 260 coroane) dar, când evreul fu transportat la spital, făcu o declaraţie atât de ciudată încât şeful poliţiei din Cracovia o comunică la Vilna care o transmise la Berna… cel de la Berna o trimise la Paris de unde ştirea fu difuzată la Rio de Janeiro, New-York şi Londra. Subşeful departamentului PV, secţie a Interpolului, intră în biroul inspectorului-şef Mac Norton.
— Tocmai am primit o Comunicare ciudată din Cracovia, foarte interesantă pentru amicul Beale.

— Despre ce este vorba?

— Un om, înainte de a muri, a făcut un testament în favoarea fiului său în care precizează că nimic din stocul său (era comerciant de grâne) să nu fie vândut cu mai puţin de 1000 coroane baniţa, adică 300 dolari!

— Delira?

— Câtuşi de puţin! Era foarte cunoscut la Cracovia, un anume Jibowschi care a fost în timpul ultimului război principalul agent al guvernului german pentru cumpărături în străinătate.

La întrebarea şefului poliţiei din Cracovia respectivul i-a explicat că guvernul german avea o opţiune asupra grâului din Galiţia, Ungaria şi Ucraina la un preţ mai scăzut. Se bănuieşte că lucra cu un membru al guvernului german care s-a îmbogăţit în timpul războiului ca furnizor pentru armată. De fapt, înainte de a muri, a vorbit despre o invenţie grozavă, germană, numită Rugina Verde.

— Doar atâta se ştie? întrebă Mac Norton.

— Doar atât! Îmi amintesc că Beale a vorbit de câteva ori despre asta. Unde este acum?

— A părăsit oraşul aseară.

— Sper că vei trimite o copie a comunicării la minister! zise Mac Norton. Poate fi ceva serios. Oricum, ştim că la proiect se lucrează la Londra iar van Heerden e principalul agent.

Plecă să-l caute pe Kitson pe care-l găsi la hotel.

— Ai ştiri despre Beale?

— Azi dimineaţă era la Kingstone dar a plecat cu pastorul Homo. Nu am aflat ce a descoperit la Kingstone. L-a interogat pe vagabond dar, se pare, fără rezultat. De fapt venisem să aflu dacă te-a căutat (Kitson negă). Aş vrea să-l văd în legătură cu Rugina Verde. Până acum, Beale s-a ocupat singur de asta, dar aşa nu se mai poate continua.

— E ceva aşa de serios?

— Poate fi o gravă afacere internaţională! zise Mac Norton şi povesti pe scurt cele aflate.

— Dar e de necrezut! spuse Kitson. Ar fi practic imposibil să se cumpere grâul la acest preţ… şi nu văd motivul. Tocmai am acţiuni la o moară şi ştiu că recolta este bună, peste medie. Eu cred că evreul din Cracovia delira!

— Sper să ai dreptate! aş dori ca cel puţin o dată informaţiile poliţiei să nu fie adevărate. În orice caz, van Heerden trimite telegrame peste tot iar eu am nevoie de Beale.

Dar acesta era de negăsit. Domnul străin care venise în ajun pentru a-l găsi pe van Heerden, revenise dimineaţa dar şi acesta dispăruse fără ca vreunul din agenţii lui Mac Norton să-i prindă urma.

CAPITOLUL XVIII.

Când Bridgers sparge…

Van Heerden se uita amuzat la Olivia culcată pe pat.

— Îmi pari a fi foarte proastă! spuse el.

Olivia întoarse capul de la el. Mai mult nu putea face căci era legată de mâini şi de picioare.

— Nu mă poţi obliga să mă mărit fără să vreau.

— Vei spune „Da” pastorului şi mă vei iubi şi asculta!

— Voi spune „Nu”.

— Vei spune „Da”, repetă el, râzând. Speram să te fi convins că sunt lucruri mai rele decât căsătoria cu mine.

— Refuz să cred! spuse fata.

— Atunci eşti o tâmpită! spuse Heerden. Ţi-am spus deja în ce condiţii se va celebra căsătoria dar s-ar putea ca această aventură să aibă şi alt deznodământ. Doctorul îi spuse toate acestea cu un ton indiferent ca şi cum altele erau preocupările sale de bază.

— Cred că nu cunoşti existenţa unui drog folosit uneori înaintea execuţiei capitale. Te-ar interesa pentru că efectul lui constă într-o totală indiferenţă şi abolire a voinţei dar păstrând o comportare normală.

— De ce-mi spui toate astea? zise fata înfricoşată.

Doctorul deschise o cutie neagră, scoase o fiolă cu un lichid incolor din care, cu o seringă extrase puţin.

— Deoarece refuzi să te căsătoreşti cu mine de bună voie, în loc să mergem la biserică voi chema pastorul aici. Ridicându-i mâneca rochiei îi făcu o injecţie. Nu o să te doară, vei zice doar „Da” la întrebarea pastorului şi atât. Îţi voi mai face o injecţie şi deseară iar mâine vei fi total indiferentă la ce se va petrece. Sper să nu fie nevoie de altă doză.

— Când voi ieşi de sub influenta drogului, vei da socoteală!

— În acel moment eu voi fi comis o crimă atât de formidabilă încât faptul că te-am drogat nu va mai avea nici o importanţă.

Acum îi scoase curelele cu care era legată.

— Când începe efectul drogului? întrebă fata.

— Ţi-e teamă?

— Nu, dar aş vrea să uit de prezenţa d-tale.

— Fii liniştită, vei scăpa curând de mine.

— De ce vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Acum pot să-ţi spun adevărul: pentru că eşti o femeie bogată şi am nevoie de jumătate din averea pe care o vei avea.

— Deci spunea adevărul… murmură fata simţind o ameţeală.

— Cine a spus? Probabil că idiotul de Bridgers. Stai liniştită ordonă el. Da! eşti moştenitoarea lui John Millinborn.

— Cel care a fost asasinat?

— Da, draga mea, eşti moştenitoarea lui pentru că era unchiul tău şi ţi-a lăsat şase milioane de dolari. Adică „ne” lasă această avere.

— Dar, nu înţeleg nimic?!

— Te numeşti Predeaux. Tatăl tău era banditul…

— Da, ştiu, omul de la hotel care a murit. El era tatăl meu?

— Interesant, nu-i aşa? Ai face bine să uiţi de el. L-am auzit pe John Millinborn spunându-i avocatului că mama ta a murit săracă datorită lui.

— Tatăl meu… murmură ea.

— John Millinborn ţi-a lăsat o avere de care nu trebuia să ştii până la căsătorie… ca nu cumva vreun excroc să te ruineze ca pe mama ta. Eu sunt mai cumsecade: îţi voi lăsa jumătate din avere.

— Nu mă voi căsători niciodată cu d-ta!

— Tânăra mea prietenă, acum vei dormi! spuse el şi plecă.

Coborî în hol, intră în sufragerie unde se afla un bărbat voinic, complet spân.

— L-am anunţat pe pastor că va trebui să vină aici pentru că logodnica este suferindă! spuse van Heerden.

Spânul, numit Milsom aprobă admirând mai departe grădina casei.

— Nu mi-a plăcut niciodată natura! spuse doctorul Heerden.

— Se vede că n-ai fost niciodată la închisoare. Când îi dai fetei a doua doză?

— Peste două ore. Până atunci să jucăm cărţi.

Deodată se auziră paşi grăbiţi în hol. Uşa se deschise brusc şi intră un bărbat îmbrăcat într-o bluză albă, îngrozit.

— Domnule, domnule! strigă el, imbecilul de Bridgers…

— Ce s-a întâmplat? întrebă van Heerden.

— Cred că a înnebunit. Dansează în grădină strigând că are preparatul.

Van Heerden se repezi spre uşă cu Milsom după el. Bridgers însă nu mai dansa, privea în jur cu gura căscată.

— L-am lăsat să cadă… spuse bâlbâindu-se.

Van Heerden nu mai avea nevoie să întrebe ce căzuse. Peluza verde, admirată de Milsom nu mai exista. În locul său se vedea pământul înnegrit ca şi cum ar fi fost devastat de flăcările infernului…

CAPITOLUL XIX.

Olivia consimte.

Olivia simţea o ceaţă pe ochi prin care se zăreau globuri luminoase, mişcătoare. Nu mai vedea nimic altceva şi auzea doar o voce ce-i spunea: Vino, vino, trezeşte-te! I s-a repetat de sute de ori acest ordin apoi ceaţa dispăru şi se trezi în

patul său cu tâmplele zvâcnind şi ochii arzând. Era privită de doi bărbaţi: unul înalt, imberb cu buze groase şi ochi afundaţi în orbite.

— Era chiar tatăl meu? întrebă ea ameţită.

— Mi-era teamă de a doua doză! spuse Milsom.

— Îşi va reveni! zise Heerden.

— Cât e ora? întrebă fata ridicându-se.

— E ora prânzului. Dormi de-aseară de la ora şapte. Să vedem dacă poţi să te ţii pe picioare.

Ea dorea să facă ce i se cerea dar era fără voinţă şi s-ar fi culcat din nou.

— Mergi la fereastră! ordonă doctorul Heerden. Ea ascultă mergând clătinat. Acum revino! Totul este OK!

Ea îl privi şi nu se feri când el o apucă de umeri.

— Ne vom căsători după-amiază. E bine, nu-i aşa?

— Da, este foarte bine! spuse ea.

— Şi vei spune „Da” când îţi voi ordona eu!

— Da! voi spune…

Fata gândea că e absurd, că ea nu dorea să se mărite cu acest bărbat.

— Vei rămâne aici până la sosirea pastorului şi nu vei încerca să fugi.

— Nu voi încerca să fug.

— Culcă-te!

— Mă culc! şi ea se aşează pe pat.

— O să meargă, spuse doctorului Heerden satisfăcut. Să coborâm, Milsom, vreau să-ţi spun ceva.

O lăsară culcată, preocupată de desenele tapetului mai mult decât de soarta sa.

— Ce se întâmplă? întrebă Milsom.

— Iată! spuse Heerden aruncând o scrisoare pe masă. Am primit-o astăzi de la unul din agenţii mei. Nu m-am întors ieri acasă ca să nu fiu urmărit până aici.

Milsom deschise scrisoarea şi o citi.

„Aţi fost căutat ieri de mai multe ori de un bărbat cu care a discutat Beale. Se numeşte Stardt şi nu pare a fi englez.

Locuieşte la hotelul Saraband în Berners Street.”

— Cine este? întrebă Milsom.

— Nu îndrăznesc să sper… spuse doctorul Heerden nervos.

— Dacă ai îndrăzni, ce ai spera?

— Deunăzi, spuse van Heerden, am cerut guvernului meu să mă ajute; până acum a refuzat. De aceea ţin atât de mult la această căsătorie: am nevoie de bani. Instalaţia din Paddington mă costă o avere. De altfel trebuie să te întorci acolo.

— Guvernul este de acord? întrebă Milsom.

— Încă nu ştiu. Unele ştiri din ziarele germane păreau să mă sprijine. Totuşi, ar fi trebuit să primesc un mesager.

— Şi crezi că este acel bărbat?

— Aşa se pare.

— Şi ce-ai făcut?

— L-am trimis pe Gregory să-l caute. Dacă este cine sper eu, îl va duce aici. I-am dat parola de recunoaştere.

— Nu înţeleg ce vei obţine în plus. Oricum prin căsătorie vei avea o mare avere.

— O avere? E un fleac pe lângă ce aş obţine. Toate bogăţiile lumii ar fi la dispoziţia mea: miliarde, miliarde…

— Deci e vorba de bani mulţi, spuse Milsom. Încă nu mi-ai spus cum ai să-ţi realizezi ideea.

— Dar ştii tot.

— Mda, ştiu că ai la mine o serie de plicuri sigilate adresate tuturor şnapanilor lumii şi bănuiesc ce ai de gând… dar nu ştiu în ce fel vei profita… şi în ce fel voi profita eu.

— Ai profitat deja. Mai mult decât puteai spera.

După o scurtă tăcere, Milsom întrebă:

— Care va fi efectul asupra acestei ţări?

— Anglia va fi ruinată! spuse van Heerden bucuros. De altfel ţara asta nu a făcut prea mult pentru d-ta.

— Şi până azi nici eu pentru ea, răspunse celălalt.

— Sper că n-ai să devii patriot la bătrâneţe? râse van Heerden.

— Nu se ştie... Trăieşte la Portland un excroc inteligent numit Homo care a fost pastor înainte.

— Nu-l cunosc. Apropo de pastor... al nostru întârzie. Scuză-mă că te-am întrerupt.

— Îi detestam ironia... iar el mă ura! spuse Milsom strâmbându-se. Tipul avea obiceiul să spună că patriotismul este singura formă de religie care rezistă închisorii... şi cred că are dreptate. Nu-mi place ideea să lezez interesele ţării mele...

— Ai să-ţi calci scrupulele... gândeşte-te la timpurile bune care vor urma.

— Numai la asta mă gândesc, spuse Milsom, dar, oricum... Când demarăm? întrebă Milsom în timp ce Heerden recitea scrisoarea.

— Săptămâna viitoare. Vreau să termin cu laboratorul din Paddington şi să plec.

— Unde te vei duce?

— Pe continent! spuse van Heerden. De acolo voi dirija mai uşor acţiunea. Gregory pleacă în Canada, Mitchel şi Samps au organizat deja ceva în Australia iar în India cei trei oameni ai noştri vor fi pregătiţi.

— Şi Statele Unite?

— Au propria lor organizaţie şi m-au costat o avere. Toţi agenţii sunt la posturi şi aşteaptă ordinul meu.

— Îl iau pe Bridgers? întrebă Milsom dar Heerden negă din cap.

— Nu mă pot încrede în acest nebun. Ar fi un asistent ideal, dar... Treaba d-tale este simplă. Înaintea plecării îţi voi da un plic sigilat cu lista agenţilor din Canada şi două fraze: „Începeţi operaţiunile” şi a doua „anulaţi instrucţiunile şi distrugeţi aparatele”.

— E nevoie şi de a doua? întrebă Milsom.

— Este puţin probabil dar trebuie să prevedem totul. Organizaţia mea este cât se poate de simplă: am un agent

principal în fiecare ţară şi acesta transmite mesajul meu tuturor subordonaţilor care au primit o copie a codului.

— Pare uşor. Ce risc este de a fi descoperiţi?

— Niciunul! răspunse doctorul Heerden. Deocamdată nu ne temem decât de Beale dar el nu ştie nimic…

— Totuşi pare prea simplu! spuse Milsom.

Van Heerden auzi un pas pe hol şi merse iute la uşă şi o deschise brusc: „Ei bine, Gregory?”

— Este aici… iar pastorul e pe drum.

Străinul cu mustaţă şi pantofi galbeni intră în cameră, bătu călcâiele şi salută:

— Am onoarea să vorbesc cu doctorul van Heerden?

— Da, aşa mă numesc.

— Am o scrisoare pentru Excelenţa Voastră! spuse mesagerul. Vă caut de câteva zile şi vă previn că nişte persoane au încercat să mi-o ia.

— Parola este BRESLAU! spuse Heerden.

Mesagerul aprobă.

— Am onoarea să vă transmit ceva.

Murmură ceva la urechea lui van Heerden şi Milsom, care nu înţelegea prea bine germana văzu cum bucuria transfigura faţa doctorului. Acesta se dădu înapoi ridică braţele şi cu voce puternică scandă imnul german, apoi:

— Am reuşit! Guvernul este cu mine şi cu el ţara întreagă!

— Pastorul! anunţă Milsom.

— Da, pastorul! spuse van Heerden. Deşi nu mai este necesar vom face căsătoria. Intră, domnule!

— Regret să aflu că logodnica d-tale este bolnavă! zise pastorul.

— Aceasta nu va împiedica ceremonia.

Era de o veselie cum nu-l mai văzuse Milsom până atunci.

— Doctore, vino până aici! spuse Milsom.

— Ce este?

— Auzi pe cineva vorbind?

Amândoi ascultară cu atenţie.

— Vino cu mine! spuse doctorul şi mergând fără zgomot, urcă scara urmat de Milsom.

CAPITOLUL XX.

Căsătoria.

La cinci sute de metri de Dean's Folly o motocicletă era oprită pe marginea unei coline ce era situată deasupra văii în care se afla casa lui van Heerden.

— Iată casa, spuse Beale consultând harta… zidul care mărgineşte drumul este cel descris de vagabond.

— Ai o încredere oarbă în mărturia unui om atins de delirium tremens? replică pastorul Homo.

— Nu era în criză azi dimineaţă.

— Văd casa dar unde este intrarea?

— Există un drum aproape de râu. Probabil că poarta trebuie să fie acolo. Iată, se vede cu binoclul.

Homo o privi şi spuse:

— Văd un bărbat – probabil o santinelă – şi dacă este casa prietenului nostru cred că este încuiată şi barată. De ce nu ceri un mandat de percheziţie?

— Dacă ar afla ar dispare. Mai bine sărim gardul. De altfel vagabondul mi-a spus că există şi o portiţă în grădină.

Lăsară motocicleta, coborâră colina şi ajunseră la un colţ al zidului.

— Iată poarta! spuse Beale încercând-o. Aceasta cedă puţin fiind doar baricadată. Nefiind nimeni în preajmă, săriră gardul în apropierea unei magazii închise. Se ascunseră în tufişul de lângă suprafaţa arsă de „Rugina Verde”.

— Parcă ar fi fost un foc aici! spuse Homo.

Beale examină solul ars şi luă un pumn de ţărână pe care-l băgă în buzunar.

— Te interesează un foc de iarbă? întrebă Homo.

— Da!

— Vine cineva! spuse Homo. Erau aproape de casă şi vedeau foarte bine aleea principală.

— Este un confrate! spuse Homo.

— Un ce? întrebă Beale.
— Un pastor.
— Un pastor?
Un pastor însoţit de paznicul porţii venea iute pe alee. Nu mai aveau timp de pierdut căci se zărea şi Olivia la o fereastră cu gratii. Fără a mai ţine cont de riscuri, alergă spre ea strigând: „Domnişoară Cresswell!”. Ea îl privi fără uimire şi interes.
— D-ta eşti? spuse ea indiferentă.
El se căţără şi, sprijinindu-se de pervaz, se apucă de gratii. Fata îl privea tot indiferentă. Beale îşi dădu seama că ceva nu este în regulă dar nu-şi putea da seama ce: nu mai era fata pe care o cunoştea ci o fată fără vitalitate.
— Mă recunoşti?
— Ştiu că eşti domnul Beale! spuse ea apatică.
— Ai încredere în mine! Am venit să te salvez!
— Am încredere în d-ta! spuse ea ca şi când ar fi repetat o lecţie.
— Ştii, vreau să ne căsătorim.
— Ne vom căsători.
Pastorul Homo care-l urmase pe Beale scoase o carte de rugăciuni şi-o deschise: „Suntem în faţa lui Dumnezeu pentru a uni acest bărbat cu această femeie prin sfintele legături ale căsătoriei”… Citea repede, cu voce clară. După ce-i răspunse Beale întrebării rituale, pastorul o întrebă pe fată: Accepţi să iei ca soţ pe acest bărbat? Olivia, după o ezitare, răspunse: „Da!”
Homo împreună mâinile iar ei repetară cuvintele ce-i uneau. Homo spuse cu o solemnitate neaşteptată: „Nimeni să nu despartă pe cei uniţi de Dumnezeu!”
— Ce frumos! spuse o voce. Lasă revolverul, domnule Beale! ordonă van Heerden din mijlocul camerei. Silueta masivă a lui Milsom astupa uşa. Într-adevăr, foarte frumos! repetă van Heerden. N-aş fi vrut să întrerup această ceremonie. Acum poţi intra în cameră, domnule Beale să-ţi

dau câteva explicaţii. Nu te teme, soţia d-tale nu va păţi nimic.

Beale cu revolverul în mână, merse spre uşă chemându-l pe Homo: „S-ar putea să avem de lucru”. Van Heerden îi aştepta în hol.

— Poţi să pleci cu soţia d-tale. Îţi va spune că am tratat-o cum se cuvine. Iat-o!

Olivia cobora, încet, scara.

— Era posibil să mă înfurii pe d-ta, continuă van Heerden. Din fericire nu mai am nevoie să mă căsătoresc cu d-ra Creeswell. Tocmai îi explicam domnului (şi-l arătă pe tânărul pastor ce se afla în cameră), când ţi-am auzit vocea. De altfel căsătoria d-tale nu este legală chiar dacă ai dispensă specială.

— De ce nu-i legală? întrebă Beale care se temea ca Homo să nu fi fost recunoscut.

— În primul rând pentru că n-ai avut martori! zise van Heerden.

— Ar putea să pară ilegală! spuse Homo râzând, dacă nu aţi fi asistat d-ta şi prietenul d-tale după cum ai recunoscut singur.

— Ai fost întotdeauna caustic cu mine, pastore! zise Milsom încruntat spre Homo. Dar mai există un motiv, d-le Beale! Acest om este pastorul Homo, un excroc bine cunoscut, exclus din biserică acum 15 ani. Am fost împreună la închisoarea din Portland.

Homo surâse.

— Milsom ai dreptate parţial. Nu total! Printr-o omisiune curioasă am rămas în continuare preot al Bisericii Anglicane.

— Dumnezeule! spuse Beale. Deci căsătoria este legală?

— Pe cât se poate de legală! afirmă pastorul Homo.

CAPITOLUL XXI.

Beale îl întâlneşte pe White

— Într-un anume sens este o tragicomedie! spuse Kitson.

Stanford Beale stătea pe un scaun cu capul în mâini, imagine statuară a consternării.

— Ce măsură vei lua contra lui van Heerden?

Începu să râdă.

— Nu pot face nimic până nu se restabileşte d-ra Cresswell.

— Vrei să spui, doamna Beale! îl corectă Kitson.

— Aş prefera s-o numim tot d-ra Cresswell! spuse Beale, roşind. Să nu mai agravăm lucrurile. Până nu ne povesteşte ce s-a întâmplat nu pot face nimic. Mac Norton va interveni îndată ce vom putea formula o acuzaţie. Ce face d-ra Cresswell?

— Doarme într-una.

— Dacă nu ar fi aşa de oribil aş râde! spuse Beale. Ieri aşteptam ca un vagabond să iasă din criza de delirium tremens iar azi aştept ca d-ra Cresswell să-şi revină după drogare.

— Ce intenţionezi să faci? Ceea ce nu-mi place, spuse Kitson, este faptul că fata ignoră că v-aţi căsătorit.

— Ai dreptate. Este o situaţie îngrozitoare.

— Ce ai de gând?

— Dar d-ta? Doar eşti avocatul său!

— Iar d-ta soţul ei! De fapt (merse la birou şi reveni cu o hârtie) poftim, am un cec de două milioane de dolari… pe care trebuie să-l predau soţului în ziua căsătoriei.

Beale îl luă, îl citi cu atenţie apoi întrebă:

— Ce pot face pentru divorţ?

— După legea engleză, dacă îţi părăseşti soţia şi refuzi să revii ea se poate adresa înaltei Curţi care-ţi va ordona să revii în 2 săptămâni.

— Aş reveni în cinci secunde dacă mi-ar cere…

— Demult n-am mai citit un roman şi nu sunt la curent cu literatura modernă dar cred că ai tot interesul să te faci iubit de ea.

— Cred că glumeşti! spuse Beale. Nu cred că m-ar putea iubi…

— Nu văd de ce nu. Lucrurile s-ar simplifica.
— Şi atunci?
— Să refaci căsătoria cu ea! spuse Kitson.
— Dar dacă iubeşte pe altcineva?
— Ar fi penibil pentru d-ta. Fă-o să te iubească!
— Dar cum?
— După mine… deşi eşti un detectiv foarte bun, ca bărbat eşti un incult total. John Millinborn dorea doar fericirea nepoatei sale. Dacă va fi fericită ca doamna Beale, eu mi-am îndeplinit misiunea. Sunt convins că eşti cinstit şi nu te interesează banii ei. Te sfătuiesc să o laşi să-şi revină. Până atunci arestează-l pe van Heerden dar nu pentru ce i-a făcut Oliviei care nu trebuie să apară la proces. Crezi că este un criminal? Dovedeşte-o! Ştii că l-a omorât pe Millinborn şi deci cred că poate fi arestat. Ca paznic al d-rei Cresswell nu mai eşti folositor dar te poţi considera reangajat pentru a-l aresta pe van Heerden, căci va plăti toate cheltuielile. Dar nu-l scăpa! Îi întinse mâna lui Beale. Ai ocazia să devii un mare detectiv. În cinci minute Mister White va fi aici după cum mi-ai sugerat. De fapt cine-i?…
— Este administratorul-director de la Punsonby, un prieten al lui van Heerden şi asociat al Marii Aventuri.
Se auzi o bătaie în uşă şi un servitor îl anunţă pe White.
— Te rog, pofteşte-l! spuse Kitson.
— Cred că ştie multe, zise Beale.
White intră cu pălăria în mână:
— Mister Kitson? spuse el cu mâna întinsă, am venit după cum mi-aţi cerut, la ora exactă…
— Îl cunoaşteţi pe Mister Beale?
— L-am întâlnit… în zilele mele de degenerare dar astăzi sunt treaz! zise Beale vesel.
— Îmi pare bine s-o aflu.
— Mister Kitson v-a rugat să veniţi, d-le White dar de fapt eu doream să vă întâlnesc, spuse Beale. Am aflat că aveţi unele necazuri financiare.

— Necazuri? Eu, conducătorul casei Punsonby, al cărui credit este nelimitat? Eu n-am necazuri domnule!

Beale rămase nehotărât căci avea informaţii sigure.

— Regret, spuse el. Am aflat că aţi încercat să vindeţi unele acţiuni pentru a vă plăti creditorii.

Domnul White aproba:

— Adevărat, am convocat câteva case de credit pentru a discuta diverse lucruri. Aveam nişte acţiuni care nu mă interesau şi le-am vândut.

— Cine le-a cumpărat? Van Heerden? Şi când?

— Nu am de gând să fiu interogat, tinere! După accent văd că eşti american dar nu-ţi permit să te comporţi astfel cu conducătorul casei Punsonby.

— Nu vă înfierbântaţi, spuse Beale sever. Punsonby este la marginea falimentului de opt ani. Bilanţurile comerciale sunt false, cu rezerve băneşti inexistente.

White deveni palid.

— Dar asta nu e treaba mea şi cred că cu banii primiţi astăzi de la Heerden îţi vei potoli creditorii. Pe mine nu mă interesează persoana dumitale cât aceea a prietenului d-tale german, van Heerden.

— German? strigă White. Dar este olandez!

— Este german şi d-ta ştiai. L-ai ajutai cu bani pentru un proiect care ar ruina Europa şi Statele Unite fără a mai vorbi de Canada, India şi Australia.

— Protestez contra unei acuzaţii mincinoase! spuse White solemn, ridicându-se. Nu mai pot rămâne aici.

— Dacă pleci voi cere o anchetă împotriva d-tale, spuse Beale dar mai întâi vreau să ştiu sub ce formă…

— Prin cec! spuse repede White.

— La ce bancă?

— Sucursala londoneză a Băncii Naţionale a Suediei.

— O ramură secretă a unei bănci germane. Când i-ai dat bani ai făcut-o numai prin banca Naţională a Suediei?

— Nu, domnule şi prin banca mea.

— Mi-ai dat o informaţie preţioasă.

— Sper că n-o să-i dăuneze domnului van Heerden pentru că m-a tratat totdeauna cu respect.

— Nu te îngriji de el. Apropo, ştii că van Heerden este angajat într-o afacere în care ţi-ai investit banii? Unde sunt fabricile lui?

White negă că ar şti ceva.

— Ba ştii cu siguranţă! spuse Beale aspru. Unde te întâlneai cu el?

— Crede-mă, nu-l întâlneam deloc. Orice comunicare o făceam prin casiera mea, d-ra Glaum.

— Hilda Glaum? Trebuia să mă gândesc la ea. Asta-i tot, Mister White. Ai avut noroc.

— Noroc? White îşi recăpătă siguranţa. Nu văd unde-i norocul…

— Îţi vei recăpăta banii, spuse Beale.

— Vrei să afirmi că van Heerden este un excroc banal?

— Nici vorbă! Nu-i banal deloc!

CAPITOLUL XXII.

Hilda Glaum arată drumul.

După ce discută cu inspectorul Mac Norton la Scotland-Yard, Beale se întoarse la hotel. Acolo cercetă cu atenţie jurnalele săptămânii.

— Transformi camera într-un grajd! spuse Kitson. Pentru ce tai din ziare unele articole? Pot să văd şi eu?

— Poftim! spuse Beale.

Kitson luă la întâmplare un articol şi citi: „rezervele Băncii Funciare a Ucrainei au crescut cu zece milioane ruble. Aceasta a putut linişti populaţia ţărănească a regiunii…”

— De ce te interesează înalta finanţă?

— Banca respectivă deschide credite ţăranilor.

— Eşti acţionarul ei?

— Nu.

Kitson luă altă telegramă din Berlin: „Industria germană se redresează rapid după război. S-au primit comenzi pentru…”

— De ce te interesează toate astea? Altă ştire se referea la reconstruirea la Berlin a Comitetului de aprovizionare al Armatei cu cartofi, la care se prevedea o recoltă slabă. Nu pricep nimic! spuse Kitson.

— Am aflat că niciodată în Germania nu a fost o recoltă aşa de bună la cartofi. De asemeni am aflat că s-au construit numeroase săli de sport pentru antrenarea tineretului.

— Şi ce înseamnă asta?

— Că ziua cea mare se apropie! spuse Beale.

— Războiul?

— Da! dar fără baionete şi tunuri. Un război total dus de funcţionari ce ne vor strangula. În astă seară îl voi căuta pe van Heerden. Aş putea să-l arestez dar acţiunea lui diabolică va continua. Mâine voi cunoaşte istoria complotului lui. Am sprijinul guvernelor englez şi american.

— Ce lume ciudată! spuse Kitson.

— Şi ar putea deveni şi mai ciudată… Ce face soţia mea? Adică miss Cresswell.

— După părerea infirmierei, merge spre bine. Acum doarme. Nu te-a chemat.

Beale roşi apoi râse.

— Sper că mâine va fi mai bine! spuse fel.

— Dar nu o vei vizita. Trebuie să te ocupi de van Heerden.

— Acum e momentul! spuse Beale ridicându-se.

— Unde mergi?

— Să o caut pe Hilda Glaum… dacă am noroc.

— Fără riscuri inutile. Nu uita că eşti căsătorit!

— Prefer să uit! spuse Beale exasperat.

Luă un taxi şi merse până în faţa unei case cu aspect trist. Sună la uşă şi o femeie slabă îi deschise.

— Domnişoara Glaum este acasă?

— Da, domnule. Pe cine să anunţ?

— Spune-i că e cineva din casa Krooman.

Beale aşteptă în salon. Uşa se deschise şi o fată intră şi rămase surprinsă când îl văzu.

— Credeam… şi se opri.

— Că este van Heerden?
— Pe dumneata te-am văzut la Heyler?
— Da şi mă numesc Beale.
— Am auzit de dumneata. Îţi pierzi timpul…
— Eu cred că dimpotrivă! spuse el calm. Domnişoară Glaum, eşti prietena doctorului van Heerden?
— Nu voi răspunde la nici o întrebare!
— Poate îmi spui, totuşi un lucru: de ce ţi-a procurat van Heerden o slujbă la Punsonby? şi de ce ai furat trei scrisori recomandate pentru doctorul van Heerden?
— Nu este adevărat! spuse fata, pălind.
— Vei răspunde în faţa judecătorului, care nu te va crede. Dacă eşti sinceră nu te voi reclama la poliţie. Îţi ier doar o informaţie.
— Nu am nimic de spus şi nu-mi pasă de ameninţările d-tale.
— Nu e vorba de ameninţări. Dacă nu-mi răspunzi, îl voi aresta pe van Heerden iar d-ta vei fi considerată complice!
— Să-l arestezi pe acest bărbat admirabil? N-ai să îndrăzneşti!
— Voi îndrăzni multe dacă nu vorbeşti.
— Ce vrei să ştii?
— Spune-mi unde-l pot întâlni pe van Heerden. Trebuie să ştii că aţi pierdut partida. Ştiu totul despre Rugina Verde.
— Rugina Verde? spuse ea speriată. Ce vrei să spui?
— Am toate motivele să cred că van Heerden conspira contra statului. A dispărut dar ştiu că este la Londra. Vreau să-l arestez.
Deodată fata se hotărî:
— Foarte bine, te voi conduce la el. Plecă şi reveni îmbrăcată. Este departe.
— Am un taxi la uşă.
— Nu putem merge cu el până acolo. Ne oprim la Baker Street.
Nu vorbiră pe timpul parcursului până la Baker Street. Apoi merseră în tăcere, părăsiră strada principală şi intrară

pe nişte străduţe dosnice.

— Am ajuns! spuse fata la un moment dat.

Erau într-o curte ce semăna a grajd. Zidul din fund avea două porţi mari şi una mică pe care fata o descuie cu o cheie scoasă din geantă. Intrară într-o curte plină cu butoaie pe care o traversară pentru a deschide altă uşă.

— Trebuie să coborâm 14 trepte! anunţă ea. Ai ceva cu ce să luminezi?

El scoase o lanternă.

— Te rog, dă-mi-o să-ţi arăt drumul.

— Unde ne aflăm? întrebă Beale după ce ea închise uşa.

— A fost a unui negustor de vinuri. Am închiriat-o. La capătul scărilor deschise altă uşă cu aceeaşi cheie.

Traversară camera iar fata închise din nou uşa după ei.

— Este ultima! anunţă ea.

Deodată lumina se stinse.

— Lanterna d-tale s-a defectat! spuse fata.

Beale auzi un zgomot dar nu văzu vreo uşă deschizându-se. Apoi auzi alt zgomot de broască şi se pomeni cu o lumină în ochi.

— Nu poţi să mă vezi! spuse o voce batjocoritoare, deşi eu te văd. Chiar credeai că ai să-l arestezi astăzi pe doctorul van Heerden? Că ai să afli secretul Ruginii Verzi? Asta doreai, nu-i aşa?

Beale merse spre uşă cu revolverul în mână apoi auzi cum se trag nişte zăvoare şi puse revolverul în buzunar. Examină uşa la flacăra unui chibrit: era de metal. Ciocăni pereţii fără rezultat. Podeaua pietruită iar tavanul boltit. Se opri şi ascultă: deasupra lui, fata alerga. Prietena mea fuge…

CAPITOLUL XXIII.

La apartamentul doctorului.

A doua zi după căsătoria Oliviei, doctorul o petrecu în oraş fără să se ascundă deşi ştia că fiecare oră îl apropia de dezastru. Dar nu răpirea Oliviei îl speria. „S-ar putea să mai am răgaz o săptămână (îi spuse lui Milsom) timp suficient

pentru proiectul meu.” Toată seara a supravegheat demontarea aparaturii din hangar, operaţiune care s-a terminat pe la ora zece. Abia în drumul spre casă vorbi cu Milsom despre cele petrecute în după amiaza anterioară: „Crezi că Beale este mulţumit de noua lui situaţie?”

— Cred că are de ce… cu cele câteva milioane de dolari.

Van Heerden nu era convins.

— Nu cred că ai dreptate. Beale este mai viclean decât pare la prima vedere. Era prea surprins când Homo i-a spus că a efectuat o căsătorie valabilă. Înseamnă că el avea intenţia doar să simuleze căsătoria pentru a mă îndepărta de fată. Ştia că nu mă interesează fata ci averea ei. Ghicise că doresc o căsătorie rapidă.

— Nu cred că ai dreptate, spuse Milsom. Detectivii americani sunt profitori… şi cu averea pe care a pus mâna…

— Te înşeli. Nu vezi că acţiunea lui arată că nu ignoră nimic în legătură cu Rugina Verde?

— Ce te face să crezi asta? spuse Milsom.

— Este foarte clar: la început a bănuit ceva, apoi l-a descusut pe Heyler, apoi şi-a procurat un eşantion – era o cultură ratată dar probabil i-a fost de-ajuns. A înţeles de ce aveam nevoie de banii lui Millinborn.

— Crezi că mai ştie şi altcineva? Să terminăm cu el!

— Trebuie să-l lichidăm chiar în seara asta! spuse van Heerden.

— Merita să ne asumăm riscul, spuse Milsom.

— Trebuie s-o facem înainte de a descoperi laboratorul din Paddington.

Van Heerden era neliniştit. Îşi pierduse calmul lui obişnuit.

— Trebuia să opreşti fabricarea substanţei încă de acum o săptămână! spuse Milsom.

— Am nevoie de oarecare securitate. Nu puteam continua fabricarea din lipsă de bani.

— Mda, chiar eu i-am convins pe chimişti să aibă răbdare.

La oprirea maşinii în Putney Common, van Heerden zise: „Aştept de la Gregory ultimele ştiri, aici!” Acesta apăru ca din pământ şi-i spuse: „Am recunoscut maşina. Deocamdată nu-i nimic nou.”

— Unde-i Beale?

— La hotelul bătrânului.

— A fost la poliţie?

— Da, după amiază.

— Şi fata?

— Se pare că-i bine. Au vizitat-o doi medici.

— Ai vorbit cu Fraulein Glaum?

— Da, i-am spus să nu mai meargă la laborator până nu o chemi. A întrebat când pleci.

— Asta nu trebuie să ştie!

După plecarea maşinii, Milsom spuse râzând:

— Mai ai o problemă de rezolvat. Problema „Hilda Glaum”care ştii că te adoră.

— Are să vină după noi atunci când o voi chema.

— Dar nu va găsi ce-ar vrea. O să ai neplăceri cu ea.

— Nu-mi pasă!

— Nu-ţi dai seama ce poate face o femeie geloasă! Jumătate din puşcării sunt pline din cauza lor.

— Hilda e o fată bună şi o bună germană. Va şti să stea la locul ei. Se va mulţumi cu ce-i voi da.

Maşina se opri lângă Marble Arch unde coborî Milsom. Van Heerden ajunse acasă aproape de miezul nopţii. Pe când cobora din maşină văzu un bărbat ce pândea de vizavi. Van Heerden surâse căci bănuia că e un poliţist. Urcă în apartamentul său. Apartamentul lui Beale era în întuneric şi o hârtie prinsă de uşă arăta noua lui adresă. Intrând în biroul lui o văzu pe Hilda.

— Ce faci aici? Ţi-am spus să nu vii aici! Fata îl privi cu adoraţie şi teamă.

— L-am prins, Iulius, l-am prins!

— Pe cine?

— Pe marele Beale! spuse ea râzând nervos. A venit la mine să mă aresteze dar l-am dus de nas.

— Cine a venit la tine?

— Marele Beale care vrea să afle unde ai dus-o pe Olivia. A venit arogant şi ameninţător din cauza scrisorilor pe care ţi le-am dat. Dar la tine mă gândeam, Iulius, că te-ar putea aresta.

— Spune-mi totul, e foarte serios.

— Dorea să-l duc la unul din locurile acelea.

— Ce locuri?

— Voia să-ţi cunoască toate domiciliile. M-am rugat lui Dumnezeu şi El mi-a dat ideea: să i le arăt!

— Şi unde l-ai dus?

— La laboratorul din Paddington.

— Acolo? strigă el îngrozit.

— Stai să vezi! L-am dus prin cele trei porţi, i-am luat lanterna şi l-am închis cu a treia poartă. Acuma este prizonier. Iulius, spune-mi că am procedat bine!

— De când eşti aici?

— De cinci sau zece minute. Am venit direct la tine.

— Tocmai acolo?! zise el gânditor. Minte proastă de femeie! Nu ţi-ai dat seama că el juca teatru? Nu mă putea aresta. Ştie că ai obiceiul să vii aici?

Ea afirmă dând din cap.

— Bănuiam. Ştia că mă iubeşti şi a profitat ca să te sperie. Nu mai plânge, trebuie să termin cu el. Ai fost urmărită?

Ea îi povesti toate precauţiile luate. Doctorul verifică revolverul scos din birou. Totuşi prefer să-l gazez. Oricum, tu nu mai poţi îndrepta nimic.

Fata rămase tăcută şi înlăcrimată.

— Hai, lasă, poate ai făcut bine. Dacă Beale cunoaşte secretul Ruginii Verzi eu trebuie să dispar. Dar te asigur că doar pentru puţin timp, Hilda. Apoi vom fi bogaţi!

— Vei reuşi, Iulius. Spune-mi cu ce te pot ajuta? Dar ce e Rugina Verde? Un nou exploziv minunat?

— N-are importanţă. Du-te acasă.

După plecarea fetei ieşi în stradă, luă un taxi până aproape de Baker Street fiind sigur că nu e urmărit. Apoi merse pe jos.

Deschise mica poartă a curţii dar nu merse pe drumul parcurs de fată şi Beale, ci intră prin altă uşă în subsolul transformat în laborator, acolo unde munceau cei ce doreau distrugerea semenilor lor.

CAPITOLUL XXIV.

Laboratorul Ruginii Verzi.

Beale îşi inspectă cu grijă buzunarele: găsi o brichetă cu care lumină locul. Erau trei metri între cele două porţi metalice iar culoarul avea un metru lăţime şi 2,5 m înălţime. Tavanul bolţii avea o instalaţie electrică. Zidurile, ciocănite, sunau a gol. Se sprijini de un perete şi împinse cu picioarele în zidul opus. Acesta cedă la efortul său dărâmându-se parţial. Coborî şase trepte de piatră şi ajunse într-o cameră în care se afla un rezervor de apă, o gură de scurgere, două paturi şi un scaun rupt.

De asemeni resturi de bandaje, cutii goale de medicamente şi un pahar gradat, spart. Găsi o uşă cu zăvor de partea sa. Stinse lumina, deschise uşa şi intră în altă cameră ce avea o nouă uşă ce era descuiată. În ea erau sticle sparte. Deschise uşa, scoase revolverul şi zări o lumină verzuie. Se auzeau voci, zgomot de paşi şi de sticlă lovită. Prin uşa întredeschisă se zărea o sală foarte mare, intens luminată. In dosul uşii se afla o grămadă de lăzi goale. Ieşi repede ascunzându-se după lăzi. Acestea erau aranjate cu grijă, în ordine, lângă ele găsindu-se un scăunel. Se urcă pe el şi privi în sală: era o încăpere cu şase stâlpi, intens luminată, având trei rânduri de mese lungi. Lumina camerei era de culoare violetă. De-a lungul meselor erau aşezate siluete în halate albe, cu măşti de cauciuc pe faţă şi mănuşi cauciucate. Fiecare avea în faţă un microscop, o balanţă medicinală şi vase de porţelan mici pe un suport de lemn. Dintre toţi, recunoscu silueta profesorului ce-o speriase pe Olivia Cresswell. Nu se miră

găsindu-l în slujba lui van Heerden. Unii lucrători priveau în microscop, alţii amestecau în vasele de porţelan cu baghete de sticlă pentru a forma o substanţă pe care o examinau în continuare la microscop. În aer se simţea un miros dezagreabil. Îşi puse o batistă la gură şi nas şi privi din nou: era sigur că se afla în laboratorul principal al lui van Heerden în care acesta pregătea otrava cu care voia să distrugă omenirea.

Unii lucrători umpleau mici tuburi cu conţinutul vaselor de porţelan. Tuburile erau foarte subţiri şi se spărgeau frecvent. Fiecare masă avea circa 100 de tuburi şi câte un bec cu flacără pentru topit ceară. Munca se făcea în linişte. Toţi aveau părul acoperit şi părăseau la anumite intervale, sala. Stătu aşa vreo jumătate de oră, timp în care cutiile, în dosul cărora era ascuns, erau umplute pe rând cu tuburi astupate cu ceară şi puse cu grijă în înveliş de vată. Deodată auzi o voce sub el: „Ce cauţi aici?” Sub el se afla unul din lucrătorii care-l ameninţa cu un revolver.

— Nu trage, şefule! Cobor! spuse Beale.

CAPITOLUL XXV.

Ultimul lucrător.

Van Heerden intră în laborator pe uşa principală. Îl găsi pe Milsom în camera ce servea drept sufragerie.

— Ce plăcere neaşteptată! spuse acesta. Apoi, văzându-i paloarea, îl întrebă: S-a întâmplat ceva?

— Câtă vreme un detectiv se află în laborator, nimic nu va merge.

— Ce vrei să spui? spuse Milsom speriat.

— Am să-ţi explic.

Şi-i povesti ce făcuse Hilda.

— Dacă este în vechiul pasaj, nu trebuie să iasă viu de-acolo.

— Nu va ieşi!

— A fost însoţit de cineva?

— El lucrează singur.

— Ce-i vom face?

— Fiindcă e înarmat, îl vom gaza!

Milsom aprobă.

— Mai întâi să vorbim despre Heyler.

— Credeam că te-ai debarasat de el.

— Ştiind că-i periculos, l-am păstrat într-o cameră dar nebunul bătrân ne întreabă mereu despre scopul muncii sale.

— E cam incomod. Era să ne trădeze de două ori. El ne-a adus eşantionul găsit de Beale.

— Acesta este şi mai periculos! spuse Milsom. Mai întâi să hotărâm când începem mutarea. Trebuie să găsesc o scuză pentru a da afară lucrătorii.

— Peste două zile. Până atunci ai tot timpul să-i dai afară. Trimite-i în Scoţia într-un loc izolat unde nu ajung ştirile. Spune-le că vom instala acolo un nou laborator.

— Vom lua vaporul de Greenock.

— O să-mi lipseşti! spuse van Heerden, sincer. Eşti de aceeaşi teapă cu mine şi numai cu d-ta puteam realiza ceva măreţ.

Ajunseră în sala cea mare. Van Heerden privea încântat activitatea intensă: „Aici se produc câteva miliarde!” zise el.

— Niciodată n-am calculat cu mai mult de şase cifre. Voi trăi în Argentina, într-o vilă cu servitori, cu vinuri rare şi un laborator pentru cercetările mele.

Van Heerden îl privea cu curiozitate.

— Atât îţi doreşti? Eu vreau să controlez finanţele mondiale, să-mi dobor rivalii, să fac afaceri mari, asta vreau!

Se opriră lângă o masă. Lucrătorul îşi scoase masca. Era un bătrân ştirb care îi salută în italiană apoi se reîntoarse la munca sa.

— Este un bătrân nebun, Castelli, spuse Milsom. De ce e urmărit?

— Nu ştiu. E singur pe lume şi e puţin pretenţios.

Controlară toate mesele de lucru dar van Heerden era cu gândul doar la locul unde se afla Beale. Lucrătorii începură

să plece.

După acoperirea instrumentelor îşi lăsau măştile şi bluzele în anticameră. Plecară toţi cu excepţia unuia singur care îşi păstra masca.

— Trebuie să fie Bridgers, spuse Milsom. Hei, nu termini?! nu primi nici un răspuns. Să-l lăsăm în pace. Îl apucă uneori o criză de hărnicie. Moartea prietenului nostru (spuse făcând semn cu capul spre locul unde ştiau că se află Beale) îţi modifică planurile?

— Cum aşa?

— Nu intenţionezi să te căsătoreşti cu văduva?

— Nici vorbă!

— Dar încă nu este văduvă! auziră deodată. Era lucrătorul care mai privea prin microscop.

— Păstrează-ţi gândurile pentru tine şi pleacă! zise Heerden.

— Am terminat! spuse lucrătorul ridicându-se şi scoţându-şi masca; mă numesc Beale şi cred că ne-am mai întâlnit. Nu vă mişcaţi căci sunt un bun trăgător.

Beale se aşează pe marginea mesei.

— M-aţi numit Bridgers. Îl veţi găsi în camera din spatele lăzilor căci m-a surprins spionând. Era cât pe ce să mă împuşte dar l-am convins să stea liniştit. Se droghează, nu-i aşa? Nu are mai multă forţă ca un şoarece. Doctore van Heerden, ce-ai spune dacă te-aş aresta?

— Mai întâi, nu ai nici un drept oficial pentru că eşti un detectiv amator, american! zise van Heerden dispreţuitor.

— American da! dar nu amator! spuse Beale. Cred că ar trebui să te arestez mai întâi şi apoi să termin ancheta.

— Pentru care motiv? zise Milsom. Doctorul nu se ocupă de afaceri ci doar fabrică…

— Un vaccin! spuse repede van Heerden.

— Şi dacă ştiu natura produsului?

— N-ai decât să spui poliţiei şi vei vedea dacă te crede! zise van Heerden cu obrăznicie. Dragă Beale, cred că ai citit prea multe romane poliţiste.

— E posibil dar, oricum, povestioara ce mă reţine acum se numeşte Teroarea Verde şi eroul ei principal, un individ periculos, trebuie să-mi dea câteva lămuriri.

— Eşti prea romantic! spuse van Heerden batjocoritor. După ce mi-ai furat logodnica vrei să-mi furi şi reputaţia?!

— Voi pune laboratorul sub controlul poliţiei, voi chema savanţi din Anglia şi Franţa şi America pentru a stabili capul de acuzare în legătură cu aceasta! spuse arătând un tub de sticlă astupat cu ceară şi conţinând un mucegai verde. Oamenii, de obicei sceptici se vor convinge despre infernul ce-l pregăteai.

Se auzi o detunătură şi Beale simţi un glonte trecându-i pe lângă ureche şi se întoarse cu revolverul pregătit.

CAPITOLUL XXVI.

Secretul Ruginii Verzi.

Era Bridgers pe care-l lăsase legat în camera de lângă lăzi.

— Pun eu mâna pe tine! strigă acesta.

Mâna lui Beale se ridică şi răsună iar o împuşcătură dar Bridgers se culcase pe podea. Acesta trase din nou dar cu rezultat neaşteptat: glontele nimerise tabloul de siguranţe şi toate luminile se stinseră. Milsom se repezi la tubul pe care-l ţinea Beale cu scopul să i-l ia. Acesta încercă să reziste dar simţi că van Heerden reuşise să i-l smulgă. Apoi i se luă revolverul după care rămase singur. Se repezi la uşa care dădea în stradă şi după două minute era liber. Cei doi bărbaţi dispăruseră. Pe stradă găsi un sergent dar acesta refuză să-şi părăsească sectorul.

Merse deci la primul post de poliţie şi-i telefonă lui Mac Norton: „Am găsit laboratorul pe care-l căutam! Îţi voi explica totul dar e nevoie urgentă de o percheziţie.”

— Nu e posibil fără mandat! răspunse acesta. Până îl voi obţine vom supraveghea localul. Dă-mi-l la telefon pe şeful postului. Ce mai face miss Cresswell?

— Mai bine! răspunse Beale cu inima tresărind.

Plecă cu cinci poliţişti spre laborator unde găsiră toate porţile încuiate.

— Cum se numeşte strada? îl întrebă pe şeful postului.

— Playburry Street, domnule. Aici erau înainte depozitele de vinuri ale lui Henderson.

Beale notă adresa şi se reîntoarse la postul de poliţie. Aici găsi o scenă curioasă: în mijlocul sălii se afla un bărbat de vârstă mijlocie sărăcăcios îmbrăcat dar cu un aer demn. Părul bine pieptănat îi dădea un aspect venerabil. Lângă el se afla sergentul care-l adusese la poliţie.

— Se pare, spunea prizonierul că datorită supravegherii poliţiste nu te mai poţi plimba în aerul dimineţii. Vorbea ca un om educat sigur de el.

— Pastore, ştii că cei cu cazier pot fi arestaţi oricând. Nu era cazul să rătăceşti noaptea pe străzi.

— Ai găsit ceva la el?

— Nu şefule!

— Unde locuieşti acuma, pastore?

— Îmi pare rău dar… uite-l pe domnul Beale.

— Credeam că te-ai îmbarcat încă de ieri! zise Beale.

— Toate cabinele erau reţinute şi eu nu pot călători cu clasa a treia. Pot pleca? Domnul Beale garantează pentru mine. Acesta aprobă. Îmi pare rău că te-am pus într-o situaţie jenantă, d-le Beale, spuse el serios. Am fost condamnat prima dată sub alt nume care fiind în afara bisericii am rămas preot cu vechiul nume.

Beale se întrebă ce poveste tristă, legată de vreo femeie, era la mijloc.

— Dar necazurile mele nu interesează pe nimeni, spuse Homo. Vreau doar să-ţi cer scuze.

— Îţi urez mult noroc! spuse Beale. Poate într-o ţară nouă îţi vei reface viaţa. După despărţirea de pastor se reîntoarse acasă şi obosit se trânti îmbrăcat în pat. Fu trezit de telefon: era Mac Norton.

— Vino te rog la Scotland-Yard. Eşti aşteptat de subşef care vrea detalii despre laborator. Mi-a spus că i-ai dat doar

detalii neclare despre complot.

— Bine, voi veni în jumătate de oră. Curând luă un taxi şi ajunse la Scotland-Yard. Subşeful, O'Donel îl aştepta pe Mac Norton.

— Pari obosit şi înfometat. Ia loc la masă şi vei fi servit.

Şi eu am trecut prin aşa ceva. După masă Beale le povesti.

— Vă voi spune totul. Sunt în serviciul secret al Statelor Unite şi am fost chemat aici de domnul Kitson pentru a supraveghea pe Miss Cresswell şi pe van Heerden. Într-o zi, percheziţionam apartamentul doctorului, în căutarea vreunui indiciu în legătură cu uciderea lui Millinborn, iată ce am găsit… şi scoase din portofel o tăietură din ziar: este un ziar spaniol şi vă voi traduce… Graţie doctorului Alfonso a fost evitată o catastrofă pentru fermierii regiunii. Don Marin Fernando din Linea a observat că un câmp de grâu putrezise peste noapte. Chemat de urgenţă, doctorul Alfonso Romanos a venit însoţit de un distins savant străin un bacteriolog. Examinând grâul putrezit s-a ajuns la concluzia că este vorba de o nouă boală, Rugina Verde. La ordinul său câmpul a fost ars cu excepţia a două boabe infectate care au fost luate de savant. Ei bine, savantul străin era van Heerden care se afla în vacanţă şi care a cultivat germenii nocivi.

— Cu ce gânduri?

— În cursul anchetei am descoperit că strângea documentaţie despre ţările producătoare de grâu din lumea întreagă. Am dedus că intenţiona să trimită agenţi care, la un semnal, să infecteze lanurile de grâu.

— Ar putea distruge suprafeţe întinse.

— Mister O'Donel, un singur tub ar infecta 10 ha, şi le-ar distruge în 24 ore. Germenul se reproduce aşa de repede încât 10 agenţi ar putea distruge recolta Statelor Unite într-o săptămână.

— Dar de ce ar face-o? Ce ar câştiga cu asta?

— Ar câştiga milioane! spuse grav, Beale. Nu pot spune mai mult, dar ştiu că de ieri are sprijinul guvernului german

care devine principalul acţionar.

— Este o afacere de stat pentru care trebuie să consulte Ministerul de Interne! zise şeful gânditor. Aşteaptă aici! şi şeful îşi luă pălăria şi ieşi.

— Va fi greu să dovedeşti vinovăţia lui van Heerden spuse poliţistul. Ştii că pentru tribunalele engleze trebuie dovedit motivul înaintea acuzării în faţa juriului iar singurul motiv pare răzbunarea. Îţi va fi greu să convingi un juriu că cineva a cheltuit milioane de dolari pentru a-şi răzbuna ţara.

— Am telefonat la Minister! zise şeful revenind. Vom acţiona contra lui van Heerden cu probele ce le vom găsi la laborator, unde vei merge d-ta, Mac Norton. Ai mandat de percheziţie? Bine!

Îi strânse mâna lui Beale spunându-i:

— Îţi vei face un renume în Europa Mister Beale.

— Doresc ca Europa să nu aibă motive grave de discuţie.

Trecură în biroul lui Mac Norton. Pe birou era o telegramă: De la Poliţia Paddington. Poate are ştiri despre laborator. O deschise apoi înjură: ţi-a dispărut proba, Beale. Laboratorul a fost distrus de un incendiu pornind de la pivniţă şi a fost distrus tot imobilul.

— Îl putem aresta pe baza mărturiei lui Heyler.

Mac Norton îi întinse telegrama care mai scria: din partea Poliţiei din Paddington… Laboratorul din Playburry Street aflat sub supravegherea poliţiei a fost distrus complet de incendiul început din subsol la ora 5,20 dimineaţa. A fost găsit un corp ce pare a fi a lui Heyler.

CAPITOLUL XXVII.

Un proiect pentru flămânzirea lumii.

Beale, în drum spre White-Hall auzi vânzătorii de ziare strigând cuvântul „grâu”. Luă în grabă un ziar. Pe pieţele grâului era haos. Telefonă imediat lui Mac Norton.

— Ai citit ziarele?

— În legătură cu criza grâului?

— Da! a început lupta.

— Unde eşti? Vin să te iau.

Împreună plecară la hotelul lui Kitson.

— Au fost lansate mandate de arestare pentru van Heerden, Milsom şi Hilda Glaum. Toate gările sunt supravegheate. Crezi că este prea târziu?

— Totul depinde de sistemul lui Heerden, spuse Beale. Dacă totul depinde numai de el şi-l vom prinde putem evita o catastrofă mondială.

Îl găsiră pe Kitson care le spuse:

— Dacă ne luăm după ziare, el a câştigat prima repriză. Toată lumea a intrat în panică. Tocmai am discutat cu subsecretarul de stat de la agricultură. Întreaga Europă este îngrozită. Acum povesteşte-mi ce s-a întâmplat. Ascultă cu atenţie toată povestirea. Îţi cer scuze dar îmi dau seama că totul este mult mai important decât soarta d-rei Cresswell.

— Ce înseamnă toate astea? întrebă Mac Norton.

— Criza grâului? Preţul pâinii poate creşte de zeci de ori!

După un moment intră în cameră un bărbat: Mac Norton îl întâmpină. „Mă scuzaţi, spuse acesta, sunt lordul Sevington ministrul Afacerilor externe al Marii Britanii. După cum văd, Beale, ce mi-ai povestit se petrece întocmai. Mac Norton, avem şanse să-l prindem pe van Heerden?”

— Nimic nu scapă nepedepsit în ţara noastră. Dacă l-am fi ascultat pe Beale acum ar fi fost arestat. Ştii că era în relaţii cu noi?

— Nu ştiam nimic! spuse avocatul.

— Credeam că era vorba doar de o poveste senzaţională pentru presă! spuse ministrul.

— Nu înţeleg ce câştig poate avea van Heerden dacă distruge grânele întregii lumi.

— Recoltele Rusiei şi Germaniei sunt în stare perfectă şi au fost ipotecate de guvernul german.

— Guvernul?…

— Azi dimineaţă guvernul german a dat două decrete. Primul prevede rechiziţionarea întregii producţii de grâu.

Au fost construite depozite imense de grâu în toată Germania. Al doilea decret interzice exportul grânelor. Totul va fi raţionalizat în Germania pentru un an iar pâinea va fi distribuită de guvern. Astfel că Germania va trata cu noi pentru a-i cumpăra surplusul la preţul pe care-l va impune.

— Dacă planul lui van Heerden se realizează, dacă vor rămâne doar recoltele de grâu ale Germaniei vom fi nevoiţi să plătim toate despăgubirile de război primite de noi ca şi cheltuielile de război ale Germaniei, în schimbul grâului.

— Dar e imposibil…

— De ce imposibil? Doar nu există limită de preţuri pentru lucrurile rare şi care vor costa mai mult ca aurul. În Anglia avem rezervă de grâu doar pentru o lună iar toate ţările producătoare nu vor mai exporta. Spune-mi, te rog Beale, putem salva recolta locală?

— Mă îndoiesc. Ar trebui mobilizaţi milioane de oameni pentru păzirea suprafeţelor însămânţate. Otrava poate fi trimisă în câmp în multe feluri. Doar dacă-l prindem pe van Heerden putem opri dezastrul.

— Deci va trebui să rezistăm 12 luni? spuse ministrul.

— Mult mai mult, domnule! spuse Beale.

— Ce vrei să spui?

— S-ar putea ca o generaţie întreagă să fie lipsită de grâu, spuse Beale, solul va fi infectat pentru zece ani.

— Asta înseamnă că economia mondială se va prăbuşi! Ar fi sfârşitul civilizaţiei. Toţi rămaseră împietriţi.

Din stradă se auzea zgomotul vieţii.

— E de necrezut! spuse Kitson.

— Beale! spuse ministrul. Ai toată libertatea de acţiune. Vei rămâne mereu în contact cu mine iar Scotland-Yardul este la dispoziţia d-tale.

Şi ieşi urmat de Mac Norton.

— S-ar putea să cadă guvernul! spuse Kitson. Ce vei face?

— Îl voi aresta pe van Heerden.

— Este marea anchetă a vieţii d-tale.

Van Heerden dispăruse luându-şi toate lucrurile, însoţit de Milsom. În ziare se anunţa: „Se interzic zborurile avioanelor în afara graniţelor ţării!”

Erau supravegheate toate gările şi porturile ţării. Fotografia lui van Heerden era răspândită în milioane de exemplare. La ora două era arestată Hilda Glaum care însă refuza să facă vreo declaraţie. La ora cinci se anunţa suspendarea tuturor comunicărilor telegrafice şi telefonice externe. Beale reveni după verificarea unui arestat ce semăna cu van Heerden unde găsi un adevărat consiliu de război: Mac Norton, un reprezentant al Ministerului de externe, un savant agronom şi un reprezentant al bursei grâului.

Văzându-l, Kitson îl trase deoparte.

— Beale, cineva doreşte să te vadă în camera de alături.

— Miss Cresswell? Ce ştie ea?

— Asta rămâne s-o afli singur, spuse Kitson.

Cu inima bătându-i nebuneşte, Beale se trezi în faţa fetei care, legal, era soţia lui!

CAPITOLUL XXVIII.

Sosirea lui Milsom.

Fata veni în întâmpinarea lui. Părea o apariţie aeriană cu un farmec aparte. La gândul că era, chiar dacă numai teoretic, soţul acestei fete, inima îi tresări. Era palidă, cu cearcăne sub ochi, dar mâinile sale păreau sigure şi călduroase.

— Trebuie să-ţi mulţumesc, d-le Beale, spuse ea. Domnul Kitson mi-a spus că-ţi datorez salvarea.

— Într-adevăr… spuse el jenat, neştiind ce putuse Kitson să spună mai mult.

— Aţi avut o zi grea, spuse ea cu simpatie. L-aţi arestat pe doctorul van Heerden?

El negă din cap.

— Îmi pare bine! spuse ea.

— Cum asta?

— Pentru că înainte de a fi arestat aş dori să lămuresc un lucru. L-am întrebat pe domnul Kitson dar mi-a spus că doar d-ta poţi să-mi explici totul.

— Ce doreşti să ştii?

Fata se sculă, îşi luă poşeta şi scoase un obiect pe care i-l întinse. Beale rămase mut văzând verigheta.

— Sunt măritată? întrebă ea.

El încercă să vorbească fără să reuşească. În cele din urmă făcu un semn afirmativ.

— De asta mă temeam căci nu-mi mai amintesc nimic afară de o injecţie făcută de van Heerden.

Beale era mai nervos ca niciodată în viaţa lui.

— Îţi voi explica, spuse el cu voce stinsă dar va fi greu de înţeles.

Ea îl privi încurajator:

— Ştiu că cineva ca d-ta nu se laudă degeaba dar totuşi încearcă!

— Ei bine, reluă el, ştiam că van Heerden vroia să te ia de nevastă. Am bănuit că-şi dorea numai banii şi nimic mai mult.

— Nu prea mă măguleşti! surise ea.

— Deci van Heerden vroia să vă căsătoriţi…

— şi a făcut-o! spuse ea. Şi voi desface această căsătorie cât mai curând posibil.

— Mda, sper şi eu… spuse Beale. Cred că va fi greu dar voi face tot ce se poate. Crede-mă d-ra Cresswell…

— Nu mai sunt d-ra Cresswell, spuse ea strâmbându-se dar te rog să nu pronunţi numele nou.

— Nu o voi face.

— Ştiai că vrea să se însoare cu mine pentru banii mei şi nu pentru calităţile mele. Atunci, de ce ne-ai urmărit?

— Ştiu că îţi va părea oribil, ştiu că-ţi vei face o părere proastă despre mine dar trebuie să-ţi spun… M-am gândit că dacă vei fi deja măritată van Heerden te va lăsa în pace…

— Dar nu eram măritată! spuse ea intrigată.

— Aşteaptă, te rog! Eram convins că van Heerden dorea doar banii şi dacă erai deja căsătorită, sau doar credeai că eşti… te-aş fi putut salva de primejdii nebănuite… L-am cunoscut pe un anume Homo. Fusese pastor şi-şi păstrase aspectul şi manierele… dar decăzut, şi am scos un act de căsătorie pe numele meu.

— Pe numele d-tale? Un act de căsătorie cu d-ta?

— Apoi am plecat cu Homo în căutarea d-tale. Ştiam că nu aveam prea mult timp la dispoziţie şi speram că dacă van Heerden ar crede că ne-am căsătorit şi religios…

— Acum înţeleg. Dar asta e grozav! Şi căsătoria a avut loc? Eu unde eram?

— Erai la fereastră!

— Foarte drăguţ. Şi erai afară cu pastorul d-tale… înseamnă că nu sunt deloc măritată iar inelul îţi aparţine – şi i-l întinse cu un surâs amuzat dar el negă din cap.

— Eşti cât se poate de măritată! zise Beale cu voce slabă.

— Şi totuşi sunt măritată… Cum vine asta?

— Homo nu fusese despopit, este încă pastor veritabil iar noi suntem căsătoriţi de-adevăratelea.

Se priviră în tăcere. Ochii fetei exprimau stupefacţie dar Beale crezu că vede în ei oroare, dezgust şi mânie şi aştepta primele ei cuvinte precum un criminal sentinţa.

— Deci sunt căsătorită cu d-ta?!

— Ştiu că n-ai să mă ierţi niciodată. Singura mea scuză este că am făcut totul ca să te salvez. I-aş fi putut împuşca pe toţi, aş fi putut veni cu poliţia dar ar fi durat prea mult. Nu m-am purtat cinstit dar cred că nu puteam proceda altfel.

El nu văzu lumina de tandreţe din ochii ei pentru că n-o privea şi continuă: asta este povestea îngrozitoare pe care am trăit-o împreună. Domnul Kitson te va sfătui ce trebuie să faci ca să redevii liberă. A fost o neînţelegere îngrozitoare şi cu atât mai gravă cu cât numai d-ta eşti victima.

Ea luă verigheta şi-o privi curioasă.

— Ciudată situaţie, nu-i aşa? spuse ea.
— Aşa e.
— Şi ce intenţionezi să faci? Dacă ne gândim bine situaţia nu e disperată. Deci aş fi doamna Stanford Beale. Bietul domn Beale. Sper că nu ţi s-au deranjat proiectele de viitor. Iartă-mi întrebarea dar ca soţie am dreptul să ştiu: intenţionai să te căsătoreşti cu altcineva?
— Nu sunt nici măcar logodit!
— Situaţia este teribil de ciudată.
— Îmi dau seama şi voi face tot posibilul să repar…
— Să nu ne pripim. Observi că nu mai leşin cu una cu două şi trebuie să fii mândru de asta.
— Nu vreau să discutăm amănuntele neplăcute ale unui divorţ dar lasă-mi câteva zile de gândire înainte de a hotărî ce avem de făcut. Van Heerden e liber şi până nu va fi arestat nu putem îndepărta ameninţarea gravă care apasă asupra întregii lumi. Pentru asta nu am luciditatea necesară.
— Înţeleg. Ai alte probleme mult mai importante ca mine. Nu cumva mi-ai cumpărat un roman? zise ea văzându-l că scoate o carte din buzunar.
— Da! zise el întinzându-i cartea în aşa fel ca să i se vadă titlul: „Un prieten la nevoie” de S. Beale.
— Nu ştiam că eşti scriitor.
— Da şi chiar aş dori să ţi-o pun în bibliotecă lângă celelalte. De fapt venisem să-ţi spun că tot ce ştii despre van Heerden este adevărat. El e un mare pericol pentru d-ta. Te rog însă să nu citeşti cartea decât într-o situaţie gravă. Îmi promiţi?
— De ce atât mister?
— Îmi promiţi?
— Evident că-ţi promit dar nu înţeleg nimic.
— Vei înţelege la momentul potrivit.
El deschise uşa. Kitson îi întâmpină.
— Cred că n-a intervenit ceva nou?! spuse Beale.

— S-a făcut un schimb de note guvernamentale între Tripla Alianţă şi guvernul German. S-au întrerupt toate comunicaţiile cu Ucraina iar Bosforul este blocat prin scufundarea unor vase iar cele încărcate cu grâne sunt blocate în Marea Neagră.

— E de rău! spuse Beale apropiindu-se de masa acoperită de hărţi şi tabele…

— Tocmai am primit un mesaj de la Scotland-Yard, spuse Mac Norton. Carter, secretarul meu mă asigură că van Heerden nu a părăsit Londra.

— A vorbit Hilda Glaum?

— Nu, ea n-ar mărturisi nimic chiar dacă ar fi torturată, ceea ce nu e permis în Anglia.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Să deschidă cineva căci este încuiată! zise Kitson.

Intră un servitor care anunţă: Un bărbat doreşte… dar înainte de a spune mai mult fu dat la o parte şi o siluetă prăfuită, cu părul în dezordine se repezi în cameră.

— Mă numesc Milsom şi vin să vă aduc mijloacele care vă lipsesc împotriva lui van Heerden… pentru a vă ajuta să-l împiedicaţi, dacă mai e posibil, să ruineze ţara noastră.

CAPITOLUL XXIX.

Codul pierdut.

Hainele noului venit erau murdare, gulerul mototolit şi pătat. O barbă nerasă de câteva zile îi dădeau impresia unui om epuizat.

— Unde este van Heerden? întrebă Beale.

— L-am părăsit acum două ore după o discuţie inutilă despre patriotism. Se reîntorcea la casa din Southwark.

— Deci este în Londra?

— Nu-l veţi găsi! spuse Milsom. Priviţi, vă rog…

Ridică mâna dreaptă pe care o ţinuse ascunsă până atunci şi Olivia închise ochii gata să leşine.

— Indexul drept şi o parte a falangelor… după o împuşcătură de revolver! spuse el filosofic. Aveam şi eu un revolver dar el a tras primul. Daţi-mi ceva de băut!

I se aduse o sticlă de vin din care bău repede două pahare.

— L-aţi împiedicat să plece pe mare, aţi oprit serviciile telegrafice şi telefonice, supravegheaţi drumurile dar mesajul lui va trece, dacă…

— Deci încă n-a transmis nimic? strigă Beale. Milsom, vei fi liber şi răsplătit. Spune-ne adevărul, ajută-mă să împiedicăm oroarea pe care van Heerden vrea s-o arunce asupra lumii şi nici o recompensă nu va fi prea mare pentru d-ta.

Milsom închise ochii pe jumătate.

— Nu m-am certat cu van Heerden în speranţa unei recompense. Poate veţi râde dar am făcut-o din patriotism. Nu mă credeţi?

— Eu îl cred! zise Olivia de care uitaseră iar Milsom făcu ochii mari văzând-o.

— Dar ce aşteaptă van Heerden? întrebă Mac Norton.

— Datorită unei inconştienţe care-i poate fi fatală… un plan minunat eşuează din cauza unei complicaţii în plus pe care o născoceşte o inteligenţă bolnavă cu pretenţii de supraom.

— Înseamnă că Rugina Verde nu a corespuns? zise Beale.

Milsom clatină din cap.

— Ba a corespuns din plin la toţi parametri conform aşteptărilor… Defectul a fost în munca organizatorică. Se opri şi îl văzură zâmbind. Tot planul se afla la van Heerden. La cuvântul „Mergeţi” mii de agenţi ai săi vor începe acţiunea distructivă. Dar ordinul trebuie să vină numai de la el. A centralizat totul atât de mult încât dacă ar muri subit fără a fi lansat parola, munca a mulţi ani va fi irosită. Bănuiesc că se fereşte de toată lumea chiar şi de noul guvern German. A preparat totul în decursul unui an cu ajutorul unei compatrioate şi în fiecare ţară există un agent principal care posedă o copie a unui cod foarte simplu. La momentul potrivit van Heerden va trebui să telegrafieze un cuvânt care ar însemna: „Acţionaţi!” sau „Opriţi totul până la noi ordine!” sau „Abandonaţi totul în acest an şi

recuperaţi culturile!” Se întâmplă să cunosc sensul cuvintelor codului pentru că van Heerden m-a pisat mereu la cap cu ele.

— Care este codul?

— Imediat! Van Heerden este tipul savantului care nu are încredere în memoria sa, este din cei care scriu totul în carnet în cele mai mici amănunte. Totuşi are o memorie extraordinară a lucrurilor simple. De exemplu într-un limbaj clar ar repeta acelaşi lucru de o sută de ori fără a schimba măcar o literă. Ar putea cita pe dinafară numele şi adresele tuturor agenţilor săi. Dar când este vorba de o treabă ştiinţifică nu ar putea face nimic fără însemnările sale. Se pare că, o dată scrisă o idee nu şi-o mai poate reaminti.

— Ei bine, vrei să spui că şi-a notat codul? întrebă Kitson.

— După incendiul laboratorului din Paddington, van Heerden mi-a spus că e momentul să dispărem. El urma să plece pe continent iar eu în Canada. „Înainte să pleci (mi-a spus) îţi voi da codul dar nu pot s-o fac până la ora zece”. Mac Norton notă stenografic totul şi marcă cu grijă ora.

— Ne-am reîntors la apartamentul lui pentru a mânca. Era ora cinci. El şi-a împachetat câteva lucruri şi am observat că studia cu atenţie interiorul unei cutii pe care o adusese cu o noapte înainte de la Stains. O făcea pe ascuns dându-mi să înţeleg că-şi consulta codul şi mă întrebam de ce trebuia să aştepte ora zece. Oricum, pot să jur că şi-a strecurat ceva în buzunar. A părăsit apartamentul curând după aceea şi merse la gară pentru a-şi lăsa bagajele. Mi-a dat zece mii de dolari în numerar în caz că am fi despărţiţi şi a mers la o casă din sudul Londrei. Nu-mi cereţi adresa pentru că van Heerden nu mai este acolo. La ora zece van Heerden a revenit într-o panică totală. Codul fusese rătăcit!

— Rătăcit! strigă Beale.

Acum tragedia se amestecă cu farsa.

— Rătăcit! repeta Milsom. Nu mi-a spus prea multe dar am înţeles totuşi că nu se pierduse cu totul, codul. Bănuiesc că el ştia unde se află. Apoi van Heerden începu să blesteme

ţara mea, pe mine, rasa mea decadentă. În fine, ne-am certat toată după amiaza pentru a ajunge la culme în această seară. Vroia să-l ajut într-o spargere dar spargerile nu sunt partea mea cea mai tare.

— Unde dorea să facă spargerea? întrebă Mac Norton cu interes profesional.

— N-aş putea spune pentru că a refuzat să-mi răspundă.

Totuşi cei prezenţi rămaseră nedumeriţi gândindu-se fiecare unde ar putea van Heerden să-şi caute codul pierdut.

CAPITOLUL XXX.

Olivia îşi aminteşte.

În mijlocul consternării generale, Olivia îşi aminti că odată căutând o rochie în dulapul său de haine, într-un buzunar găsise un tichet de depunere la una din casetele pentru bagaje din gara Paddington. Deşi nu-şi amintise să fi depus acolo ceva lăsase totuşi tichetul la locul lui în buzunarul rochiei. Acum când auzise că van Heerden căuta un obiect rătăcit care putea fi şi parola codului, bănui că tichetul fusese ascuns acolo pentru a nu fi găsit în cazul unei percheziţii în apartamentul lui. Fără să spună nimic celor prezenţi, părăsi camera pe neobservate şi merse în apartamentul ei. Intră şi începu să caute în dulapul din dormitor, în buzunarele rochiilor şi spre bucuria ei găsi tichetul. De fapt era o chitanţa pentru un ceas lăsat garanţie la un birou de împrumut. Grăbită să se înapoieze la Kitson ca să i-l dea lui Beale se întoarse în camera de zi cu tichetul în mână. Aici dădu cu ochii de un bărbat îmbrăcat în ţinută de seară care sta în mijlocul camerei cu un pardesiu pe braţ, cu mănuşi din piele albă şi foarte sigur pe sine.

— Nu te mişca! spuse van Heerden şi nu striga. Fii amabilă şi dă-mi chitanţa ce o ai în mână.

Fata asculta în tăcere şi întinzându-i micul tichet pe deasupra mesei care-i despărţea, privi în sus spre raftul de cărţi, căutând cu ochii volumul semnat de Stanford Beale.

CAPITOLUL XXXI.

Ceasul

— Mulţumesc! spuse van Heerden punând chitanţa în buzunar. Sunt sigur că n-ai spus nimănui despre existenţa acestui tichet.

— Nu poţi să fii sigur de asta! spuse iute fata.

— Vorbeşte mai încet! comandă el ameninţător.

— Bănuiesc aşa ceva pentru că dacă l-ar fi văzut Beale ar fi fost acum în posesia lui şi nu a mea. Dacă ar fi ştiut de existenţa lui toate proiectele mele ar fi eşuat. Dar eu voi reuşi! Şi acum, spuse cu rânjet, timpul e scurt şi trebuie să ne grăbim. Îţi dai seama că sunt obligat să te iau cu mine.

Tremurând, fata trecu pe lângă el şi merse în dormitor unde o urmă şi van Heerden.

— Mergem departe? întrebă ea.

— Ai să vezi la timpul potrivit.

— Nu te întreb fără motiv. Trebuie să-mi iau o valiză?

— Cred că ar fi cazul.

Ea îşi aduse cele necesare pentru călătorie.

— Te deranjează dacă îmi iau şi o carte pe drum?

— Mă tem că nu vei fi un tovarăş prea agreabil.

Ea luă o carte de pe etajeră şi era să se trădeze cu o exclamaţie involuntară simţindu-i greutatea neobişnuită.

— Ieşi pe culoar şi ia-o la dreapta. Te urmez şi eu imediat, ordonă doctorul van Heerden. Vei merge pe un culoar strâmt care duce la o scară de serviciu pe care o vei coborî. Te previn că te voi ucide dacă faci vreun semn sau dacă strigi după ajutor.

Coborâră scara de piatră, traversară o anticameră murdară şi rău mirositoare şi ieşiră în stradă fără a fi remarcaţi. Maşina lui van Heerden aştepta în apropiere iar Olivia îl recunoscu pe Bridgers la volan.

— Ei bine, domnilor spuse Milsom nu cred că vă pot spune mai mult. Ce veţi face cu mine?

— Deocamdată nu te arestez! spuse Mac Norton. Vei merge însoţit de unul din oamenii mei şi vei rămâne la

dispoziţia poliţiei.
— Nu e ceva nou pentru mine dar vreau să vă dau un sfat.
— Care? întrebă Beale.
— Nu-l subestimaţi pe van Heerden. Nimeni dintre noi nu ar fi în siguranţă dacă van Heerden i-ar pune gând rău.
Salută şi părăsi camera însoţit de Mac Norton.
— Cred că este un criminal, nu-i aşa? întrebă Kitson.
Beale aprobă apoi se uită la ceas şi-l consultă pe Kitson.
— Cred că Miss Cresswell s-a plictisit şi a plecat să se culce. Mă voi asigura imediat! zise Kitson.
Când reveni, Beale îl văzu foarte agitat.
— Nu este acolo! se lamentă Kitson.
— Nu este în camera ei?
— Nu am găsit-o nicăieri! Iat-o pe camerista ei. Unde este stăpâna d-tale?
— Credeam că este cu dumneavoastră, domnule.
— Asta ce mai e? spuse Beale ridicând de jos o mănuşă albă din piele. Nu cred că a ieşit.
— Asta e mănuşă bărbătească, domnule.
Era o mănuşă nouă pe eticheta căreia scria: Glebler, Rotterdam.
— A sosit cineva aici? Vreau să spun un musafir.
— Posibil, domnule, fără ca eu să ştiu pentru că domnişoara mi-a spus că nu mai are nevoie de mine astă seară.
Beale văzu că fata ezita să mai spună ceva.
— Spune tot adevărul!
— Am văzut-o cu totul întâmplător căutând prin toate buzunarele rochiilor sale şi parcă mi s-a părut că a găsit o chitanţă.
Văzând nesiguranţa fetei, Beale insistă:
— Dumneata ştiai de existenta acestei chitanţe?
Fata roşi pentru că îi era greu să recunoască că şi ea cotrobăise prin rochiile stăpânei şi găsise şi ea chitanţa pe care o citise…

— Cu siguranţă că ştii despre ce e vorba! spuse aspru Beale; pentru ce obiect era făcut împrumutul?
— Pentru un ceas domnule, recunoscu fata.
— Pentru câţi bani era amanetat?
— Pentru zece shilingi, domnule.
— Îţi aminteşti şi pe numele cui era împrumutul?
— Un nume străin…
— Van Heerden?
— Da, domnule.
— Cum se numeşte cel care a primit ceasul?
— Nu-mi amintesc prea bine…
— Gândeşte-te bine! spuse ameninţător Beale.
— Fraţii Rosenbaum din Comercial Road! mărturisi camerista.
— Să verificăm în cartea de telefon, zise Kitson.
Intră şi Mac Norton.
— Am găsit! strigă Beale. Codul se găseşte în ceas, gravat sau scris pe ceva, nu pricepi? Van Heerden nu avea încredere nici în propria memorie. A scris pe o hârtie pe care a pus-o în ceasul lăsat amanet. E un loc destul de sigur.
Mac Norton aprobă.
— Vă amintiţi ce-a spus Milsom? Că el nu crede că acest cod este iremediabil pierdut şi că van Heerden ştie unde este ascuns. De aceea se hotărâse să facă spargerea pentru a găsi chitanţa ascunsă probabil în dulapul domnişoarei Cresswell.
— Dar ce s-o fi întâmplat cu Olivia? întrebă Kitson nervos. Nu pot fi liniştit ştiind că poate fi în pericol.
— Eu nu cred că este în pericol. Ba mai mult, sunt convis că-l va preda pe mâna justiţiei, spuse Beale.
— Eşti nebun! răspunse Kitson.
— Câtuşi de puţin! Vino te rog – şi-l conduse în dormitor. Priveşte! spuse arătându-i biblioteca.
— Ce vrei să spui?
— Acum jumătate de oră i-am dat Oliviei o carte care acum lipseşte din raft.

— Cum poate o carte s-o salveze?

— Crede-mă, Olivia este în siguranţă şi acum întrevăd sfârşitul lui van Heerden.

CAPITOLUL XXXII.

Factura negustorului de grâne.

Era ora 11 când Beale şi Mac Norton coborâră dintr-o maşină în faţa unui magazin de împrumuturi. Deşi era o stradă importantă era goală la ora asta. Ferestrele erau în întuneric. Au bătut la uşă fără nici un rezultat şi în curând apăru un poliţist care le spuse: „Aici nu locuieşte nimeni! Bătrânul Rosenbaum stă la High Gate.” Încercară să forţeze uşa fără nici un rezultat. Un paznic se apropie şi le spuse că văzuse şi o altă maşină din care coborâse un bărbat ce descuiase uşa cu o cheie. Era un bărbat bine îmbrăcat ce plecase apoi după zece minute.

După o jumătate de oră Rosenbaum fu adus de acasă. În interiorul magazinului, Beale găsi pe o tejghea o foaie de hârtie şi câteva monede. Pe foaie scria: „Pentru recuperarea unui ceas zece shilingi”cu scrisul lui van Heerden.

— Cred că a lăsat hârtia şi banii special pentru noi! remarcă supărat, Mac Norton.

— Nu cred! zise Beale. E scris cu cerneală încă udă pe o hârtie găsită aici!

Hârtia era factura unui negustor de grâne din Horsham adresată lui I. B. Harden – sub acest nume fuseseră închiriate pivniţele din Paddington, le spuse Mac Norton. Era datată cu o săptămână înainte şi reieşea că mai rămăsese de plată echivalentul a 30 dolari.

— Iată cum greşesc chiar cei mai inteligenţi criminali: planuri îndelung elaborate eşuate din cauza unei neglijenţe banale şi ajung pe mâna justiţiei.

— Deci să-l căutăm pe Horshan spuse Mac Norton.

Întrebându-l din nou pe gardianul din post acesta le spuse că maşina se reîntorsese în direcţia de unde venise.

— Mai întâi voi merge la redacţia ziarului „Megafunul”, zise Beale. Vreau să aflu starea pieţii cerealelor. La ora asta vom şti şi bursa din America. Era neliniştit pentru că nu ştia ce va aduce ziua de mâine. Dacă van Heerden va reuşi în acţiunea lui criminală ce se va întâmpla în lume?

Toată populaţia atât de liniştită azi putea ca într-o lună să nu mai existe. Trăia o tragedie gândindu-se că şi Olivia la care se gândea acum mai mult ca la un camarad de luptă.

Clădirea ziarului era intens luminată.

— Iată ultimele preţuri ale grânelor! zise redactorul şef. Nu sunt prea încurajatoare.

Beale le citea cu atenţie.

— Ce părere aveţi despre scumpirea grâului.

— S-au cerut explicaţii Germaniei despre interzicerea exportului de grâne, despre rezervele lor şi măsurile luate în ultimele luni.

— Un fel de ultimatum?

— Nu chiar. Nu sunt motive de alarmă. Guvernul englez a mobilizat flota iar cel francez armata, doar parţial.

— Războiul nu va fi pe câmpul de luptă, ci aici la Londra şi în toate oraşele mari: Manchester, Coventry, Birmingham la New York şi în alte mii de oraşe între Pacific şi Atlantic.

Şi dacă planul german reuşeşte vom fi învinşi fără a se trage un singur foc de armă.

— Ce vrei să spui? întrebă redactorul şef. De ce toată lumea cumpără cu frenezie grâu? Doar recoltele sunt bune în Canada şi Statele Unite!

— Nu va mai fi nici o recoltă! declară solemn Beale în timp ce redactorul şef rămăsese cu gura căscată.

CAPITOLUL XXXIII.

Sfârşitul lui van Heerden.

Doctorul van Heerden se aştepta la multe dar nu şi la faptul că Olivia Cresswell poate fi o tovărăşie plăcută de drum. Spre marea lui surpriză fata era veselă şi vorbăreaţă, îl lăsase pe Bridgers în maşină cu fata pentru a intra în

magazinul lui Rosenbaum. La început taciturnă şi retrasă, fata, la înapoierea lui părea total schimbată.

— Am crezut totdeauna că răpirile se întâmplă doar în romanele poliţiste dar iată că acum trăiesc o realitate. Nu eşti prea original, doctore şi cred că ţi-am mai spus-o.

— Recunosc că mă repet dar îţi promit că de data asta totul se va termina altfel decât data trecută.

— Mi se pare cam greu pentru că nu mă pot mărita cu doi bărbaţi odată! spuse fata râzând.

— Cred că vei divorţa.

— De ce?

— Nu cred că-l iubeşti pe Beale.

— El este idealul vieţii mele!

La acest răspuns neaşteptat el rămase fără replică.

— Şi ce intenţii ai acum? întrebă ea.

Brusc, calmul său de până acum îl părăsi: în engleză, în germană, în mod vehement, ca un nebun îşi expuse planurile legate de Rugina Verde. În faţa gesticulaţiei lui fata se retrase în capătul maşinii şi-şi aminti de munca sa făcută la biroul lui Beale: tabelele cu fermele americane, numele şerifilor, a hotelurilor şi a mijloacelor de comunicaţie. Deci asta era! Beale descoperise complotul şi acţiona în aşa mod încât să contracareze acest plan diabolic. Îşi aminti şi de omul ce nimerise în apartamentul ei crezându-se la van Heerden şi de fiolele de mucegai verde pe care le avea şi expresia de oroare a lui Beale în timp ce le vedea.

— Dumnezeule, îţi mulţumesc! strigă fata aşa de tare încât van Heerden se întrerupse.

— Ce spui? De ce îi mulţumeşti lui Dumnezeu?

— Pentru nimic. Continuă, te rog, cu povestea asta atât de minunată. Este adevărată, nu-i aşa?

— Sigur că-i adevărată! Tot universul se va târî la picioarele ştiinţei germane. Mâine întreaga lume se va scufunda. Priveşte! şi el aprinse o lanternă pentru a arăta în palmă un ceas de argint. Ţi-am vorbit de un cod. Codul se

află aici: priveşte! Apăsă un buton şi capacul se deschise: în interior fata văzu o hârtie cu un scris foarte fin. Când ai găsit recipisa aveai codul în mână. Dacă vă dădea prin cap să recuperaţi ceasul nu aş fi putut să transmit mâine mesajul care va elibera Germania. Iată ce simplu e totul! continuă el. Cuvântul ăsta înseamnă „Acţionaţi” şi toţi agenţii mei îl vor primi şi-l vor transmite telegrafic şi telefonic în toate colţurile. Joi dimineaţa teritorii întinse unde astăzi se află grâu auriu, vor fi doar deşerturi înnegrite. Sâmbătă întreaga omenire va contempla sublima catastrofă!

— Dar de ce sunt trei cuvinte? întrebă fata cu o voce răguşită de emoţie.

— Noi, germanii, ne gândim la toate variantele şi nu lăsăm nimic la întâmplare. Lucrăm totdeauna metodic. În legătură cu al doilea cuvânt… rostul lui e să comunice agenţilor mei să aştepte alte ordine. Iar al treilea înseamnă: „Abandonăm planul pentru anul acesta”. Apoi van Heerden închise ceasul şi-l băgă în buzunar cu mare satisfacţie. După cum vezi nu mai ai nici o importanţă în acest joc. Eşti o fată frumoasă, dorită de mulţi bărbaţi dar pentru mine eşti doar o femeie amuzantă, frumoasă şi deşteaptă în anumite limite şi puţin cam frivolă pentru gustul meu. Intenţionez să te eliberez îndată ce voi fi eu în siguranţă. Doar dacă…

— Doar dacă? repetă fata cu inima strânsă.

— Bridgers, fidelul meu asistent, îmi vorbea despre dumneata. Dacă te vrea de-adevăratelea, te va avea!

Fata îşi dădu seama că nu trebuie să-l enerveze pe van Heerden până nu va afla totul.

— Cred că planul d-tale este oribil. Mă refer la grâu şi nu la Bridgers. Totuşi mi se pare ceva grandios!

Doctorul, ca orice nebun era sensibil la laude şi redeveni „genial”.

— Este planul cel mai grandios făcut vreodată de un om! Este crima cea mai colosală ce a fost înfăptuită vreodată!

— Dar cum vei expedia parola? Toate mijloacele de comunicaţie sunt supravegheate de guvern. Doar dacă ai un post clandestin de emisie…

— Nici nu am avut încredere în aşa ceva. Am un mijloc mult mai eficient, vei vedea.

— Şi cum vei părăsi Anglia?

— Mâine dimineaţă un avion mă va lua de la ferma mea din Susex, purtând culorile engleze. Avionul se află deja în Anglia şi va fi pilotat de Bridgers. Vom părăsi Anglia fără nici o greutate. Am ajuns la Horsam iar ferma mea se află la opt km pe drumul spre Shoreham.

Era bine dispus şi deveni politeţea însăşi când ajunseră la poarta unei clădiri impunătoare.

— Este ultima d-tale escapadă d-ră Cresswell… sau poate, madam Beale? spuse el jovial împingând-o înaintea lui într-o cameră unde era pregătită o masă pentru o persoană. După cum vezi nu erai aşteptată dar vei lua locul lui Bridgers. Peste două ore va fi ziuă.

Îi oferi un pahar de vin pe care ea îl refuză.

— Nu te teme! nu vreau să te droghez. Nu mai e cazul!

Se pare că nu mai e nimeni în clădire. Bridgers era desigur la maşină… Spre ziuă van Heerden plecă să-l caute. Până atunci vorbise într-una despre el, despre marele lui proiect, despre greutăţile întâmpinate pentru a căpăta aprobarea guvernului său… însoţindu-l fata îl întrebă:

— Mă interesează tot ce-mi spui dar încă nu mi-am explicat cum îţi vei expedia mesajul?

— Este foarte simplu şi ai să vezi…

Ocoliră clădirea şi ajunseră într-o curte ce era mărginită de trei cabane. într-una din ele era o cuşcă acoperită.

— Priveşte! spuse el.

— Porumbei?! exclamă fata.

— Da, porumbei! repetă van Heerden. Şi fiecare îşi cunoaşte drumul pe care-l va parcurge până în Germania.

Înapoindu-se în sufragerie, eliberă masa apoi părăsi camera şi reveni cu un carnet cu foi foarte subţiri. După

fiecare pagină el puse o bucată de indigou şi începu să scrie cu grijă un singur cuvânt. După ce termină, le detaşă şi le strânse cu grijă. Fata îl observă cu interes aproape fascinată până ce termină. Apoi îşi luă mica valiză cu care venise o puse pe genunchi, o deschise şi scoase o carte. Din instinct el ridică ochii.

— Ce ai acolo? întrebă brusc.

— O carte! răspunse ea indiferentă.

— Dar de ce ai deschis-o? Doar n-o să citeşti acum.

Îi smulse cartea şi-i citi titlul: „Un prieten la nevoie” de Stanford Beale. De Stanford Beale? repetă încruntat. Nu ştiam că soţul d-tale este scriitor. Întoarse câteva pagini apoi se opri brusc: mijlocul volumului era decupat… foile fuseseră lipite împreună pentru a ascunde că de fapt, cartea era o cutie!

— Ce a fost înăuntru! strigă el ridicându-se precipitat.

— A fost obiectul acesta! Nu te mişca, Doctore! Mâna ei care ţinea revolverul nu tremura. Nu cred că astăzi vor pleca porumbeii d-tale. Te rog să te îndepărtezi de masă. Fata se aplecă luând ceasul şi grămăjoara de hârtiuţe. Te voi omorî dacă nu vei face ce-ţi spun! spuse ea hotărâtă. Sunt conştientă că dacă nu te omor eu, mă vei omorî d-ta.

Faţa doctorului îmbătrânise în câteva secunde. Îşi ridică mâinile tremurătoare. Încercă să vorbească dar nu reuşi. Apoi, privi fix revolverul şi întinse mâna spre el.

— Nu te apropia! strigă fata.

În clipa în care el sări, fata apăsă pe trăgaci dar fără rezultat şi se trezi în braţele lui. Bărbatul era de nerecunoscut: furios, rânjea şi înjura în acelaşi timp. Îi smulse revolverul şi-l aruncă pe masă.

— Eşti o proastă! N-ai ridicat piedica.

Îi venea să plângă de necaz. Beale pusese piedica ignorând că ea nu se pricepea la arme, iar van Heerden înţelesese că este în avantaj.

— Acum vei suferi! spuse el aruncând-o într-un fotoliu. Vei suferi şi vei constitui un exemplu. Voi lăsa soţului tău ceva

de care nu se va atinge. Tremurând de furie se repezi spre uşă strigând: „Bridgers!”

Se auziră paşi pe culoar.

— Vino prietene! Îţi vei satisface dorinţa!

Brusc intrară doi bărbaţi unul din ei fiind Beale.

— Nu-l mai chema pe Bridgers spuse Mac Norton căci este în drum spre închisoare. Am un mandat de arestare şi pentru d-ta.

Doctorul van Heerden se răsuci urlând de furie şi apucă revolverul trăgând piedica. Beale şi Mac Norton traseră amândoi în acelaşi timp. Van Heerden se prăbuşi peste masă…

Era într-o vineri dimineaţa. Beale traversă rapid holul hotelului Ritz-Carlton urcând iute scările câte două trepte odată. Intră în camera unde Kitson şi fata erau lângă fereastră.

— Preţul grâului a scăzut. Mesajul a avut efect!

— Slavă Domnului, spuse Kitson. Înseamnă că mesajul codului de a opri acţiunea a avut efect şi şi-a atins scopul.

— Am dat drumul la 30 porumbei cu cuvântul magic. Şi astfel toţi agenţii au fost arestaţi oriunde s-au aflat.

Kitson aprobă şi se îndepărtă.

— Ce ai de gând acum? spuse fata cu o privire jucăuşă. Cred că te simţi rătăcit în această anchetă uriaşă?!

— Au mai fost şi altele! spuse Beale.

— Când te înapoiezi în America?

El evită să răspundă dar fata insistă.

— Mai am câteva mici lucruri de aranjat la Londra.

— Ce fel de lucruri?

— Ei bine, spuse cu o uşoară ezitare, unele treburi legale.

— Urmăreşti pe cineva? zise fata făcându-se că nu pricepe.

El se scărpină în cap încurcat.

— Pentru a-ţi spune adevărul, reluă el nu ştiu prea bine ce să fac nici cum să mă comport. N-am fost până azi în situaţia de a divorţa.

— Dar este admirabil să-ţi neglijezi afaceri importante pentru o afacere personală.

— Nu-i o afacere oarecare. Este o poveste curioasă.

— Povesteşte-mi! spuse ea făcându-i loc lângă ea.

— Este povestea unei greşeli sau măcar a unei neînţelegeri. Cel care cere divorţul, un tânăr de treabă, era un oarecare detectiv angajat pentru a proteja interesele unei fete…

— Continuă, continuă! spuse ea vioaie.

— Detectivul, dorind s-o protejeze contra maşinaţiunilor unui excroc care-i dorea zestrea a contractat cu ea ceea ce el credea că-i doar o căsătorie fictivă. Prin aceasta el spera să-l îndepărteze pe ticălosul care o urmărea şi atât!

— De ce nefericita fată s-a căsătorit cu el aşa fictiv?

— Pentru că ticălosul o drogase şi ea nu ştia ce face. După căsătorie, el a descoperit că această căsătorie este valabilă! Dacă o să mai roşeşti n-o să mai pot să-mi continui povestirea.

— Dar n-am roşit deloc! protestă ea indignată. Şi ce ai de gând, pardon: ce are de gând tânărul dumitale?

— El ridică din umeri: „divorţul!”

— Dar de ce? Are ceva să-i reproşeze fetei? Cred că nu este treaba lui ci a bietei creaturi să ceară divorţul de frumosul şi bunul detectiv. Ce ai nu ţi-e bine?

— Ba da! spuse el cu voce surdă.

— Nu eşti de părerea mea?

— Ba da! Dar dacă tutorele fetei este de altă părere?

Ea negă din cap.

— Tutorele nu face nimic fără voia ei!

— Şi atunci ce trebuie să fac?

— Să aştepţi până voi dori să divorţez! şi Olivia întoarse capul aşa de repede că el reuşi să-i sărute doar vârful roz şi sensibil al urechii.

SFÂRŞIT